



**W I A D O M O Ś C I**  
**U R Z Ę D U**  
**P A T E N T O W E G O**  
**M I E S I Ę C Z N I K**

**Rok XXV — Zeszyt 7/8**

**Lipiec — Sierpień**

**1 9 4 9**

**W A R S Z A W A**

**Nakładem Urzędu Patentowego Rzeczypos**

**olskiej**

## TREŚĆ ZESZYTU:

### Część I.

**Ustawy, rozporządzenia, komunikaty:** 61. Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 9. 8. 1949 r. w sprawie sposobu ogłaszania i rozpowszechniania usprawnień pracowniczych. 62. Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 21. 3. 1949 r. w sprawie wypłat premii za usprawnienia techniczne i wynalazki pracownicze w przemyśle państwowym. 63. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 8. 8. 1949 r. w sprawie używania znaków towarowych przez przedsiębiorstwa gospodarki społecznej. 64. Ustawa z dn. 2. 7. 1949 r. o zmianie dekretu z dn. 3. 2. 1947 r. o opłacie skarbowej — wyciąg z tabeli opłat skarbowych.

**Orzeczenie Urzędu Patentowego R. P.** 65, 66. Orzeczenie Wydziału Odwoławczego z dn. 14. 6. 1949 r. nr Odw. 107/49 i z dn. 27. 6. 27. 7. 1949 nr Odw. 117/49.

**Umowy międzynarodowe:** 67. Układ o utworzeniu Międzynarodowego Biura Patentów, zawarty w Hadze dn. 6 czerwca 1947 r.

**Zagranica:** 68. Kanada. Przepisy z dn. 18. 6. 1948 r. dotyczące patentów (Cz. II). 69. Węgry. Dekret nr 6200 z 1948 r. o przekazaniu Sądowi Patentowemu kompetencji w sprawach znaków fabrycznych lub handlowych i rysunków lub modeli przemysłowych. 70. Wielka Brytania i Irlandia Północna. Rozporządzenie z dn. 14. 9. 1948 r. nr 4, upoważniające do załatwiania z Niemcami spraw własności przemysłowej.

### Część II.

71. **Patenty na wynalazki** — udzielenie (od nru 33 702 do nru 33 771); zmiany w rejestrze; wykreślenia z rejestru. 72. **Opisy patentowe**. 73. **Wzory** — rejestracja wzorów użytkowych (od nru 9 402 do nru 9 425) i zdobniczych (od nru 7 109 do nru 7 113). 74. **Znaki towarowe** — rejestracja (od nru 34670 do nru 34752); przedłużenie ochrony prawnej znaków towarowych; przedłużenie ochrony prawnej znaków związkowych; zmiany w rejestrze; odtwarzanie rejestru; wykreślenia z rejestru.

### Część nieurzędowa

75. Prof. Dr Stefan M. Grzybowski: Podstawowe konstrukcje prawne nowego prawa patentowego.

## SOMMAIRE:

### 1-e Partie.

**Législation, informations:** 61. Arrêté du Comité Economique du Conseil des Ministres du 9. 8. 1949 concernant le procédé de publication et de propagation des perfectionnements ouvriers. 62. Arrêté du Comité Economique du Conseil des Ministres du 21. 6. 1949 concernant le paiement des primes pour des perfectionnements techniques et des inventions ouvrières dans l'industrie d'Etat. 63. Ordonnance du Président de la Commission d'Etat pour le Planement Economique du 8. 8. 1949 concernant l'emploi des marques de marchandises par les entreprises de l'économie nationalisée. 64. Loi du 2. 7. 1949 portant modification du décret du 3. 2. 1947 sur le droit de timbre — extrait de la liste des Droits de timbre.

**Jurisprudence:** 65, 66: Arrêts de la Section de recours de l'Office des Brevets de la République Polonaise du 14. 6. 1949 nr Odw. 107/49 et du 27. 6. 27. 7. 1949 nr Odw. 117/49.

**Conventions internationales:** 67. Accord relatif à la création d'un bureau international des brevets, conclu à La Haye, le 6 juin 1947.

**Etranger:** 68. Canada. Règles du 18. 6. 1948 sur les brevets (2-me partie). 69. Hongrie. Décret no 6200 de 1948 concernant la transmission à la Cour des brevets de la compétence en matière de marques et de dessins ou modèles. 70. Grande-Bretagne et Irlande du Nord. Ordonnance du 14. 9. 1948 no 4, portant autorisation de traiter avec des Allemands des affaires de propriété industrielle.

### 2me Partie

71. **Brevets d'invention** — délivrance (du no 33 702 au no 33 771); changements dans le registre; radiations dans le registre. 72. **Brevets imprimés**. 73. **Modèles** — enregistrement des modèles d'utilité (du no 9 402 au no 9 425) et des modèles d'ornement (du no 7 109 au no 7 113). 74. **Marques de fabrique ou de commerce** — enregistrement (du no 34670 au no 34752); renouvellements des marques de fabrique ou de commerce; renouvellements des marques collectives; changements dans le registre; reconstruction du registre; radiations dans le registre.

### Partie non officielle.

75. Prof. Dr. Stefan M. Grzybowski: Les idées fondamentales juridiques de la nouvelle loi sur les brevets.



# WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

## USTAWY, ROZPORZĄDZENIA, KOMUNIKATY

61

### UCHWAŁA

Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów

z dnia 9 sierpnia 1949 r.

w sprawie sposobu ogłaszania i rozpowszechniania  
usprawnień pracowniczych

Dotychczasowy tryb realizacji i ogłaszania usprawnień pracowniczych nie zapewniał rozpowszechniania usprawnień na te wszystkie zakłady, w których usprawnienia powyższe mogłyby być zastosowane.

W związku z powyższym Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala co następuje:

#### § 1.

Ustala się następujący bieg przekazywania usprawnień pracowniczych:

- A) Komisja Usprawnień przedsiębiorstwa, względnie komórka przedsiębiorstwa oceniająca usprawnienia pracownicze, kieruje opis przyjętego przez nią usprawnienia, wykonany w trzech egzemplarzach, wraz z rysunkami i w miarę możliwości z wzorami, do działu Postępu Technicznego Centralnego Zarządu, względnie instytucji podległej bezpośrednio Ministerstwu. Opisy usprawnień pracowniczych powinny zawierać imię, nazwisko, funkcję autora usprawnienia oraz nazwę zakładu, na którym usprawnienia dokonano. Opis usprawnienia powinien być zaopatrzony w opinię Komisji Usprawnień przedsiębiorstwa. Bieg przekazywania opisu nie wstrzymuje wypłaty premii oraz zastosowania usprawnienia zgodnie z obowiązującymi przepisami.
- B) Centralny Zarząd względnie instytucja podległa bezpośrednio Ministerstwu dodaje do opisu swoją opinię o usprawnieniu i ocenia, czy:
- a) usprawnienie posiada znaczenie poza przedsiębiorstwem, w którym zostało dokonane,

b) usprawnienie może i powinno być popularyzowane w prasie i periodykach technicznych.

Opisy wraz z opiniami kieruje się w ciągu 10 dni od chwili otrzymania do Departamentu Techniki właściwego Ministerstwa.

C) Ministerstwo bada otrzymane opisy, dodaje własną opinię i kieruje sprawę w ciągu 10 dni od chwili otrzymania do Urzędu Patentowego R.P.

D) Ministerstwa posiadające odmienną wewnętrzną organizację względnie odmienną strukturę podległych przedsiębiorstw, ustala własne regulaminy przesyłania usprawnień pracowniczych przez zakład pracy do Urzędu Patentowego R. P.

#### § 2.

Gromadzenie, porządkowanie, klasyfikowanie i dalsze opracowanie otrzymywanych opisów usprawnień pracowniczych przeprowadza Urząd Patentowy R.P., przez który będzie utworzony Wydział Usprawnień Pracowniczych.

#### § 3.

Wydział Usprawnień Pracowniczych może w przypadkach wątpliwych badać przydatność usprawnienia dla życia gospodarczego z pomocą Instytutów Naukowo - Badawczych, innych instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz rzeczoznawców.

#### § 4.

Wydział Usprawnień Pracowniczych bada zgłoszone usprawnienia pod względem nowości. W przypadku usprawnień noszących charakter wynalazków, Wydział zawiadamia natychmiast przedsiębiorstwo, w którym usprawnienie zostało dokonane, celem zgłoszenia wynalazku.

#### § 5.

Wydział Usprawnień Pracowniczych ustala na podstawie ocen i opinii następującą klasyfikację otrzymanych usprawnień pracowniczych:

a) *Usprawnienia, które z powodu ich czysto lokalnego znaczenia nie będą ogłaszane drukiem.* Opisy powyższe są przechowywane w archiwum i dostępne

na miejscu dla przedstawicieli instytucji i zakładów pracy.

- b) *Usprawnienia, które posiadają szersze znaczenie także dla innych zakładów o podobnej technologii.* Opisy powyższych usprawnień są odpowiednio opracowywane i przekazywane do „Państwowych Wydawnictw Technicznych” celem wydania ich drukiem. Rozpowszechnianie opisów pomiędzy zainteresowane przedsiębiorstwa i instytucje następuje poprzez abonamenty odpowiednich branżowych serii usprawnień.
- e) *Usprawnienia, które powinny być jak najszerszej popularyzowane.* Urząd Patentowy przekazuje co miesiąc prasie i periodykom technicznym opisy usprawnień, których ogłaszanie może wpłynąć na rozszerzenie i popularyzację idei wynalazczości pracowniczej.

#### § 6.

Wydział Usprawnień Pracowniczych wydaje wszystkim autorom usprawnień pracowniczych „Zaświadczenia o dokonaniu usprawnienia”.

#### § 7.

Wewnętrzna organizację oraz szczegółowy tryb działania Wydziału Usprawnień Pracowniczych ustalił oddzielny regulamin wydany przez Prezesa Urzędu Patentowego R. P.

#### § 8.

Urząd Patentowy R. P. zorganizuje współpracę z analogicznymi ośrodkami usprawnień pracowniczych w Z.S.R.R. i Państwach Demokracji Ludowej w dziedzinie wzajemnej wymiany usprawnień pracowniczych.

#### § 9.

Urząd Patentowy R. P. zorganizuje opracowanie ciekawych doświadczeń i usprawnień ogłaszać na łamach czasopism zagranicznych.

#### § 10.

Zobowiązuje się przedsiębiorstwa, Centralne Zarządy i Ministerstwa gospodarcze, by poza opisami usprawnień pracowniczych przesyłały do Urzędu Patentowego R. P. opisy ulepszeń w metodach pracy i wyniki doświadczeń zakładów, nadające się do rozpowszechniania, lecz nie pochodzące z usprawnień zgłaszanych przez pracowników.

#### § 11.

Wydział Usprawnień Pracowniczych powinien opisy, o których mowa w § 8, 9 i 10 opracowywać, kierować do druku i rozpowszechniać podobnie, jak usprawnienia pracownicze.

#### § 12.

Usprawnienia dotyczące tajnych szczegółów technologii produkcji wojskowej, powinny być kierowane przez przedsiębiorstwa bezpośrednio do Biura Wojskowego właściwego Ministerstwa.

Biuro Wojskowe Ministerstwa oceni, czy dane usprawnienie może być publicznie ogłoszone.

W przypadku, gdy usprawnienie może być ogłoszone, Biuro Wojskowe kieruje je do Urzędu Patentowego R. P.

Odnosnie usprawnień, które nie mogą być ogłoszone, Biuro Wojskowe decyduje dokąd należy skierować opis w celu wykorzystania.

#### § 13.

Sposób ogłaszania i rozpowszechniania usprawnień dotyczących Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych lub Mennicy Państwowej zostanie ustalony przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

#### § 14.

Wszystkie zakłady pracy, przedsiębiorstwa i instytucje są obowiązane abonować odpowiednio, interesujące je serie opisów usprawnień pracowniczych.

#### § 15.

Przepisy dotyczące sposobu abonowania, używania, wykorzystania i przechowania dokumentacji usprawnień przez zakłady pracy, przedsiębiorstwa i instytucje ustali oddzielne pismo okólne Departamentu Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

#### § 16.

Wszystkie czasopisma fachowe i techniczne, w szczególności zaś czasopisma przeznaczone dla robotników i niższego personelu technicznego, powinny stworzyć działy usprawnień i racjonalizacji pracowniczej, omawiające, referujące i popularyzujące usprawnienia pracownicze w oparciu o opisy otrzymywane od Urzędu Patentowego R. P.

#### § 17.

Z dniem ogłoszenia niniejszej uchwały wstrzymuje się druk Biuletynów Wynalazczości.

#### § 18.

Kontrolę nad wykonaniem niniejszej uchwały wykonuje Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

#### § 19.

Uchwała niniejsza będzie ogłoszona w „Monitorze Polskim”.

Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów (—) *H. Minc.*

### 62

### UCHWAŁA

Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów

z dnia 21 czerwca 1949 r.

w sprawie wypłat premii za usprawnienia techniczne i wynalazki pracownicze w przemyśle państwowym.

Celem stworzenia odpowiednich warunków dla szerszego rozwoju ruchu racjonalizatorskiego w przemyśle państwowym — Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwała:

#### § 1.

Ustala się następujący tryb przyznawania na podstawie obowiązujących przepisów premii za usprawnienia i wynalazki pracownicze:

- 1) Zakłady pracy i jednostki gospodarcze zatrudniające do 100 pracowników same premii nie przyznają i nie wypłacają, lecz stawiają wnioski w tej sprawie do jednostek, którym bezpośrednio podlegają.
- 2) Przyznają i wypłacają premie zakłady pracy i jednostki gospodarcze:
  - a) zatrudniające ponad 100 pracowników — do wysokości 10.000 zł
  - b) zatrudniające ponad 250 pracowników — do wysokości 25.000 zł
  - c) zatrudniające ponad 500 pracowników — do wysokości 50.000 zł

- 3) Premie ponad 50.000 zł do 100.000 zł mogą być przyznawane i wypłacane przez zakłady pracy i jednostki gospodarcze wymienione pod 2) za uprzednią zgodą jednostek bezpośrednio nadrzędnych (Zjednoczeń, Przedsiębiorstw Wielozakładowych), a premie ponad 100.000 zł do 250.000 zł za uprzednią zgodą naczelnych jednostek nadrzędnych (Centralnych Zarządów Przemysłu, Dyrekcji Monopoli).
- 4) Premie ponad 250.000 zł przyznaje właściwy Minister, któremu podlega dany zakład pracy lub jednostka gospodarcza, zawiadamiając o wypłaceniu Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

## § 2.

Badanie przydatności zgłoszonego pomysłu racjonalizatorskiego i zakwalifikowanie go do przyjęcia powinno być dokonane niezwłocznie po zgłoszeniu.

## § 3.

W razie zakwalifikowania pomysłu do przyjęcia przyznanie i wypłata premii powinna nastąpić w przypadkach przewidzianych w § 1 p. 1) i 2) w ciągu 14 dni, zaś w pozostałych przypadkach w ciągu 1 miesiąca od daty zakwalifikowania pomysłu do przyjęcia.

## § 4.

Ustalona w § 1 właściwość co do przyznawania premii obowiązuje w odniesieniu do wszystkich pomysłów racjonalizatorskich zgłoszonych po dniu 1 maja 1949 r., jak również do zgłoszonych poprzednio, o ile do tej daty nie została już przyznana i wypłacona premia.

## § 5.

Ministrowie: Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Żeglugi, Poczty i Telegrafów, Komunikacji i Budownictwa wydadzą w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego analogiczne zarządzenia, dostosowane do struktury ministerstw i podległych im organizacji gospodarczych.

## § 6.

Uchwała niniejsza będzie ogłoszona w „Monitorze Polskim”.

Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego  
Rady Ministrów (—) *H. Mine*

63

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO  
PAŃSTWOWEJ KOMISJI  
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 8 sierpnia 1949 r.

**w sprawie używania znaków towarowych przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej**

Na podstawie § 3 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. nr 26, poz. 190) zarządzam, co następuje:

## I. Postanowienia ogólne

§ 1. Państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, jak również przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, pozostające pod zarządem państwowym, oraz przedsiębiorstwa państwowo - spółdzielcze i centralne spółdzielczo-państwowe, nazywane dalej przedsiębiorstwami gospodarki uspołecznionej, mogą zaopa-

trywać swe towary w znaki towarowe, jak rysunki, obrazki, wyrazy, litery, liczby, formy płaskie i inne znaki, które nadają się do odróżnienia towarów wytwarzanych lub sprzedawanych przez przedsiębiorstwo od towarów wytwarzanych lub sprzedawanych przez inne przedsiębiorstwa.

§ 2. Właściwy minister może ustalić rodzaje towarów, które winny być zaopatrzone w znaki towarowe.

§ 3. Jeżeli w skład przedsiębiorstwa przemysłowego wchodzi kilka zakładów produkcyjnych a towary, które mają być zaopatrzone znakiem, wytwarzane są w kilku zakładach danego przedsiębiorstwa według tych samych norm i znajdują się na tym samym poziomie jakościowym oraz stosowanie tego samego znaku — niezależnie od zakładu produkcyjnego — nie zaszkodzi atrakcyjności towaru u odbiorców, wówczas przedsiębiorstwa mogą używać tego samego znaku towarowego dla towarów produkowanych w kilku zakładach, winny jednak umieścić pod znakiem w skrócie nazwę lub inne określenie zakładu, w którym towar został wytworzony.

§ 4. Przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej mogą używać różnych znaków towarowych dla różnych rodzajów lub gatunków swych towarów.

## II. Treść znaku towarowego

§ 5. Treść znaku towarowego powinna nadawać się do odróżnienia towarów danego przedsiębiorstwa zgodnie z art. 174, 177, 179 i 181 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) — wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r. nr 10, poz. 63, z 1945 r. nr 58, poz. 334 i z 1948 r. nr 24, poz. 164 i nr 44, poz. 315).

§ 6. Znaki towarowe nie mogą zawierać danych fałszywych lub mogących wprowadzać w błąd.

Wykonanie znaku winno odpowiadać wymaganiom celowości i estetyki.

§ 7. Przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej nie mogą używać znaków towarowych:

- a) zawierających określenia w języku niemieckim,
- b) należących do przedsiębiorstw zagranicznych, albo wskazujących na łączność z tymi przedsiębiorstwami,
- c) zawierających nazwiska, podobizny lub firmy poprzednich właścicieli, albo naruszających prawo do nazwiska, podobizny lub firmy innych osób.

Od powyższej zasady może być uczynione odstępstwo w wyjątkowych przypadkach, w których ze względu na poważne korzyści w obrocie lub z innych ważnych powodów w pełni uzasadnionych korzystanie z danych znaków jest pożądanym, a z punktu widzenia prawnego nie ma co do tego przeszkód.

## III. Rejestracja znaków towarowych

§ 8. Przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej obowiązane są do zarejestrowania w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej swoich znaków towarowych w celu uzyskania ochrony prawnej tych znaków.

§ 9. Podania o rejestrację znaku towarowego składać należy w Urzędzie Patentowym osobno dla każdego znaku. Podania winny zawierać:

- a) opis znaku towarowego, o rejestrację którego przedsiębiorstwo się ubiega, a w szczególności, jeżeli zgłoszony znak jest słowny — podać jego brzmienie, jeśli zaś obrazowy — określić co przedstawia. W razie zgłoszenia znaku obrazowego lub plastycznego należy jednocześnie załączyć do podania co najmniej dziesięć identycznych rysunków (odbitek) znaku, odpowiadających wymaganiom estetyki i wykonanych mechanicznie na trwałym papierze. Wymienioną ilość rysunków należy załączyć do podania również i wtedy, gdy zgłoszony znak jest znakiem słownym, którego cechą znamiennej stanowi charakter napisu,
- b) pełną nazwę (firmę) zgłaszającego przedsiębiorstwa w brzmieniu wpisanym do rejestru handlowego z ewentualnym zaznaczeniem, że pozostaje ono pod zarządem państwowym, a w braku wpisu do rejestru handlowego — w brzmieniu ustalonym przez właściwy organ nadrzędny,
- c) siedzibę przedsiębiorstwa zgłaszającego (miejsce, ulicę, powiat, województwo),
- d) określenie, czy zgłaszające przedsiębiorstwo jest przemysłowe czy handlowe i jakie towary wchodzi w zakres tego przedsiębiorstwa (np. fabryka maszyn i narzędzi rolniczych, wytwórnia produktów chemicznych, kupno i sprzedaż artykułów spożywczych),
- e) wyczerpujący wykaz towarów, dla których dany znak zostaje zgłoszony, a jakie wchodzi w zakres zgłaszającego przedsiębiorstwa; wykaz towarów nie może zawierać oznaczeń ogólnikowych (jak np. „artykuły pierwszej potrzeby”, „środki chemiczne” oraz oznaczeń takich, jak „i inne”, „i podobne” itd). Nazwy towarów muszą być określone zgodnie z prawidłową polską terminologią techniczną.

§ 10. Do złożonego w Urzędzie Patentowym podania o rejestrację znaku towarowego należy dołączyć zaświadczenie Centralnego Zarządu Przemysłu, któremu przedsiębiorstwo podlega, lub właściwej Centrali Handlowej albo innego równorzędnego organu, któremu przedsiębiorstwo jest podporządkowane, stwierdzające, że towary wytwarzane lub sprzedawane przez zgłaszające przedsiębiorstwo znajdują się pod względem jakości na odpowiednim poziomie.

Zaświadczenia te będą wystawiane na podstawie opinii o jakości produkcji, wydawanych przez organa ustanowione do kontroli tej jakości.

Brak odmowy wystawienia zaświadczenia w ciągu miesiąca od złożenia wniosku o udzielenie zaświadczenia jest równoznaczny z wyrażeniem zgody na zgłoszenie znaku przez przedsiębiorstwo do Urzędu Patentowego. W przypadku tym przedsiębiorstwo powinno dołączyć do podania o rejestrację znaku odpis wniosku o wystawienie zaświadczenia i oświadczyć, że w wymienionym terminie miesięcznym nie nastąpiła decyzja odmowna.

§ 11. Właściwy Minister może poszczególne przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej, wyróżniające się stałym, wysokim poziomem jakości wyrobów, zwalniać od obowiązku przedstawiania zaświadczeń wymienionych w § 10.

#### IV. Zmiana własności i innych praw rzeczowych na znaku towarowym

§ 12. Wszelkie wnioski o wpisanie do rejestru znaków towarowych zmiany w prawach rzeczowych, a zwłaszcza zmiany właściciela przedsiębiorstwa, dla którego znak został zarejestrowany oraz zmian wynikających z formalnego przejęcia przedsiębiorstwa na własność Państwa lub włączenia przedsiębiorstwa do innego przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej, jak również wnioski o wpisanie do rejestru zmian dotyczących zastępcy przedsiębiorstwa oraz nazwy (firmy), siedziby i innych oznaczeń przedsiębiorstwa należy kierować do Urzędu Patentowego w myśl art. 185 i 186 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r., nr 10, poz. 63, z 1945 r. nr 58, poz. 334 i z 1948 r. nr 24, poz. 164 i nr 44, poz. 315).

#### V. Postanowienia końcowe

§ 13. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1949 r. Z chwilą wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 lipca 1948 r. o używaniu znaków towarowych przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym (Dz. Urz. M. P. i H. nr 14, poz. 189) i instrukcja Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 25 września 1948 r. w sprawie zgłaszania wniosków o zezwolenie na używanie znaków towarowych związkowych przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym (Dz. Urz. M. P. i H. nr 22, poz. 297).

Przewodniczący Państwowej Komisji  
Planowania Gospodarczego

wz. (—) E. Szyr

(„Mon. Pol.” z dn. 23. 8. 1949 r. cz. „A”, nr A-57, poz. 762)

64

#### USTAWA

z dnia 2 lipca 1949 r.

o zmianie dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej\* (Dz. U. R. P. nr 42 — poz. 310)

Wyciąg z tabeli opłat skarbowych (Cz. I):

Podania wnoszone do władz i urzędów państwowych w każdym przypadku bez względu na ilość arkuszy . . . . .	Zł 50.—
Załącznik do podania bez względu na to, czy jest nim oryginał, czy od niego uiszczono już jakąkolwiek opłatę . . . . .	„ 10.—
Pokwitowania z przyjęcia podania . . . . .	„ 20.—
Świadectwa wydawane przez urzędy państwowe w każdym przypadku . . . . .	„ 50.—

\* ) weszła w życie dn. 20 lipca 1949 r. — *Red.*

Wtóröpisy (duplikaty) dokumentów publicznych, sporządzone przez urzędy państwowe, odpisy i wyciągi, sporządzone i poświadczone co do zgodności z oryginałem przez te urzędy, od każdej pełnej lub zaczętej strony . . . . . „ 50.—

Poświadczenia przez władze i urzędy państwowe zgodności z pierwopisem wtóröpisów, odpisów i wyciągów, sporządzonych nieurzędowo (przez same strony) od każdej pełnej lub zaczętej strony . . . . „ 25.—  
Przekaz t.j. pismo, w którym wystawca zleca komuś, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną:

- a) jeżeli został przeniesiony w formie indosu lub jest płatny na zlecenie, albo okazicielowi lub też został pisemnie przyjęty przez osobę, której przekaz wykonać zlecono, a która nie wykonuje czynności bankowych:
- 1) przy sumie nie przekraczającej 500 zł Zł 5.—
  - 2) przy sumie przekraczającej 500 zł dodatkowo za każde choćby rozpozczęte 500 zł . . . . . „ 2.—
- b) w innych przypadkach, jeżeli kwota przekazana przekracza 2000 zł . . . . „ 100.—

Pełnomocnictwo:

- a) upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed sądem lub innym urzędem publicznym lub do odebrania sumy pieniężnej przekraczającej 5000 zł . . . . „ 100.—
- b) inne pełnomocnictwa . . . . . „ 200.—

65

## ORZECZENIA URZĘDU PATENTOWEGO R.P.

### WYDZIAŁ ODWOŁAWCZY

Do interpretacji art. 177 (1) a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie z odwołania firmy „Perfecta” Księgowość Przebitkowa B. Zieliński i Ska w Poznaniu od uchwały Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych z dn. 3 stycznia 1949 r. nr Z 50777, odmawiającej zarejestrowania znaku towarowego obrazowego w postaci barwnego pasa na kartach kontowych, postanowił: uchwałę Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych z dnia 3 stycznia 1949 r. uchylić i polecić temuż Wydziałowi ponowne zbadanie sprawy. (Orzeczenie z dn. 14 czerwca 1949 r. nr Odw. 107/49)

#### Uzasadnienie

Firma „Perfecta” Księgowość Przebitkowa B. Zieliński i Ska w Poznaniu zgłosiła dnia 12 lipca 1948 r. za nr. Z. 50777 znak towarowy obrazowy w postaci

barwnego pasa, obejmującego jedną z kolumn karty kontowej, dla wszelkiego rodzaju kart, a szczególnie kontowych, żurnalowych i kartotekowych, zastrzegając ochronę znaku we wszelkich kolorach oraz ich zestawieniach, a zwłaszcza przy czarnym druku karty w kolorach brązowo-żółtych.

Wydział Zgłoszeń Znaków Towarowych uchwałą z dnia 3 stycznia 1949 r. na zasadzie art. 198 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) odmówił zarejestrowania zgłoszonego znaku, motywując swą decyzję tym, że znak nie posiada dostatecznego charakteru wyróżniającego, gdyż pasy są w różnych kolorach i umieszczone są w różnych miejscach kart, że więc przeciwko rejestracji zachodzi przeszkoda z art. 177 (1) lit. a) cyt. rozporządzenia.

W odwołaniu od powyższej uchwały podniósł pełnomocnik firmy „Perfecta”, że zarzut braku charakteru wyróżniającego jest niesłuszny, gdyż zabarwienie jednej z kolumn kart kontowych rzuca się każdemu w oczy i jest dla nabywcy wyraźną wskazówką na pochodzenie towaru z przedsiębiorstwa jego mocodawcy, zwłaszcza z uwagi na to, że żadne inne przedsiębiorstwo nie stosuje tego rodzaju oznaczeń. Różnorodność kolorów znaku, czy też umieszczanie go nie zawsze w tej samej kolumnie kart kontowych, nie odbiera znakowi charakteru wyróżniającego, gdyż w ogóle barwny pas na kartach kontowych wyróżnia je od wszelkich innych kart bez takiego pasa, a zastrzeżenie ochrony znaku w różnych kolorach jest dopuszczalne i w praktyce Urzędu Patentowego było niejednokrotnie stosowane. Jako przykład mogą służyć rejestracje znaków nry 30285 i 30286 w postaci czerwonego paska wokół zbiorniczka lub podstawy cylindra lampy górniczej. Z powyższych względów postawił pełnomocnik odwołującej się firmy wniosek o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Wydziałowi Zgłoszeń do ponownego rozpatrzenia.

W czasie ustnej rozprawy pełnomocnik firmy popierając odwołanie powołał się na dalsze jeszcze przez Urząd Patentowy zarządzone rejestracje, a mianowicie za nnr. 15732, 15737, 17540 i 33873 dla firmy Michelin, za nnr. 19464 i 19465 dla firmy Plutzer i Brill, za nr. 24.258 dla firmy Pirelli — na dowód, że znaki o charakterze takim, jaki posiada znak zgłoszony, uznawane były przez Urząd Patentowy za dostatecznie charakterystyczne.

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego Rz. P. nie podzielił poglądu, że zgłoszony znak nie posiada dostatecznego charakteru wyróżniającego, aby spełniać funkcję wskazywania na pochodzenie towaru z pewnego (jednego) przedsiębiorstwa i nadawać się do ważnej rejestracji. Pogląd ten byłby sprzeczny nie tylko z dotychczasową praktyką Urzędu Patentowego, który zezwalał niejednokrotnie na rejestrację znaków towarowych tego rodzaju, np. znaku w postaci kolorowej nitki, biegnącej wzdłuż tkaniny, dla materiałów tekstylnych, w postaci kolorowego paska na lampie górniczej lub na blaszanych wiadrach, w postaci zabarwienia nasady kosy itp., ale byłby w obecnym przypadku ze względu na faktyczny stan rzeczy wprost

nie do utrzymania. Nie jest bowiem w dziedzinie księgowości handlowej przyjęte, ani nie było dotychczas znane zabarwianie pewnych kolumn nadrukowanych na kartach kontowych lub na kartach żurnalów i kartotek, a skoro firma „Perfecta” wprowadziła taki sposób oznaczania swych wyrobów, to niewątpliwie z biegiem czasu odbiorcy przyzwyczaili się do tego oznaczenia i stanowi ono dla nich upewnienie, że nabywają towar, który nabyć pragnęli i pochodzący z przedsiębiorstwa, które ma wyłączne prawo posługiwania się znanym im już znakiem a nie z jakiegokolwiek innego przedsiębiorstwa. Nie można więc odmówić podobnemu sposobowi oznaczania kart, produkowanych przez odwołującą się firmę, oryginalności i łatwości utrwalania się w pamięci odbiorcy, nawet takiego, który spotka się z nim po raz pierwszy, gdyż dla fachowca, a chodzi tu o towar specjalnie dla fachowców przeznaczony, jest zrozumiałe, że barwny pas nie ma innego znaczenia i przeznaczenia, jak tylko zwrócenie uwagi na źródło pochodzenia towaru.

Okoliczność, że ten barwny pas umieszczany być może w dowolnej, a nie zawsze tej samej, kolumnie, tłumaczy się z jednej strony tym, że karty ksiąg handlowych mogą być rozmaicie zadrukowane, tj. posiadać rozmaity układ kolumn, z drugiej zaś strony nie zmienia w niczym istoty rzeczy, tj. nie odbiera tym pasom cechy znaku towarowego nawet w tym przypadku, gdyby umieszczenie kolorowego pasa w różnych miejscach wskazywało jednocześnie na przeznaczenie poszczególnych kart kontowych do odpowiednich celów i in.

Nie mogą być również wysuwane obiekcje przeciwko ochronie znaku w różnych kolorach i ich zestawieniach, gdyż ustawa nie zawiera w tej mierze ograniczeń, a praktyka Urzędu Patentowego taką ochronę dopuszczająca, jest ustalona.

Wydział Odwoławczy uważa jedynie, że wykaz towarów, dla których zgłoszony znak jest przeznaczony, powinien ulec ograniczeniu przez wyeliminowanie zeń „wszelkiego rodzaju kart”, gdyż jest to określenie zbyt ogólne i szerokie (obejmowałoby nawet bilety wizytowe, zawiadomienia o uroczystościach itp., nie posiadające nadrukowanych kolumn), a wymieniony w zgłoszeniu rodzaj przedsiębiorstwa odwołującej się firmy „Księgowość przebitkowa” nie obejmuje właściwie innych druków (kart), niż przeznaczonych dla księgowości.

Z powyższych zasad postanowił Wydział Odwoławczy odwołanie firmy „Perfecta” uwzględnić i orzec jak w sentencji.

66

Do interpretacji art. 177 (1) c) i art. 179 (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie z odwołania firmy Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne A. Kozłowski Sp. z o. o. w Łodzi od uchwały Wydziału Zgłoszeń Zna-

ków Towarowych z dn. 28 lutego 1949 r. nr Z. 51144, odmawiającej zarejestrowania znaku towarowego plastycznego (w postaci butelki), postanowił: uchwałę Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych z dnia 28 lutego 1949 r. zatwierdzić.

(Orzeczenie z dn. 27 czerwca/27 lipca 1949 r. nr Odw. 117/49)

#### Uzasadnienie

Firma Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne A. Kozłowski Sp. z o. o. w Łodzi zgłosiła dnia 1 grudnia 1948 r. za nr Z 51144 znak towarowy plastyczny w postaci butelki o charakterystycznym kształcie (z szyjką w bok wygiętą), dla eliksiru do zębów.

Wydział Zgłoszeń Znaków Towarowych uchwałą z dnia 28 lutego 1949 r. na podstawie art. 198 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) odmówił zarejestrowania powyższego znaku z powodu przeszkody z art. 177 (1) lit. c) cyt. rozporz., polegającej na tym, że identyczny znak towarowy zarejestrowany został dnia 11 maja 1925 r. za nr. Rej. 5040 na rzecz firmy Lingner — Werke Aktiengesellschaft w Dreźnie dla mydła i środków toaletowych i ochrona prawna tego znaku była prolongowana do dnia 11 maja 1945 r. Znak ten, wprowadzony od szeregu lat na rynku polskim, jest wśród szerokich kół odbiorców tak znany, jako znak przedsiębiorstwa zagranicznego, że w razie zarejestrowania go na rzecz zgłaszającej firmy, wprowadzałyby oczywiście nabywców w błąd co do pochodzenia towaru.

W odwołaniu od powyższej uchwały przytoczono, że prawo z rejestracji znaku nr Rej. 5040 dawno wygasło, a w każdym razie od przeszło trzech lat, po upływie których, licząc od wykreślenia znaku z rejestru, wedle przepisu art. 179 (2) rozporz. może taki sam znak być zarejestrowany na rzecz przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, bez zgody przedsiębiorcy, który był właścicielem znaku wykreślonego. Wobec zniszczenia wszelkich rejestrów i akt Urzędu Patentowego w czasie działań wojennych, wygaśnięcie prawa z rejestracji jest równoznaczne z wykreśleniem znaku z rejestru, gdyż inaczej termin trzyletni nie mógłby rozpocząć swego biegu. Ponieważ przepis art. 179 (2) rozporz. domniemanie (praesumptio iuris et de iure), że pamięć u odbiorców o znaku wykreślonym z rejestru lub wygasłym zanika najdalej po trzech latach, przeto twierdzenie, że znak quaestionis był lub jest jeszcze znany, jest gołosłowne. Przeciwnie, trzeba przyjąć jedynie trafną tezę, że po trzech latach od wykreślenia resp. wygaśnięcia prawa z rejestracji, znak przestaje być znany i że w tej mierze dowód przeciwny jest niedopuszczalny, czyli że przepis art. 177 (1) lit. c) może być interpretowany tylko w ścisłym związku z art. 179 (2).

Jakkolwiek możliwość wprowadzania w błąd jest wyłączona w niniejszym przypadku także z uwagi na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1927 r. o oznaczaniu pochodzenia niektórych towarów krajowych w wewnętrznym handlu detalicznym i o



obowiązku umieszczenia na opakowaniu firmy będącej właścicielką przedsiębiorstwa dane towary wytwarzającego. Wreszcie podniesiono w odwołaniu, że znaki przedsiębiorstw niemieckich nie doznają w Polsce ochrony prawnej od dnia 1 września 1939 r. i że w każdym razie przepis art. 177 (1), c) nie ma do tych znaków zastosowania.

Z powyższych względów prosiła firma Kozłowski o uchylenie zaskarżonej uchwały i polecenie Wydziałowi Zgłoszeń zarejestrowania zgłoszonego znaku.

Podczas rozprawy pełnomocnik wymienionej firmy, popierając w całej rozciągłości odwołanie, powołał się m. inn. na opinie prof. Sawickiego i prof. Berezowskiego, że źródła ochrony znaków przedsiębiorstw niemieckich, a więc zarówno normy prawa międzynarodowego, jak i krajowego, przestały istnieć z dniem 1 września 1939 r. i ponowił wniosek o uchylenie zaskarżonej uchwały.

Przed zapowiedzianym na dzień 27 lipca b.r. ogłoszeniem decyzji Wydziału Odwoławczego wpłynęło pismo pełnomocnika firmy Kozłowski, w którym w związku z wysuniętym rzekomo w postępowaniu odwoławczym zarzutem, że zgłoszony znak może wprowadzać w błąd co do rodzaju i jakości towarów, wywodzi, że Urząd Patentowy nie jest powołany do badania jakości towaru i że z tego powodu, iż obecna jakość towaru jest z pewnych przyczyn, np. braku odpowiednich surowców lub składników, nieco odmienna od dawniejszej, nie mógłby Urząd odmówić odtworzenia lub przedłużenia ochrony znaku albo też zarejestrowania znaku od nowa, a natomiast twierdzi, że faktycznie towary, wytwarzane przez odwołującą się firmę, są identyczne co do składu, sposobu wytwarzania i innych specyficznych właściwości, z towarami przedwojennymi z tym samym znakiem, a co do jakości nawet lepsze od wytwarzanych obecnie pod tą marką w Czechosłowacji, na Węgrzech oraz przez przedsiębiorstwo macierzyste.

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego Rz. P. rozważył: Nie wdając się w rozpatrzenie zagadnienia, czy prawa z dokonanych w Polsce na rzecz przedsiębiorstw niemieckich rejestracji znaków towarowych wygasły na skutek działań wojennych i naruszenia postanowień Konwencji Haskiej z dnia 18 października 1907 r., przyjął Wydział Odwoławczy, że w Polsce jest powszechnie, a w każdym razie przeciętnemu odbiorcy wiadome, iż eliksir do zębów o nazwie „Odol” w płaskich butelkach ze szkła białego zabarwionego, ze szyjką w bok wygiętą, jest produktem przedsiębiorstwa niemieckiego, przy czym jest bez znaczenia, czy odbiorcy znane są bliższe szczegóły, dotyczące tego przedsiębiorstwa, jak brzmienie firmowe, siedziba itp. Na tej podstawie Wydział Odwoławczy ustalił, że nabywca eliksiru, wyrabianego przez inne przedsiębiorstwo, lecz sprzedawanego w takich samych butelkach, jakich używa przedsiębiorstwo niemieckie (Lingner-Werke), może być oczywiście wprowadzony w błąd co do pochodzenia towaru, skoro znakiem jest sam kształt butelki.

Wydział Odwoławczy nie podzielił poglądu odwołującej się firmy, że po upływie trzech lat od wykreślenia znaku towarowego z rejestru nie może być w

żadnym przypadku odmówiona rejestracja tego lub takiego samego znaku dla towarów tego samego rodzaju na rzecz innego przedsiębiorcy, czyli, że domniemanie prawne, nie mogące być obalone dowodem przeciwnym, przemawia za tym, iż po upływie trzech lat od wykreślenia znaku z rejestru lub od równoznacznego z wykreśleniem wygaśnięcia prawa z rejestracji, znak uważa się za nieznany i nie może już być mowy o wprowadzaniu odbiorców takim znakiem w błąd. Znak towarowy, zależnie od wyglądu lub brzmienia (t. zw. znaki mocne), od jakości towaru, od stopnia podaży i popytu, reklamy i wielu innych warunków, może być więcej lub mniej znany i rozpowszechniony, może dłużej lub krócej pozostawać w pamięci odbiorców po ustaniu jego ochrony prawnej i dlatego byłoby nieracjonalne postanowienie, że po upływie 3-letniego okresu, przewidzianego w art. 179 (2), nie stoi już na przeszkodzie zarejestrowaniu znaku z rejestru wykreślonego na rzecz innego przedsiębiorcy. Najczęstszym przypadkiem wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku jest nieuiszczenie opłaty za dalsze dziesięciolecie, rzadszymi są zrzeczenia się znaku, likwidacja przedsiębiorstwa itp. Przepis art. 179 (2) daje byłemu właścicielowi pierwszeństwo zgłoszenia na nowo znaku, którego rejestracja wygasła z przyczyn, wymienionych w art. 184 oraz zapobiega wykorzystywaniu w celach nieuczciwej konkurencji siły atrakcyjnej znaku z rejestru wykreślonego. Poza interesem byłego właściciela znaku, ustawa ma, względnie również interes publiczny i nie dopuszcza, aby zwłaszcza w przypadkach, gdy chodzi o markę dobrze wprowadzoną i o szerokim rozgłosie, odbiorcy na skutek podszywania się w celach niewątpliwie konkurencyjnych pod obcy znak, byli wprowadzani w błąd co do pochodzenia towaru. Przepis więc art. 179 (2) nie usuwa bezwzględnie przeszkody z art. 177 (1) c) do rejestracji tego lub takiego samego znaku, jak wykreślony z rejestru, na rzecz innego przedsiębiorstwa; przeciwnie — przeszkoda ta, zależnie od faktycznego stanu rzeczy, może być nadal aktualna i po upływie 3 lat i może uzasadniać odmowę rejestracji dotkniętego nią znaku jako też być podstawą do żądania unieważnienia dokonanej rejestracji zarówno w interesie prywatnym jak i publicznym, do którego obrony powołana jest Prokuratoria Generalna Rz. P. (art. 192(1)).

Wypada jeszcze zaznaczyć, że skoro wedle zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 lipca 1948 r. (Dz. urzęd. M. P. i H. z dnia 10 lipca 1948 r. Nr 14, poz. 189) przedsiębiorstwa państwowe nie mogą używać znaków towarowych, należących do przedsiębiorstw zagranicznych albo wskazujących na łączność z tymi przedsiębiorstwami, to nie byłoby uzasadnione, aby przedsiębiorstwa prywatne korzystały z takich znaków.

Naturalnie względy te nie wpłynęły na decyzję Wydziału Odwoławczego, gdyż obowiązujące rozporządzenie o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych nie zawiera tego rodzaju ograniczeń, jednak naświetlają one charakter zagadnienia ze strony moralnej.

Zarzuty, podniesione w piśmie odwołującej się firmy z dn. 25 lipca 1949 r., nie wymagają odparcia,

gdyż protokół rozprawy nie wykazuje, by Wydział Odwoławczy przed zamknięciem rozprawy wyraził w ogóle jakikolwiek pogląd, dotyczący przedmiotu skargi odwoławczej.

Z zasad wyżej wyluszczonej postanowił Wydział Odwoławczy odwołania nie uwzględnić i zaskarżoną uchwałę Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych za-  
twierdzić.

67

## UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Układ o utworzeniu Międzynarodowego Biura Patentów,  
zawarty w Hadze dnia 6 czerwca 1947 r.

Rząd Republiki Francuskiej, Rząd Jego Królewskiej Mości Króla Belgów, Rząd Jej Królewskiej Wysokości Wielkiej Księżnej Luksemburga i Rząd Jej Królewskiej Mości Królowej Niderlandów,

zgodnie z art. 15 Konwencji Międzynarodowej o Ochronie Własności Przemysłowej, podpisanej w Paryżu dnia 20 marca 1883 r., przejrzanej w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r., w Hadze dnia 6 listopada 1925 r. i w Londynie dnia 2 czerwca 1934 r.,

postanowiły zawrzeć układ o utworzeniu Międzynarodowego Biura Patentów i wyznaczyły następujących pełnomocników: (następuje ich wyliczenie — Red.), którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

Art. 1. — Tworzy się Międzynarodowe Biuro Patentów, którego zadaniem jest udzielanie Rządom Państw będących stronami w niniejszym Układzie umotywowanych opinii w przedmiocie nowości wynalazków zgłaszanych do opatentowania w dotyczących narodowych urzędach własności przemysłowej.

Międzynarodowe Biuro Patentów może również dzielić opinii tymże urzędom o nowości wynalazków, nie będących przedmiotem wniosków o udzielenie patentów.

Art. 2. — W celu umożliwienia Biuru wykonania jego zadania, Rząd każdego z Państw, będących stronami w niniejszym układzie, złoży mu w oryginałach, w uwierzytelnionych kopiach, fotokopiach lub mikro-fotokopiach posiadane dokumenty, które będzie mógł przekazać lub zebrać w tej dziedzinie, zwłaszcza opisy patentów udzielonych oraz zgłoszenia patentowe, jakic doń wpłyną, i przystąpi do tego w czasie możliwie najkrótszym.

Art. 3. — Funkcjonowanie Biura zapewnia Rada Administracyjna utworzona z członków wyznaczonych przez Rządy Państw będących stronami w niniejszym Układzie — po jednym przedstawicielu każdego Państwa.

Rada wybiera każdego roku Przewodniczącego.

Art. 4. — Rada Administracyjna rozstrzyga we wszystkich sprawach dotyczących ogólnego funkcjonowania Biura. Wybiera większością 2/3 głosów Dyrektora Biura, który winien być przynależny do jednego z Państw będących stroną w niniejszym Układzie

i ustala jego zakres działania. Rada uchwała corocznie budżet oraz ewentualnie zmiany i dodatki w dochodach i wydatkach. Kontroluje ona i zatwierdza rachunki Dyrektora i ustala regulamin finansowy Biura.

Art. 5. — Specjalne zarządzenie wewnętrzne ustali stosunek Międzynarodowego Biura Patentów do Biura Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej w Bernie.

Regulamin finansowy ustali dokładnie sposób kontroli i wykonanie budżetu.

Art. 6. — Każde z Państw będące stroną w niniejszym Układzie może w razie potrzeby powierzyć zastępstwo w Radzie Administracyjnej przedstawicielowi innego z układających się państw. Żaden przedstawiciel nie może rozporządzać więcej niż dwoma głosami.

Art. 7. — Decyzje Rady Administracyjnej zapadają większością głosów. W przypadku równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

Art. 8. — Biuro znajduje się pod wysokim patronatem Rządów Państw będących stronami w niniejszym Układzie i poń stałą opieką królewskiego Rządu Niderlandów.

Siedzibą Biura jest Haga.

Art. 9. — Na dochody Biura składają się:

a) udział początkowy i udziały roczne każdego z Państw będących stronami w niniejszym Układzie. Wysokość tych udziałów będzie ustalona w warunkach takich samych, jakie są przewidziane w art. 13 ust. 8 i 9 Konwencji Związkowej Paryskiej o Ochronie Własności Przemysłowej,

b) opłaty za każdą opinię udzieloną na żądanie Urzędów ochrony własności przemysłowej każdego Państwa. Opinie Biura mogą być udzielane w zasadzie tylko tym urzędom.

Rada Administracyjna może poza tym upoważnić do pobierania opłat tytułem wynagrodzenia za usługi oddane odnośnym instytucjom urzędowym, wyjątkowo zaś również grupom prywatnym lub poszczególnym osobom.

Art. 10. — Układ niniejszy będzie ratyfikowany. Wejdzie on w życie z chwilą złożenia przez cztery Państwa podpisujące dokumentów ratyfikacyjnych w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w Hadze.<sup>1)</sup>

Art. 11. — Po wejściu w życie niniejszego Układu każde Państwo niepodpisane, będące członkiem Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej, będzie mogło przystąpić do tego Układu każdego czasu. To przystąpienie będzie podane do wiadomości w drodze dyplomatycznej Rządowi Królewskiemu Niderlandów, a przez tenże innym układającym się Państwom.

Art. 12. — Państwa podpisujące niniejszy Układ i te, które przystąpią doń później nie będą mogły wypowiedzieć go przed upływem pięciu lat od właściwej dla nich daty wejścia w życie tego układu. Wy-

<sup>1)</sup> Ratyfikacja została już dokonana przez wszystkie Państwa Układ zawierające, wobec czego Układ ten wszedł w życie zgodnie z art. 10 z dniem 10 czerwca 1949 r. — Red.

powiedzenie wywrze skutek z upływem roku od chwili otrzymania go przez Rząd Królewski Niderlandów.

Art. 13. — Jeżeli na skutek wypowiedzenia liczba państw uczestniczących w niniejszym Układzie obniży się poniżej czterech, Biuro rozwiąże się z samego prawa, a majątek przypadnie ostatnim uczestnikom układu w stosunku do wysokości dokonanych przez nich wpłat z tytułu udziałów początkowych i rocznych.

Art. 14. — Układ będzie poddawany periodycznym przeglądom w celu ewentualnego wprowadzenia doń zmian ulepszających usługi Biura w sprawach włas-

ności przemysłowej oraz rozwijania i rozszerzania pola działania Biura.

Na dowód czego niżej podpisani Pełnomocnicy układ niniejszy podpisali i zaopatrzyli go w swe pieczęcie.

Sporządzono w Hadze dnia 6 czerwca 1947 r. w czterech egzemplarzach w językach holenderskim i francuskim przy czym obydwie teksty uznaje się za równorzędne.

(—) Podpisy

(„La Propriété Industrielle” 1949 r. nr 7 str. 105-106).

## Z A G R A N I C A

68

### K A N A D A

Przepisy z dnia 18 czerwca 1948 r. dotyczące patentów

(Część druga)<sup>1)</sup>

Forma i treść podania  
oraz podpis na podaniu

25. — (1) Formularze przepisane w załączniku I do niniejszych przepisów należy stosować w przypadkach, w których winny one być używane, lecz, jeśli nie zarządzone inaczej, formularze takie są przyjmowane mimo ewentualnych nieznacznych odchyłeń nie naruszających istoty rzeczy lub nie zmierzających do wprowadzenia w błąd.

(2) Z wyjątkiem postanowienia odmiennego, wyraźnie podanego w niniejszych przepisach, dokument dotyczący zgłoszenia dokonanego przed dniem 1 stycznia 1949 r. winien być przyjęty przez Urząd, jeżeli mógł być przyjęty na zasadzie przepisów z roku 1935.

26. — (1) Każdy dowód nie będący rysunkiem, dotyczący zgłoszenia wynalazku do opatentowania, winien być jasno i czytelnie napisany na maszynie lub wydrukowany na arkuszach papieru dobrej jakości i ku zadowoleniu Komisarza, a żaden taki arkusz, z wyjątkiem dokumentów cesji oraz innych dowodów dotyczących tytułu własności, nie może przekraczać 8 cali szerokości i 13 cali długości.

(2) Kopia dokumentu napisanego na maszynie winna być kopią dokonaną za pomocą taśmy.

27. — (1) Podanie winno zawierać miejsce i datę jego sporządzenia oraz być podpisane przez zgłaszającego lub przez jego pełnomocnika należycie upoważnionego na zasadzie pełnomocnictwa.

(2) Pełnomocnictwo winno być podpisane przez zgłaszającego i może być zawarte w tym samym dokumencie co podanie.

(3) Wyznaczenie zastępcy w charakterze pośrednika winno być podpisane w sposób, przepisany dla podania i może być zawarte w tym samym dokumencie co podanie.

(4) Podanie, wyznaczenie pełnomocnika lub ustanowienia zastępcy, sporządzone przez spółkę, win-

ny być podpisane przez dyrektora spółki pod pieczęcią towarzystwa, jeżeli towarzystwo pieczęć posiada.

(5) Każde anulowanie, każde uzupełnienie w jakimkolwiek formularzu podaniowym, wyznaczenie pełnomocnika lub ustanowienie zastępcy winno być dokonane atramentem albo na maszynie do pisania.

(6) Wyznaczenie pełnomocnika lub ustanowienie zastępcy, nie zawarte w tym samym dokumencie co podanie, winno zawierać dane niezbędne do zidentyfikowania podania którego dotyczy.

28. — Tytuł zgłoszenia winien być jak najbardziej dokładny i zwięzły. Nie może zawierać znaku handlowego, nazwy fantazyjnej lub nazwiska osoby. Komisarz może zmienić tytuł, jeżeli, jego zdaniem, nie odpowiada on postanowieniom niniejszego przepisu.

29. — (1) Opis wynalazku winien być sporządzony na arkuszach trwałego czystego białego papieru o szerokości 8 cali i 13 cali długości, literami nie zniekształconymi, typu daktylograficznego, o wymiarach co najmniej 12 punktów, bez dopisków między wierszami, skreśleń lub poprawek; wiersze winny posiadać odstęp podwójny z wyjątkiem zastrzeżeń patentowych, gdzie można stosować odstęp potrójny. Każda stronica winna posiadać z lewej strony i u góry margines szerokości 1 — 1½ cala, a z prawej strony i u dołu margines szerokości ½ — 1 cala, wyjąwszy okoliczności specjalne, gdzie za zezwoleniem Komisarza można stosować margines inny.

(2) Szerokość arkusza stanowi jego podstawę, lecz w przypadku tablic, wykresów lub t.p., nie mogących się odpowiednio pomieścić na szerokości arkusza, długość prawej strony arkusza stanowi dół stronicy; jeżeli tablica, wykres lub t.p. przekracza długość arkusza, wówczas można je rozmieścić na dwóch lub więcej arkuszach.

(3) Żaden rysunek lub szkic, nie będący formułą chemiczną lub t.p., nie może być zamieszczony w opisie wynalazku.

(4) Stronice opisu winny być kolejno numerowane u góry arkusza i co najmniej każdy dziesiąty wiersz każdej stronicy winien być numerowany na lewym marginesie.

(5) Zastrzeżenia patentowe winny być numerowane kolejno.

30. — Opis winien być zredagowany całkowicie w języku angielskim, albo całkowicie w języku francuskim.

31. — (1) Opis winien omawiać sprawy wyszcze-

<sup>1)</sup> Cz. 1 — patrz „Wiad. Urz. Patent.” zeszyt 6/1949 r., poz. 54. — Red.

gólnione w formularzu 11 według kolejności w tym formularzu zaleconej oraz zawierać wstęp, zredagowany ściśle według formularza 3 i zamieszczony osobno na drugiej połowie strony, której górna połowa pozostaje wolna.

(2) Jeżeli wstęp do opisu zgłoszenia, dokonanego przed wejściem w życie niniejszego przepisu, nie odpowiada wymaganiom powyższego ustępu (1), Komisarz może zażądać od zgłaszającego zastąpienia strony zawierającej wstęp nową stroną, zredagowaną zgodnie z ustępem (1) niniejszego przepisu oraz złożenia dalszej jeszcze strony, któraby zawierała dalszą treść, uprzednio zamieszczoną na tej samej stronie co wstęp.

32. — Opis winien być kompletny, niezależnie od powołania się w nim na jakiegokolwiek dowody niedostępne dla publiczności. Wymieniony w opisie dowód winien być całkowicie zidentyfikowany. W razie wzmianki o zgłoszeniu patentowym lub patencie należy podać jego numer, datę, kraj oraz nazwisko zgłaszającego lub właściciela patentu.

33. — Jeżeli w opisie wymienione są rysunki, — krótki opis tego, co każdy widok rysunków przedstawia, winien być umieszczony przed omawianiem przedmiotu dokonywanym z powoływaniem się na te rysunki.

34. — Zastrzeżenia patentowe winny być kompletne, niezależnie od powołania się w opisie na jakiegokolwiek dokumenty; szerzej ujęte zastrzeżenie patentowe winno być umieszczone przed zastrzeżeniem węższym, a każda dodatkowa cecha znamienna, opisana w zastrzeżeniu węższym, winna być dodana do cech opisanych w zastrzeżeniu patentowym szerzej ujętym, z podaniem przy tym numeru tegoż zastrzeżenia.

35. — Każde zastrzeżenie patentowe winno całkowicie opierać się na opisie; zastrzeżenie patentowe jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy w opisie są ujawnione wszystkie cechy charakterystyczne danej części składowej wynalazku, jakie zostały podane w tymże zastrzeżeniu patentowym.

36. — W zależnym zastrzeżeniu patentowym można powołać się numerami najwyżej na trzy poprzednie zastrzeżenia patentowe, jeżeli w żadnym podobnym poprzednim zastrzeżeniu patentowym nie powołano się numerem na więcej niż jedno zastrzeżenie patentowe. Zależne zastrzeżenie patentowe, w którym powołano się numerem na więcej niż jedno poprzednie zastrzeżenie patentowe, liczy się co do opłaty za jedno zastrzeżenie.

37. — Na ostatniej stronie zastrzeżeń patentowych można napisać na maszynie do pisania nazwisko i adres rzecznika patentowego i (lub) współdziałającego rzecznika patentowego, wyznaczonego przez zgłaszającego, z dodaniem słów „rzecznik patentowy (rzecznicy patentowi) zgłaszającego lub zgłaszających”.

38. — W opisie nie wolno wymieniać znaku handlowego, chyba że substancja, jaką określa, nie może być bez niego dokładnie i w skrócie określona; nie wolno jest także stosować wyłącznie znaku handlowego w celu określenia substancji w opisie wynalazku, chyba że zgłaszający wyjaśni ku zadowoleniu Komisarza, iż nie jest w stanie danej substancji inaczej określić.

Znak handlowy, wymieniony w opisie wynalazku, winien być w tymże opisie jako taki zidentyfikowany.

#### Rysunki i wzory

39. — (1) Rysunki, dołączane do kompletnego zgłoszenia, winny odpowiadać następującym wymaganiom:

a) Każdy arkusz winien mieć 8 cali szerokości i 13 cali długości, z każdej zaś strony margines co najmniej jednocalowy.

b) Linie rysunku winny być czarne, wyraźne i trwałe, a gdy chodzi o rysunki wykonywane piórkami, należy stosować tusz lub atrament węglowy.

c) Wszystkie widoki na tym samym arkuszu winny być rozmieszczone w tym samym kierunku i w miarę możliwości tak, aby szerokość arkusza mogła stanowić podstawę. Jeżeli widok jest dłuższy od szerokości arkusza, można widok ten umieścić tak, aby podłużny prawy bok był podstawą arkusza, a jeżeli widok jest dłuższy od długości arkusza, można widok umieścić na dwóch lub więcej arkuszach.

d) Wszystkie widoki rysunku winny być wykonane w podziałce dostatecznie dużej, umożliwiającej łatwe ich studiowanie i rozmieszczone w dostatecznych między sobą odstępach, aby były wyraźne. Jednakże widoki te nie powinny być wykonane w podziałce większej, ani też rozmieszczone w odstępach większych, aniżeli to jest rzeczywiście potrzebne. Nie należy podawać więcej widoków, aniżeli to jest konieczne do objaśnienia wynalazku.

e) Linij przekrojów, linii tworzących zarys przedmiotu i linii cieniowania winno być w miarę możliwości najmniej i nie powinny one być zbyt blisko siebie. Przekrojów i cieniowań nie należy wykonywać całkowicie czarnych lub tuszowanych.

f) Oznaczenia winny być jasne i wyraźne, o wymiarach co najmniej 1/8 cala. To samo oznaczenie należy stosować do tej samej części figurującej w odmiennych widokach, a nie należy go stosować do oznaczania części różnych. Oznaczenie winno być połączone cienką linią z częścią rysunku, którą oznacza. Oznaczenia nie należy umieszczać na powierzchni cieniowanej, w razie zaś umieszczenia go w ten sposób, należy na powierzchni cieniowanej pozostawić wolne miejsce w celu podania w nim oznaczenia.

g) Należy kolejno ponumerować wszystkie figury bez względu na liczbę arkuszków.

h) Trzy kopie każdego arkusza rysunków należy składać jak następuje:

(i) Dwie kopie winny być wykonane na kalce płóciennej. Na żadnej części arkusza nie wolno podawać tytułu wynalazku, ani opisu, podziałki, rozmiaru, nazwiska kreślarza, w dolnym natomiast prawym rogu (jeśli potrzeba, na marginesie) każdego arkusza należy umieścić podpis wynalazcy, albo podpis zgłaszającego, jak również nazwisko wynalazcy, albo też podpis rzecznika wynalazcy lub zgłaszającego, łącznie ze wspomnianym podpisem.

(ii) Jedną kopię należy wykonać na potrójnym kartonie dobrej jakości o grubości wynoszącej mniej więcej 015", przy czym obie strony winny być zupełnie białe. Nie powinno na niej być żadnej daty, oznaczenia miej-

sea, podpisu, ani też nazwiska lub pieczęci rzeczownika, nazwisko zaś wynalazcy i tytuł wynalazku należy jasno i lekko wypisać ołówkiem na dolnej połowie odwrotnej strony pierwszego arkusza rysunków.

(2) Rysunki, dające dostateczną ilustrację wynalazku, są przyjmowane na zasadzie przepisu 41.

(3) Składane w Urzędzie rysunki nie powinny być zginane, ani łamane, ani też pogniecione lub w inny sposób uszkodzone. Jeżeli są wysyłane pocztą, należy je umieścić na płask, ochraniając je kartonem introligatorskim.

40. — (1) Modele albo próbki dostarcza się jedynie na żądanie Komisarza. Długość modelu nie powinna przekraczać dwunastu cali, chyba że zezwolono na inny wymiar. Próbki winny być umieszczone w odpowiednich naczyniach. Substancje niebezpieczne dostarcza się tylko według wyraźnych instrukcyj Komisarza.

(2) Każdy wzór lub każda próbka winny być zaopatrzone w czytelną i trwałą etykietę, albo należyście oznaczone, aby móc zorientować się, do jakiego zgłoszenia należą.

#### Składanie i uzupełnianie zgłoszeń

41.—(1) Datę zgłoszenia przyznaje się po uiszczeniu opłaty obowiązującej przy zgłoszeniu oraz po złożeniu przynajmniej następujących dowodów:

a) podania, podpisanego przez zgłaszającego, albo w jego imieniu przez rzeczownika patentowego;

b) opisu wynalazku (z zastrzeżeniami patentowymi);

c) rysunków, jeżeli są podane w opisie wynalazku.

(2) Przepisaną opłatę należy uiścić z chwilą uzupełnienia zgłoszenia, niekompletnego w dniu jego złożenia, albo przed 1 stycznia 1949 r.

42. — Jeśli podanie jest sporządzone przez rzeczownika patentowego w imieniu zgłaszającego, rzeczownik ten będzie uważany jako obrany przez zgłaszającego, z zastrzeżeniem złożenia oświadczenia o mianowaniu rzeczownika zgodnie z przepisem niżej podanym i z zastrzeżeniem jego odwołania przez zgłaszającego

43.—(1) Zgłoszenie jest uważane za kompletne dopiero po uiszczeniu opłaty obowiązującej przy zgłoszeniu, statutowych opłat przewidzianych za dodatkowe zastrzeżenia patentowe, ewentualnie opłaty przepisanej za uzupełnienie, oraz po złożeniu niżej wymienionych dowodów, podpisanych w formie przepisanej:

a) podania (formularz 1 A, 1 B, 1 C, 1 D, 1 E, 1 F, 1 G, 1 H, 1 J lub 1 K, zależnie od przypadku);

b) opisu wynalazku (wraz zastrzeżeniami patentowymi) w 2 egzemplarzach (formularze 3 i 11);

c) dodatkowej odbitki zastrzeżeń patentowych;

d) rysunków w trzech egzemplarzach (dwa egzemplarze na kalce płóciennej i jeden na kartonie), jeżeli w opisie wynalazku rysunki są wymienione;

e) oświadczenia o wyznaczeniu rzeczownika, jeżeli podanie podpisał rzeczownik (formularz 2 A);

f) oświadczenia o wyznaczeniu współręcznika w przypadkach, w których niniejsze przepisy tego wymagają (formularz 2 B);

g) dowodu stwierdzającego, że zgłaszający, jeśli

nim nie jest wynalazca, jest prawnym następcą wynalazcy;

h) oświadczenia o wyznaczeniu zastępcy, jeżeli według podania można mniemać, że zgłaszający nie zamieszkuje w Kanadzie, ani też nie prowadzi przedsiębiorstwa handlowego pod określonym adresem w Kanadzie.

44.—Jeżeli Komisarz, uważając, że jakiś wymieniony w poprzednim ustępie dokument nie jest sporządzony zgodnie z przepisami, zawiadomił o tym zgłaszającego, zgłoszenie będzie uważane za zaniechane, gdy usterki nie zostaną usunięte, bądź w okresie rocznym, licząc od daty dokonania zgłoszenia, bądź w ciągu trzech miesięcy od daty zawiadomienia, zależnie od tego, jaka z tych dwóch dat jest późniejsza.

D.c.n.

(„La Propriété Industrielle” 1949 r. nr 6 str. 90—92)

69

## WĘGRY

D e k r e t

nr 6200 z 1948 r.

o przekazaniu Sądowi Patentowemu kompetencji w sprawach znaków fabrycznych lub handlowych i rysunków lub modeli przemysłowych

§ 1. — Z dniem 31 maja 1948 r. ustaje właściwość Izby Przemysłowo - Handlowych w sprawach znaków fabrycznych lub handlowych i rysunków lub modeli przemysłowych. Po tym dniu wszystkie zgłoszenia znaków i rysunków lub modeli, jak również wnioski, które dotychczas należało składać w tych sprawach według dawnych przepisów w Izbach Przemysłowo - Handlowych, winny być złożone i zarejestrowane w Sądzie Patentowym.

§ 2. — Dokumenty i akta znaków i rysunków lub modeli przemysłowych jak również modele tajne lub jawne przekazuje się Sądowi Patentowemu.

§ 3. — Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wszystkie przepisy dotyczące znaków i rysunków lub modeli przemysłowych, sprzeczne z postanowieniami niniejszego dekretu, tracą moc obowiązującą z dniem 31 maja 1948 r.

(„La Propriété Industrielle” 1949 r. nr 7, str. 112)

70

## WIELKA BRYTANIA I IRLANDIA PÓLNOČNA

Rozporządzenie z dnia 14 września 1948 r. nr 4, upoważniające do załatwiania z Niemcami spraw własności przemysłowej

1.— Niezależnie od przepisów art. 1 ustawy z 1939 r. o handlu z nieprzyjacielem (zwanej w dalszym ciągu „ustawą”), każdemu wolno — jeżeli Ministerstwo Handlu nie zarządzi inaczej — podejmować czynności w Niemczech w zakresie patentów, wzorów lub znaków z każdym Rządem, każdą władzą i każdą osobą prawną lub fizyczną tamże zamieszkałą bądź osiadłą.

2.— Nic w niniejszym rozporządzeniu nie może być interpretowane w sensie uprawnienia do przesyłania dewiz, papierów wartościowych lub gwarancji w sprawach z przed daty tegoż rozporządzenia.

3.— Dla celów niniejszego rozporządzenia przez określenie „podejmować czynności” rozumie się:

a) składanie wniosków o udzielenie patentów lub o rejestrację wzorów i znaków;

b) cesje, przenoszenie praw, licencje i każdą inną czynność prawną w przedmiocie patentu, wzoru lub znaku;

c) postępowanie niezbędne do zabezpieczenia i dochodzenia praw wyżej wymienionych;

d) wpłaty i wypłaty dotyczące patentów, wzorów

lub znaków albo spraw na nich opartych z zastrzeżeniem postanowień p. 2;

e) transakcje związane ze sprawami wyżej wymienionymi.

4.— Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie „Niemcy” obejmuje: Berlin, Strefę wojskową francuską, brytyjską, amerykańską i radziecką w Niemczech w granicach ustalonych przez zainteresowane Rządy dnia 5 czerwca 1945 r., jak również części dawnej Rzeszy Niemieckiej administrowane obecnie przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

5.— Rozporządzenie niniejsze może być powoływane jako „Enemy (Authorisation) (Germany) (Nr 4) Order, z 1948 r. („La Propriété Industrielle” 1949 r. nr 7, str. 106-107)

## CZEŚĆ II

71.

## PATENTY NA WYNAŁAZKI

## Udzielenie

Tłustym drukiem oznaczono numer patentu. Liczby i litery przed numerem patentu oznaczają klasę, podklasę, grupę i podgrupę, do której zaliczono wynalazek. Następnie kolejno są umieszczone: nazwisko właściciela patentu; tytuł wynalazku; data zgłoszenia (jeżeli wpłynęło przed dniem 30 czerwca 1947 r.); po skrócie „Pierwsz.”, który oznacza pierwszeństwo ze zgłoszenia w jednym z krajów, należących do konwencji Związku Paryskiej, data zgłoszenia zagranicznego i w nawiasie kraj, gdzie zgłoszenia dokonano; data udzielenia patentu.

12e, 2/01 **33764**. De Directie van de Staatsmijnen in Limburg (Heerlen, Niderlandy). Sposób przemycania gazów. 23. 7 1946. Pierwsz. 12. 6 1945 (Niderlandy). Udzielono 11. 7 1949.

12o, 3/01 **33770**. De Directie van de Staatsmijnen in Limburg (Heerlen, Niderlandy). Sposób nitrowania toluenu. 29. 7 1946. Pierwsz. 12. 6 1945 (Niderlandy). Udzielono 20. 7 1949.

12o, 7/02 **33768**. Les Usines de Melle (Melle, (Deux Sèvres, Francja). Sposób wytwarzania aldolu octowego z aldehydu octowego w procesie ciągłym. 9. 12 1942. Pierwsz. 20. 3 1942 (Francja). Udzielono 18. 7 1949.

12o, 25/01 **33750**. N. V. Organon (Oss, Niderlandy). Sposób wytwarzania związków szeregu cyklopentanowielohydrofenantrenowego. 7. 3 1942. Pierwsz. 28. 1 1942 (Szwajcaria). Udzielono 4. 7 1949.

12o, 25/01 **33751**. N. V. Organon (Oss, Niderlandy). Sposób wytwarzania związków szeregu cyklopentanowielohydrofenantrenowego, zawierających w pierścieniu C tlen, albo grupy zawierające tlen. 20. 4 1943. Pierwsz. 25. 4 1942 (Szwajcaria). Udzielono 4. 7 1949.

17f, 4/02 **33719**. Aktiebolaget Rosenblads Patentter (Sztokholm, Szwecja). Spiralny wymiennik ciepła. 22. 6 1938. Pierwsz. 23. 6 1937 (Szwecja). Udzielono 13. 6 1949.

18b, 2 **33716**. Karel Niemiec (Cesky Tesin, Czechosłowacja). Sposób odfosforowywania roztopionego żelaza. Pierwsz. 11. 11 1946 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 8. 11 1947.

18b, 9 **33748**. Société Anonyme des Hauts Fourneaux de la Chiers (Paryż, Francja). Sposób odsiarkowywania metali. 19. 5 1947. Pierwsz. 7. 2 1947 (Francja). Udzielono 4. 7 1949.

18b, 21/02 **33708**. Elektrokemisk A/S (Oslo, Norwegia). Elektryczny piec hutniczy. Pierwsz. 16. 6 1944 (Norwegia). Udzielono z mocą od dnia 23. 12 1947.

18c, 14 **33729**. Axel Frokjaer — Jensen (Kopenhaga, Dania). Sposób odkształcania stali na zimno. 17. 1 1946. Pierwsz. 26. 2 1942 (Dania). Udzielono 18. 6 1949.

18d, 1/70 **33736**. Gustaf Newton Kirsebom (Riksby, Szwecja). Sposób wytwarzania metali lub stopów metalowych wolnych od zawartości węgla albo zawierających go w małej ilości. Pierwsz. 27. 12 1946 dla zastrz. 1 — 4; 31. 10 1947 dla zastrz. 5 — 7 (Szwecja). Udzielono z mocą od dnia 22. 12 1947.

19a, 14 **33727**. Józef Deja (Sosnowiec, Polska). Sposób otrzymywania płytek fasonowych, dających się przekształcić na opórki przeciwpełzne typu Rambachera do szyn kolejowych. Patent dodatkowy do patentu nr 33505. Udzielono z mocą od dnia 8. 6 1948.

20b, 14/50 **33704**. Schweizerische Lokomotiv — und Maschinenfabrik (Winterthur, Szwajcaria). Urządzenie chłodnicze i wentylacyjne w pojazdach silnikowych z silnikiem spalinowym umieszczonym na wózku. 10. 5 1947. Pierwsz. 3. 3 1945 (Szwajcaria). Udzielono 1. 6 1949.

20d, 3/02 **33761**. Schweizerische Lokomotiv — und Maschinenfabrik (Winterthur, Szwajcaria). Wózek zwrotny do pojazdów jeżdżących po szynach. Dodatkowy do patentu nr 33419. Pierwsz. 4. 7 1947 (Szwajcaria). Udzielono z mocą od dnia 26. 6 1948.

20d, **33771**. Škodovy závody, národní podnik (Pilzno, Czechosłowacja) i Sevelij Chadži (Pilzno, Czechosłowacja). Zawieszenie elektrycznego silnika trakcyjnego na ramie podwozia pojazdu lub na ramie wózka. Pierwsz. 19. 9 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 13. 9 1948.

20d, 21/02 **33737**. Tatra, národní podnik (Kopřivnice, Czechosłowacja) i Ladislav Freibauer (Praga, Czechosłowacja). Uresorowanie nadwozia, zwłaszcza pojazdów jeżdżących po szynach. Pierwsz. 1. 7 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 23. 6 1948.

20f, 49 **33718**. Svenska Aktiebolaget Bromsregulator (Malmö, Szwecja). Urządzenie do rozrządu zmiennego stosunku przekładni w hamulcach pojazdów odpowiednio do obciążenia pojazdu. 30. 4 1943. Pierwsz. 4. 5 1942 (Niemcy). Udzielono 13. 6 1949.

21c, 68/50 **33738**. Ceskomoravská — Kolben — Daněk, národní podnik (Praga, Czechosłowacja) i Josef Balon (Praga, Czechosłowacja). Wyłącznik wysokiego napięcia z nożami odłączającymi do gaszenia łuków przy zwarcu. Pierwsz. 21. 3 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 18. 3 1948.

21f, 45 **33755**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Oprawka do przyrządu, zasilanego energią elektryczną, w szczególności do elektrycznej lampy wyładowczej. Pierwsz. 1. 2 1946 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21f, 82/04 **33709**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Sposób szczelnego wtapiania drutów, dław wadzących prąd wielkiej czę-

stotliwości, w naczynia, których ścianka, a przynajmniej część ścianki jest utworzona ze szkła, np. w bańki lamp wyładowczych. Pierwsz. 13. 8 1943 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21f, 83/01 **33717**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna niskoprężna lampa wyładowcza z parą rtęci. Pierwsz. 11. 7 1945 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21f, 83/03 **33753**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza, wypełniona gazem albo parą rtęci i zaopatrzona w warstwę substancji wykazującej flouescencję. Pierwsz. 1. 5 1945 (Belgia). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21g, 13/03 **33739**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Sposób wyrobu lampy elektronowej z elektrodą emisji wtórnej. 26. 3 1938 Pierwsz. 30. 3 1937 (Niderlandy). Udzielono 2. 7 1949.

21g, 13/03 **33741**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza i sposób wyrobu takich lamp. 8. 8 1938 Pierwsz. 9. 8 1937 (Niderlandy). Udzielono 2. 7 1949.

21g, 13/03 **33743**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza. 4. 8 1938. Pierwsz. 7. 8 1937 (Niderlandy) Udzielono 2. 7 1949.

21g, 13/03 **33756**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Lampa elektronowa z elektrodą emisji wtórnej. 26. 3 1938. Pierwsz. 30. 3 1937 (Niderlandy). Udzielono 6. 7 1949.

21g, 13/05 **33752**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Narząd kontaktowy, w szczególności kolek kontaktowy z żelazochromu do elektrycznych lamp wyładowczych lub żarowych. Pierwsz. 5. 10 1946 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 24. 10 1947.

21g, 13/06 **33754**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza. 22. 2 1938. Pierwsz. 23. 2 1937 (Niderlandy) Udzielono 6. 7 1949.

21g, 13/06 **33758**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza i sposób wytwarzania takich lamp. 8. 8 1938 Pierwsz. 9. 8 1937 (Niderlandy). Udzielono 7. 7 1949

21g, 13/06 **33760**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza. 6. 5 1939. Pierwsz. 9. 5 1938 (Niemcy). Udzielono 7. 7 1949.

21g, 13/08 **33740**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza oraz sposób wytwarzania takich lamp. 22. 3 1939. Pierwsz. 25. 3 1938 (Niemcy). Udzielono 2. 7 1949.

21g, 13/08 **33759**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza oraz sposób wyrobu takich lamp. 18. 2 1939 Pierwsz. 22. 2 1938 (Niderlandy). Udzielono 7. 7 1949

21g, 13/10 **33744**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektronowa lampa dużej mocy. 19. 2 1938. Pierwsz. 23. 2 1937 (Niderlandy). Udzielono 4. 7 1949.

21g, 13/13 **33757**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken

(Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza i urządzenie, zawierające taką lampę. 11. 6 1938. Pierwsz. 14. 6 1937 (Niemcy). Udzielono 6. 7 1949.

21g, 13/31 **33742**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Sposób wyrobu elektrycznych wysokopróżniowych lamp wyładowczych. 5. 3 1938. Pierwsz. 9. 3 1937 (Niemcy). Udzielono 2. 7 1949.

21g, 13/31 **33745**. N. V. Philips 'Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza 3. 10 1938. Pierwsz. 5. 10 1937 (Niderlandy) Udzielono 4. 7 1949.

21g, 32 **33703**. Josef Hradecký (Stara Boleslav, Czechosłowacja). Układ pary kontaktów do przekaźnika. Pierwsz. 28. 3 1946 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 4. 11 1947.

21g, 32 **33735**. Compagnie Générale d'Electricité (Paryż, Francja). Zespół kontaktów do przyrządów elektrycznych. 31. 12 1946. Pierwsz. 5. 2 1941 (Francja). Udzielono 21. 6 1949.

21h, 20/05 **33707**. Elektrokemisk A. S. (Oslo, Norwegia). Trwała elektroda. 27. 3 1939. Pierwsz. 30. 6 1938 dla zastrz. 1, 2, 4; 17. 10 1938 dla zastrz. 3. 5 (Włochy). Udzielono 2. 6 1949.

22a 2 **33734**. Ciba Société Anonyme (Bazyleja, Szwajcaria). Sposób wytwarzania nowego zespolonego związku chromu. Pierwsz. 6. 1 1947 (Szwajcaria). Udzielono z mocą od dnia 7. 11 1947.

22i, 2 **33762**. Instytut Badawczy Leśnictwa (Warszawa, Polska). Sposób wytwarzania wodoodpornego i wiążącego na zimno kleju. Udzielono z mocą od dnia 28. 11 1947.

24g, 6/50 **33749**. David Dalin (Rönninge, Szwecja). Urządzenie do oddzielania cząstek kurzu z gazów spalinowych zwłaszcza w paleniskach kotłów parowych. 20. 12 1946. Pierwsz. 3. 4 1946 (Szwecja). Udzielono 4. 7 1949.

24i, 8 **33705**. Škodovy Závody národní podnik (Pílno, Czechosłowacja). Urządzenie do ułatwiania spływania żużla z komór topienia. 31. 7 1943. Pierwsz. 22. 2 1939 (Czechosłowacja). Udzielono 1. 6 1949.

24i, 8 **33715**. David Dalin (Rönninge, Szwecja) i Tore Johannes Hedbäck (Södertälje, Szwecja). Sposób wytwarzania ciepła z drobnego paliwa, jak miał lub pył węglowy, i urządzenie do stosowania tego sposobu. 12. 8 1946. Pierwsz. 14. 7 1945 (Szwecja). Udzielono 10. 6 1949.

25a, 2/05 **33767**. Bata, národní podnik (Zlín, Czechosłowacja). Urządzenie do sterowania ruchu konika w płaskim jednoniciowym krośnie oczkowym. Pierwsz. 8. 5 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 24. 4 1948.

25a, 29 **33765**. Bata, národní podnik (Zlín, Czechosłowacja). Sposób chwywania i odcinania niepracujących nici na płaskich jednoniciowych krosnach oczkarskich i podobnych maszynach, oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu. Pierwsz. 4. 9 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 27. 8 1948.

30h, 2/04 **33721**. Novo Terapeutisk Laboratorium A/S (Kopenhaga, Dania). Sposób przeróbki trzustek ssaków, zwłaszcza bydła rogatego i świń. 8. 10 1946 Pierwsz. 9. 4 1941 (Niemcy). Udzielono 13. 6 1949.



37b, 2/02 33731. Franciszek Cupryak (Gdynia, Polska). Sposób wytwarzania izolacyjnej płyty torfowej. Udzielono z mocą od dnia 15. 5 1948.

37b, 6 33723. Zdzisław Meliński (Katowice, Polska). Element izolacyjny do celów budowlanych. Udzielono z mocą od dnia 23. 7 1948.

39c, 25/05 33766. Les Usines de Melle (Melle, Deux — Sèvres, Francja). Sposób polimeryzacji butadienu oraz jego pochodnych. 2. 6 1942. Pierwsz. 25. 10 1941 (Francja). Udzielono 15. 7 1949.

40b, 4 33747. Baker Platinum Limited (Londyn, Wielka Brytania). Tworzywo, zawierające zasadniczo platynę lub pokrewne metale bądź ich stopy. 11. 7 1946. Udzielono 4. 7 1949.

42m, 3 33733. Zdzisław Kiedrzyński (Warszawa, Polska). Przyrząd do dodawania i odejmowania. Udzielono z mocą od dnia 31. 5 1948.

42m, 33/01 33732. Florian Trzeciński (Kraków, Polska). Suwak rachunkowy. Udzielono z mocą od dnia 23. 7 1947.

44b, 52 33722. Cardinal Products, Inc. (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Zapalniczka z katalizatorem. 14. 6 1947. Pierwsz. 31. 12 1938 dla zastrz. 1 — 7 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono 13. 6 1949.

46a<sup>2</sup>, 54 33706. Société Anonyme Adolphe Saurer (Arbon, Szwajcaria). Silnik spalinowy na paliwo wtryskiwane z przestawnymi członami do wprowadzenia powietrza. 16. 12 1946. Pierwsz. 30. 12 1933 (Niemcy). Udzielono 1. 6 1949.

46b<sup>2</sup>, 16 33746. Škodovy Závody národní podnik (Praga, Czechosłowacja). Regulator działający za pomocą oporu cieczy do pomp wtryskowych silników spalinowych. 31. 1 1941. Pierwsz. 9. 2 1940 (Czechosłowacja). Udzielono 4. 7 1949.

47b, 4 33710. Śląskie Zakłady Przemysłowe Sp. z o. o. (Tarnowskie Góry, Polska). Łożysko o dwóch stożkowych pierścieniach obsadowych. 11. 3 1947. Udzielono 2. 5 1949.

47c, 16 33726. Inż. Zygmunt Pastor (Bielsko, Polska). Sprzęgło cierne. Udzielono z mocą od dnia 30. 8 1947.

49k, 8 33724. Paweł Wenglorz (Rybnik, Polska) i Karol Kubica (Rybnik, Polska). Ognisko kuzienne. Udzielono z mocą od dnia 23. 8 1948.

49b, 12/16 33725. Florian Wolnik (Poznań, Polska). Frezarka obwiedniowa dostosowana do frezowania noży Fellowa. Udzielono z mocą od dnia 13. 3 1948

54d, 4/02 33720. Lilla Edets Pappersbruks Aktiebolag (Lilla Edet, Szwecja). Urządzenie do marszczenia papieru za pomocą taśmy kauczukowej. 7. 3 1946. Pierwsz. 8. 1 1945 (Szwecja). Udzielono 13. 6 1949.

55d, 29/01 33763. Aktiebolaget Svenska Fläktfabriken (Sztokholm, Szwecja). Suszarka do suszenia materiałów włóknistych. 7. 9 1946. Pierwsz. 15. 6 1945 (Szwecja). Udzielono 11. 7 1949.

61a, 12/05 33714. Polski Przemysł Gaśniczy sp. z o. o. (Łódź, Polska). Gaśnica samochodowa. Udzielono z mocą od dnia 22. 9 1947.

63c, 37 33712. Automobilové závody, národní podnik (Praga, Czechosłowacja). Rama z środkowym dźwigarem podłużnym do pojazdów mechanicznych 9. 4 1947. Pierwsz. 9. 10 1945. (Czechosłowacja). Udzielono 2. 6 1949.

74d, 2 33769. Kockums Mekaniska Verkstads Aktiebolag (Malmö, Szwecja). Wibrator. 25. 4 1946. Pierwsz. 28. 4 1945 (Szwecja). Udzielono 20. 7 1949.

76c, 12/08 33702. Aktiengesellschaft Joh. Jacob Rieter & Cie (Winterthur, Szwajcaria). Urządzenie obciążające do walców wyciągających. Pierwsz. 28. 3 1941 (Niemcy). Udzielono z mocą od dnia 22. 8 1947.

76c, 30/02 33730. Emmanuel Brasset (Sailly sur La Lys, Pas de Calais, Francja). Urządzenie zmniejszające tarcie podstawy cewki o płytkę podstawową w skrzydełkowych warsztatach do przedzenia i nawijania. 14. 4 1947. Pierwsz. 15. 2 1944 (Francja). Udzielono 18. 6 1949.

81e, 104 33711. Franciszek Rojewski (Wrocław, Polska). Urządzenie do samoczynnego wyładowywania materiałów sypkich. Udzielono z mocą od dnia 22. 12 1947.

86c, 14/01 33713. Gebrüder Sulzer Aktiengesellschaft (Winterthur, Szwajcaria). Urządzenie do chwytania i przytrzymywania wątku w krosnach chwytkowych 7. 9 1946. Pierwsz. 11. 9 1945 (Szwajcaria). Udzielono 3. 6 1949.

89k, 5 33728. Blattmann & Co. (Wädenswil, Szwajcaria). Sposób otrzymywania produktów rozpadu cząsteczek skrobi. 1. 4 1947. Pierwsz. 4. 4 1946 dla zastrz. 1 — 3; 27. 2 1947 dla zastrz. 4 — 6 (Szwajcaria). Udzielono 15. 6 1949.

### Zmiany w rejestrze

Nr Pat 26513 — prawo własności patentu, udzielonego Williamowi Morrow Sheffield'owi (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki) przeniesiono dnia 15. 7 1949 na rzecz firmy „Keyes Fibre Company a w Portland (Stan Maine, Stany Zjednoczone Ameryki)

### Wykreślenia z rejestru

Na podstawie art. 12 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) wygasły i zostały wykreślone z rejestru następujące patenty:

nr nr	20217	29019	32225
	20447	29254	33231
	22114	29257	33237
	23978	29307	33464
	24213	30129	
	25596		
	27379	30925	

72

### Opisy patentowe

Na podstawie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U.

R. P. nr 39, póź. 384) Urząd Patentowy R. P. opublikował następujące opisy patentowe:

dn. 23 kwietnia 1949 r. — nry 33536; 33545; 33552; 33555; 33562; 33563; 33568; 33570.

dn. 23 czerwca 1949 r. — nry: 32865; 32895; 33571 — 33588.

dn. 30 czerwca 1949 r. — nr 32891.

Wszystkie polskie opisy patentowe, wydrukowane od r. 1945, są do nabycia w Administracji Wydawnictw Urzędu Patentowego R. P. (Warszawa, Al. Niepodległości 188/192, parter) po zł. 20 — za egzemplarz. Opisy z lat poprzednich mogą być przeglądane w Bibliotece tegoż Urzędu.

73

## W Z O R Y

### Rejestracja wzorów użytkowych i zdobniczych

Tłustym drukiem oznaczono numer rejestracji. Liczby i litery przed numerem rejestracji oznaczają klasę i podklasę, do której zaliczono wzór. Następnie kolejno są umieszczone: data rejestracji w nawiasie, nazwisko właściciela wzoru, oznaczenie wzoru i data zgłoszenia.

#### A. Wzory użytkowe

11e **9408** (28. 6 1949). Franciszek Sawicki, Warszawa. Uchwyt do gazet, broszur, druków urzędowych lub podobnych dokumentów. 12. 11 1948.

15i **9411** (30. 6 1949). Franciszek Sawicki, Warszawa. Podkładka do zapisów przebitkowych. 12. 11 1948.

21c **9410** (28. 6 1949). Jerzy Witkowski, Warszawa. Dwu lub wielobiegunowa wtyczka silnoprądowa. 6. 11 1945.

21e **9406** (28. 6 1949). Edmund Romer, Bytom. Tłumik powietrzny do galwanoskopów. 11. 10 1943

30d **9412** (5. 7 1949). Zbigniew Czocharski, Grudziądz. Szybka ochronna dla oczu. 28. 1 1949.

33c **9415** (8. 7 1949). Józef Berbeka, Kraków. Lustro. 9. 11 1948.

33c **9422** (14. 7 1949). Józef Berbeka, Kraków. Lustro obrotowe. 3. 1 1949.

33c **9423** (23. 7 1949). Władysław Czarnecki, Kraków. Pudełko na kremy. 7. 4 1949.

34k **9418** (8. 7 1949). Dyonizy Popławski, Chorzów. Wanna. 16. 11 1948.

36a **9405** (25. 6 1949). Inż. Ignacy Ziemiański, Warszawa. Piec pokojowy. 9. 8 1948.

36a **9416** (8. 7 1949). Dyonizy Popławski, Chorzów. Piec pokojowy. 16. 11 1948.

36a **9417** (8. 7 1949). Dyonizy Popławski, Chorzów. Zespół pieca kuchennego z podgrzewaczem. 16. 11 1948.

37a **9403** (21. 6 1949). Dyonizy Popławski, Chorzów. Ściana. 24. 1 1949.

42b **9404** (22. 6 1949). Apolinary Kamiński, Starachowice. Szczękowy sprawdzian czujnikowy. 26. 2 1948.

45h **9407** (28. 6 1949). Władysław Czyżewski, Sandomierz. Ramka do węży pszczelnej. 8. 11 1948.

47g **9425** (23. 7 1949). Techniczna Organizacja Produkcji Sp. z o. o., Poznań. Zawór spustowy zwłaszcza do ciężkich płynów. 18. 10 1948.

49h **9421** (12. 7 1949). Franciszek Bicz, Lachowice. Kleszcze kowalskie. 28. 1 1949.

54b **9413** (8. 7 1949). Lucjan Skórko, Warszawa

Zespół formularzy dziennika towarowego i karty towarowej do księgowości przebitkowej. 27. 9 1948.

54b **9414** (8. 7 1949). Lucjan Skórko, Warszawa, Zespół formularzy dziennika finansowego i karty finansowej do księgowości przebitkowej. 27. 9 1948.

54b **9419** (9. 7 1949). Bazyl Zduńkowski, Bukowiec. Zespół formularzy do obliczania robocizny bezpośrednio w budownictwie. 31. 5. 1949.

63b **9420** (12. 7 1949). Helena Malinowska, Poznań. Wózek zwłaszcza dla dzieci. 12. 7 1948.

64a **9409** (28. 6 1949). Władysław Nazarewicz, Włocławek. Korek drewniany do butelek. 13. 11 1948

77f **9424** (23. 7 1949). Inż. Edward Bilczewski Kęty. Zespół klocek budowlanych, 7. 10 1948.

#### B. Wzory zdobnicze

6 **7111** (1. 7 1949). Jan Cieluch, Poznań. Motywy dekoracyjne dla tac, tac obrotowych, talerzy, podstawek i podobnych przedmiotów. 21. 4 1949.

9 **7112** (9. 7 1949). Jan Stypka, Częstochowa. Główna do lalki. 19. 5 1949.

9 **7114** (25. 7 1949). Mieczysław Flakiewicz, Żyrardów. Zabawka w postaci piłki gumowej. 25. 11 1948.

9 **7115** (25. 7 1949). Mieczysław Flakiewicz, Żyrardów. Zabawka w postaci lalki gumowej. 25. 11 1948.

9 **7116** (25. 7 1949). Mieczysław Flakiewicz, Żyrardów. Zabawka w postaci zajęczka gumowego. 25. 11 1948.

9 **7117** (25. 7 1949). Mieczysław Flakiewicz, Żyrardów. Zabawka w postaci kaczuszki gumowej. 25. 11 1948.

11 **7118** (26. 7 1949). Wytwórnia Cerat i Centymetrów P. Kobyłański i S-ka, Warszawa. Cerata 2. 3 1949.

16 **7113** (9. 7 1949). Bolesław Cyl, Łódź. Komplek sweterka i czapeczki dla noworodka. 4. 4 1949.

17 **7110** (30. 6 1949). Janina Głazowska, Gniezno. Materiał dekoracyjny zwłaszcza z papieru. 31. 1 1949.

19 **7109** (25. 6 1949). Marian Lesak, Kraków. Wafel. 17. 2 1949.

74

# ZNAKI TOWAROWE

## Rejestracja

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania. Liczy się pierwszeństwo znaku. Skrót „Konw. Zw.” Paryskiej przysługuje pierwszeństwo ze zgłoszenia

Po skrócie „Pierw.” umieszczona jest data, od jakiej wskazuje, że na zasadzie art. 4 Konwencji Związkowej wcześniejszego w innym kraju, należącym do Związku)

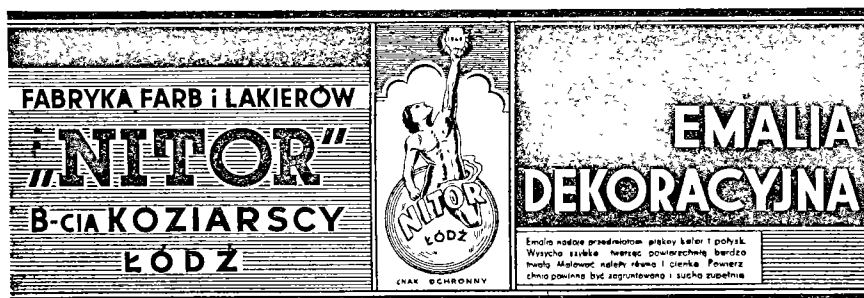
Nr Rej. 34670. 17. 6. 1949. Pierw. 7. 9. 1948. Fa „Biolabor” Warszawskie Laboratorium Farmaceutyczne. Magistra Jana Gąseckiego Sp. z o. o. Warszawa. Labora-

torium farmaceutyczne. Towary: preparaty kosmetyczne i kremy kosmetyczne.

### Essemin

Nr Rej. 34671. 17. 6. 1949. Pierw. 6. 12. 1948. Fa Fabryka Farb i Lakierów „Nitor” B-cia Koziarscy. Łódź. Fabryka farb i lakierów. Towary: lakiery, emalie, far-

by olejne, pokosty i wszelkiego rodzaju pasty do podłóg, butów, samochodów oraz kity, szpachlówki, lakiery nitrocelulozowe, tynktury, lakiery spirytusowe.



Ochronę znaku zastrzeżono we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 34672 — 34673. 17. 6. 1949. Pierw. 15. 3. 1949. Fa „Goldenring” — Przemysł Przetwórczy Winno - Sokowy. Poznań. Towary: wszelkiego rodzaju napoje al-

koholowe, zwłaszcza wina, wina stołowe, wina musujące, wina mszalne, miód do picia, wina owocowe, wina o wysokiej zawartości alkoholu.

nr 34672



Zastrzeżono ochronę znaku we wszelkich kolorach i ich zestawieniach, a zwłaszcza w kolorach czerwonym i złotym.

nr 34673



Zastrzeżono ochronę znaku we wszelkich kolorach i ich zestawieniach, a zwłaszcza w kolorach granatowym i złotym.

Nr Rej. 34674. 18. 6. 1949. Pierw. 28. 6. 1948. Fa Wytwórnia Kosmetyczno - Perfumeryjna „Vega“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Warszawa. Wytwórnia artykułów perfumeryjno - kosmetycznych. Towary: wyroby perfumeryjne i kosmetyczne, mydło toaletowe.



Nr Rej. 34675 — 34676. 18. 6. 1949. Pierw. 3. 1. 1949. Fa Laboratorium Chemiczno - Farmaceutyczne S. A. M. — Mgr Marian Caputa. Mysłowice. Laboratorium chemiczno - farmaceutyczne. Towary: środki lecznicze, higieniczne, kosmetyczne, dezynfekcyjne i dentystryczne.

nr 34675

Alinka

nr 34676

Alina

Nr Rej. 34677. 18. 6. 1949. Pierw. 21. 4. 1948. Fa Fabryka Kawy i Cykorii „Costa - Rica“ wł. Jadwiga Ra-

szewska - Bakanowska. Warszawa. Fabryka kawy i cykorii. Towary: aromatyczna domieszka do kawy.

ARTYKUL ZASTĘPCZY SUROGAT CYKORJI

Wyrób i sprzedaż dozwolona za Nr rejestru S. 37 z dn. 15-XII-1947

„COSTA RICA”

Aromatyczna  
Domieszka do kawy

Domieszka do kawy z aromatem czekoladowym

WAGA CA 6 DKG.

FABRYKA KAWY I CYKORJI

„COSTA RICA”

WARSZAWA  
UL. KONOPACKA 21

Ochronę znaku zastrzeżono w kolorze pomarańczowym.



Nr Rej. 34678. 18. 6. 1949. Pierw. 25. 2. 1948. Fa Laboratorium Chemiczne „Eos” Spółka z ogr. odp. Sopot. Laboratorium chemiczne. Towary: mydła do golenia, mydła toaletowe i do prania, proszki do prania, kremy, pasta do zębów, wody kwiatowe i kolońskie, pasta do obuwia, pasta do podłóg, gliceryna.

## E o s

Nr Rej. 34679 — 34682. 21. 6. 1949. Pierw. 10. 2. 1949. Fa Sementex Limited. Caversham, Reading, Berkshire (W. Brytania). Fabryka środków chemicznych i artykułów budowlanych. Towary: substancje i mieszaniny przywierające do celów przemysłowych, syntetyczne mieszaniny żywiczne do celów przemysłowych (nie będące farbami, pokostami, lakierami lub namiastkami gumy), substancje chemiczne będące mieszaninami kwasoodpornymi, materiały budowlane (niemetalowe), bezspoinowy materiał (niemetalowy) do budowy dróg, do wykładania jezdni, podłóg, oraz do pokrywania lub okładania powierzchni na okrętach, jak również powierzchnie drogowe, jezdnie, podłogi i pokrycia wykonane z takiego materiału, artykuły wykonane z cementu, zaprawy wapiennej, betonu lub gipsu do celów budowlanych lub konstrukcyjnych, okładziny ścienne, płyty ścienne, obicia ścienne, płyty i bloki brukowe (niemetalowe), płyty z masy mieszaninowej, warstwy wilgotniowe.

nr 34679

## S e m t e x

Towary: materiały budowlane (niemetalowe), bezspoinowy materiał (niemetalowy) do budowy dróg, wykładania jezdni, podłóg, oraz pokrywania lub okładania powierzchni oraz powierzchnie drogowe, jezdnie, podłogi i pokrywy wykonane z takiego materiału, artykuły wykonane z cementu, zaprawy wapiennej, betonu lub gipsu do celów budowlanych lub konstrukcyjnych, obicia ścienne, płyty ścienne, okładziny ścienne, płyty i bloki brukowe (niemetalowe), płyty z masy mieszaninowej, warstwy wilgotniowe.

nr 34680

## S e m t i l e

Towary: podłogi, bezspoinowy materiał do układania podłóg lub nakładania powierzchni, płyty (wymienione towary niemetalowe).

nr 34681

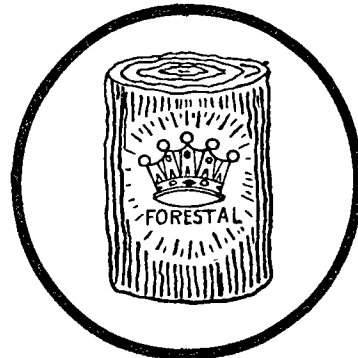
## S e m a s t i c

Towary: proszek cementowy, mieszaniny wykonane głównie z proszku cementowego, materiały budowlane (niemetalowe).

nr 34682

## F l e x i m e r

Nr Rej. 34683. 22. 6. 1949. Pierw. 19. 1. 1949. Fa La Forestal Argentina Sociedad Anonima De Tierras Maderas Y Explotaciones Comerciales E. Industriales. Buenos Aires (Argentyna). Przedsiębiorstwo leśne. Towary: garbniki.



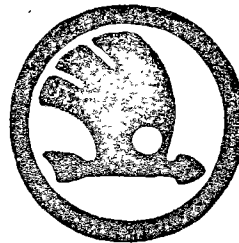
Nr Rej. 34684. 22. 6. 1949. Pierw. 10. 6. 1947. Fa Mono Pumps Limited. Londyn (W. Brytania). Fabryka pomp. Towary: pompy ich części i osprzęt.

## M o n o

Nr Rej. 34685. 23. 6. 1949. Pierw. 19. 6. 1944 (Konw. Zw. Czechosłowacja). Fa Škodovy Závody, národní podnik (Etablissements Šoda, Entreprise Nationale) Plzeň (Czechosłowacja). Wytwórnia i sprzedaż towarów niżej wymienionych. Towary: produkty rolne, leśne, ogrodnicze i hodowlane, plony rybołówstwa i polowania, lekarstwa, surowce i produkty chemiczne do celów leczniczych i higienicznych, produkty naturalne do celów farmaceutycznych, plastry, materiały opatrunkowe, środki dla tępienia zwierząt i roślin, środki dezynfekcyjne, środki dla konserwowania żywności, artykuły kapelusznicze, wyroby i przybory fryzjerskie, artykuły modniarskie, sztuczne kwiaty, obuwie, pończochy i skarpetki, trykotaże, odzież, części oraz dodatki do odzieży, bielizna osobista, stołowa i pościelowa, gorsety, krawaty, szelki, rękawiczki, aparaty, przyrządy i przybory do oświetlania, ogrzewania, gotowania, chłodzenia, suszenia, wentylacji, urządzenia wodociągowe, kąpielowe i klozetowe, szczecina, szczotki, pędzle, grzebienie, gąbki, przyrządy i przybory do pielęgnacji ciała i urody, materiały do czyszczenia, wióry stalowe, surowce i wyroby chemiczne do celów technicznych, przemysłowych, naukowych i fotograficznych, środki do gaszenia ognia, środki do hartowania i lutowania, masa odciskowa do celów dentystrycznych, masa do wypełniania zębów, surowce mineralne i wyroby z nich, uszczelki i podkładki, materiały chroniące od ciepła i izolacyjne, wyroby azbestowe, nawozy, metale nieszlachetne w stanie surowym, obrabionym lub częściowo obrabionym i wyroby z nich, wyroby nożownicze, narzędzia, przyrządy, naczynia, kosy i sierpy, broń biała, igły, haczyki do wędek, podkowy, gwoździe do podków, towary emaliowane, cynowane i powleczone metalem, części i materiały budowlane dla kolei żelaznych, drobne wyroby metalo-

we i żelazne, wyroby ślusarskie i kowalskie, zamki, okucia, wyroby z drutu, liny, kable, wyroby z blachy. kotwice, łańcuchy, kule i kulki stalowe, okucia dla uprzęży powozowej i jeździeckiej, uzbrojenie i materiały wojenny, dzwony, lyżwy, haki i kółka, kasy i kasetki metalowe, kształtki metalowe wyrabiane maszynowo lub ręcznie, części metalowe oraz części budowlane walcowane i lane, odlewy maszynowe i materiały do budowy maszyn, środki przewozowe lądowe, powietrzne i wodne, samochody, motocykle i rowery oraz ich przynależności i wyposażenie, części pojazdów, barwniki, farby, metale w arkuszach, błamy, skóry, jelita, skóra wyprawiona, futra, pokosty, lakie-ry, bejce, żywice, żywice sztuczne, kleje, czernidła, środki do czyszczenia i konserwacji skóry, apretury i garbniki, wosk do podłóg, nici, tkaniny, sukna, wyroby powroźnicze, sieci, liny druciane, przędziwo, nici do szycia, materiały wyścielające, materiały pakunkowe, piwo, wino, spirytualia, wody mineralne, napoje bezalkoholowe, sole wód mineralnych i sole do kąpie- li, metale szlachetne, wyroby ze złota i srebra, nikiel i aluminium, wyroby z t. zw. nowego srebra i podob- nych stopów metali, biżuteria prawdziwa i sztuczna oraz ozdoby, ozdoby na choinkę, guma i materiały za- stępcze gumy oraz wyroby z nich do celów technicz- nych, parasole, laski, przybory do podróży, paliwa stałe, wosk, materiały oświetleniowe, oleje i tłuszcze techniczne, smary, benzyna, świece, lampki nocne, kno- ty do lamp, wyroby z drzewa, z kości słoniowej, z masy perłowej, z bursztynu, z pianki morskiej, z celuloidu i z podobnych materiałów i mas, materiały sztuczne zwłaszcza syntetyczne masy i stopy oraz wyroby z nich, wyroby toczone, rzeźbione i plecione, ramy do obrazów, manekiny dla krawców i fryzjerów, sprzęty, przybory i instrumenty do celów chirurgicznych, le- karskich, higienicznych, ratowniczych i pożarniczych, opaski do celów higienicznych, bandaże, protezy i sztuczne zęby, przyrządy, urządzenia i pomoce fizykal- ne, chemiczne i elektrotechniczne, instrumenty i przy- rządy miernicze, nawigacyjne, sygnalizacyjne, pomia- rowe i kontrolne, wagi, sprzęt fotograficzny, filmowy i radiowy, głośniki, maszyny do mówienia, liczenia i pisania, kasy kontrolne piszące i liczące, maszyny, u- rządzenia, aparaty i instalacje maszynowe wszelkiego rodzaju, ich przynależności, osprzęt i armatura, części maszyn wszelkiego rodzaju, pasy transmisyjne, węże, automaty, sprzęty i przedmioty użytku domowego i kuchennego, sprzęty i przybory stajenne, ogrodnicze i rolnicze, meble wszelkiego rodzaju, lustra, wyroby wy- ścielane i tapicerskie oraz dodatki do robót tapicer- skich, łóżka, instrumenty muzyczne i ich części oraz struny, mięso, ryby i wyroby z mięsa i ryb, ekstrakty mięsne, konserwy wszelkiego rodzaju, warzywa, owo- ce, soki owocowe, galarety mięsne, rybne, owocowe i jarzynowe, jaja, mleko, masło, sery, margaryna, ole- je i tłuszcze jadalne, kawa i jej surogaty, herbata i jej surogaty, kakao i jego surogaty, cukier, sztuczne śro- dki słodzące, syrop, miód, mąka, przystawki, wyroby z ciasta, przyprawy, sosy, ocet, musztarda, sól kuchenna, czekolada, cukry, pieczywo i wyroby cukiernicze, drożdże, proszki do pieczenia, odżywki dietetyczne, sól, pasze, lód, papier, tektura, karton i wyroby z nich, surowce i półfabrykaty do wyrobu papieru, ta- pety, fotografie i druki, karty do gry, szyldy, czcion- ki, klisze drukarskie, wyroby artystyczne, porcelana,

glina, szkło, mika i wyroby z nich, pasmanterie, wstąż- ki, obszywki, guziki, koronki, hafty, wyroby siodlar- skie, rymarskie, torebkarskie i skórzane, przybory do pisania, rysowania, malowania, modelowania, kreda bilardowa i do znakowania, przybory i sprzęty biuro- we oraz dla przedsiębiorstw handlowych i przemysło- wych, pomoce naukowe, broń palna, wyroby perfume- ryjne, środki do pielęgnacji ciała i urody, olejki eter- yczne, mydła, środki do mycia i wybielania, krochmal i wyroby z krochmalu, farbki do bielizny, środki do wywabiania plam, środki ochronne przeciw rdzy, śro- dki do czyszczenia i polerowania, materiały szlifierskie, zabawki, przyrządy i przybory gimnastyczne i sporto- we, materiały wybuchowe i zapalające, pociski, amu- nicja, zapalki, ognie sztuczne, kamienie, sztuczne ka- mienie, cement, wapno, żwir, gips i wyroby z nich, smoła, asfalt, dziegieć, ter i wyroby z nich, środki konserwujące do drzewa, maty trzciniowe, papa do kry- cia dachów, domki przenośne, kominy, materiały bu- dowlane, tytoń i wyroby tytoniowe, bibułki do papie- rosów, dywany, maty, linoleum, płótno woskowane, nakrycia, zasłony, chorągwie, namioty, żagle, worki, zegary i ich części, materiały tkane i dziane, filc i wy- roby z filcu.

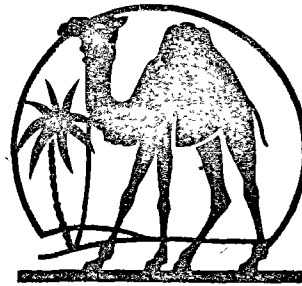


# SKODA

Nr Rej. 34686. 27. 6. 1949. Pierw. 5. 8. 1948. Fa. Wy- twórnia Chemiczno - Farmaceutyczna „Salus“ Sp. z ogr. odp. Kraków. Wytwórnia Chemiczno - farmaceu- tyczna. Towary: środki lecznicze, opatrunkowe, dezyn- fekcyjne, preparaty farmaceutyczne, środki higieniczne, dentystyczne, materiały apteczne, wyroby perfumeryj- ne, artykuły kosmetyczne i środki owadobójcze.

## Salarsyl

Nr Rej. 34687. 27. 6. 1949. Pierw. 24. 1. 1948. Fa. Za- kłady Przemysłu Spożywczego W. Majewski. Warsza- wa - Ursus. Wytwórnia artykułów spożywczych. To- wary: artykuły spożywcze w szczególności proszki do pieczenia, budynie, kisiele, olejki, cukier wanilinowy, zupy, przyprawy korzenne.



# W. MAJEWSKI

ZAKŁADY PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO  
W WARSZAWIE

Nr Rej. 34688. 27. 6. 49. Pierw. 7. 11. 1947. Fa **Slazengers Limited**. Londyn (W. Brytania) Fabryka przyborów sportowych i gimnastycznych. **Towary:** artykuły sportowe, stosowane przy boksie, artykuły gimnastyczne, przyrządy atletyczne domowe oraz do użytku na wolnym powietrzu, przyrządy do gry w badminton, w kanadyjską grę w piłkę, przyrządy do gry w hokeja na trawniku i na lodzie, w piłkę nożną, do gry w piłkę pięciu przeciw pięciu, do gry w tenisa stołowego, w siatkówkę, do gry w piłkę drewnianą, w tenisa, do gry w krikiet, w krokiet, w golfa, dyski, przyrządy do gry w waterpolo.

## SLAZENGER

Nr Rej. 34689. 27. 6. 1949. Pierw. 22. 12. 1948. Fa **Laboratorium Chemiczno - Farmaceutyczne „Atom“ Sp. z o. o.** Warszawa. Laboratorium chemiczno - farmaceutyczne. **Towary:** środki farmaceutyczne.



Nr Rej. 34690. 27. 6. 1949. Pierw. 19. 1. 1949. Fa **Spółdzielnia „Sprzęt Rybacki“ z odp. udz.** Warszawa. Wytwórnia sprzętu rybackiego i wędkarskiego oraz handel tymi artykułami. **Towary:** sprzęt rybacki i wędkarski.



Nr Rej. 34691 — 34692. 28. 6. 1949. Pierw. 18. 6. 1948. Fa **Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek**. Warszawa - Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. **Towary:** przetwory ropy naftowej (benzyna, parafina) smary oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna (celuloza) celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła techniczne i do prania, pasty do obuwia i do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania.

nr 34691

## Polon

**Towary:** przetwory ropy naftowej (terpentyna, parafina) smary oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, pro-

dukty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna, (celuloza) celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła techniczne i do prania, pasty do obuwia i do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania.

nr 34692

## Polan

Nr Rej. 34693. 28. 6. 1949. Pierw. 31. 1. 1949. Fa **Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek**. Warszawa. Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. **Towary:** mydła wszelkiego rodzaju, a mianowicie mydła techniczne i do prania, mydła, toaletowe i półtoaletowe, mydła lecznicze, środki do prania, środki kosmetyczne, perfumeryjne i toaletowe, pasty do obuwia, pasty do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania.

## Pollo

Nr Rej. 34694. 28. 6. 1949. Pierw. 18. 6. 1948. Fa **Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek**. Warszawa - Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. **Towary:** przetwory ropy naftowej (benzyna, parafina) smary, oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna (celuloza), celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła techniczne i do prania, pasty do obuwia i do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania.

## Polodo

Nr Rej. 34695 — 34697. 28. 6. 1949. Pierw. 24. 6. 1948. Fa **Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek**. Warszawa - Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. **Towary:** przetwory ropy naftowej (benzyna, parafina), smary, oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna (celuloza), celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła wszelkiego rodzaju, mydła techniczne i do prania, toaletowe i półtoaletowe, mydła lecznicze, pasty do obuwia i do

podłóg, środki do czyszczenia i polerowania, wody kolońskie i kwiatowe oraz kremy wszelkiego rodzaju.

nr 34695

## Cudopralin

nr 34696

F o l o

nr 34697

L o l o

Nr Rej. 34698 — 34700. 28. 6. 1949. Pierw. 18. 6. 1948. Fa Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek. Warszawa - Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. Towary: przetwory ropy naftowej (benzyna, parafina), smary, oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna (celuloza), celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła wszelkiego rodzaju, mydła techniczne i do prania, toaletowe, półtoaletowe, mydła lecznicze, pasty do obuwia i do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania, wody kolońskie i kwiatowe oraz kremy wszelkiego rodzaju.

nr 34698

P o l o s a n

nr 34699

P o l o t o n

nr 34700

P o l o r y t

Nr Rej. 34701 — 34707. 30. 6. 1949. Pierw. 18. 6. 1948. Fa Fabryka Świec i Mydła „Polo“ Fr. Hawliczek. Warszawa - Włochy. Wytwórnia środków chemicznych i kosmetycznych. Towary: przetwory ropy naftowej (benzyna, parafina), smary, oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, masa drzewna (celuloza), celofan, świece, ognie sztuczne, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk naturalny i sztuczny, środki do prania, krochmal, środki do tępienia pasożytów i szkodników, prezerwatywy, gąbki, przybory toaletowe, knoty, farby, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, mydła wszel-

kiego rodzaju, mydła techniczne i do prania, toaletowe, półtoaletowe, mydła lecznicze, pasty do obuwia i do podłóg, środki do czyszczenia i polerowania, wody kolońskie i kwiatowe oraz kremy wszelkiego rodzaju.

nr 34701

P o l o r

nr 34702

P o l o t

nr 34703

P o l o x

nr 34704

P o l o n u s

nr 34705

P o l o r a n

nr 34706

P o l u s

nr 34707

P o l o s

Nr Rej. 34708. 30. 6. 1949. Pierw. 25. 5. 1948. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa. Fabryka produktów chemicznych. Towary: smary, oleje, parafina, tłuszcze niejadalne, gliceryna, produkty chemiczne do celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych, esencja octowa, nawozy sztuczne, mydła techniczne i do prania, świece, farby, także malarskie i drukarskie, barwniki, lakiery, laki, garbniki, pokosty, żywice, smoła, terpentyna, wosk (naturalny i sztuczny), pasty do obuwia, kleje, środki do prania, krochmal, środki apreturowe, środki do polerowania, szlifowania, bielienia, lutowania, czyszczenia i przeciw rdzy, środki do tępienia pasożytów i szkodników, środki lecznicze, higieniczne, dentystryczne, odżywcze, ekstrakty słodowe, preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne, opatrunkowe, wyroby perfumeryjne, kosmetyki i inne środki toaletowe, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, atrament, napoje bezalkoholowe, wody mineralne, kumys, kefir, soki, owocowe, esencje i pastylki do przyrządzania napojów, miód sztuczny, ocet spożywczy, oleje i tłuszcze jadalne, drożdże, proszki i dodatki do pieczenia ciast, żelatyna.

S y n e r g a



Nr Rej. 34709 — 34710. 12. 7. 1949. Pierw. 26. 1. 1949. Fa „Amphora“ — Preparaty kosmetyczne M. Ku-  
lińska i Ska. Kraków. Wytwórnia wyrobów kosmetycz-  
nych, toaletowych i chemicznych. **Towary:** środki hi-  
gieniczne, dezynfekcyjne, kosmetyczne, artykuły toale-  
towe, perfumeryjne, mydła toaletowe i do prania.

nr 34709

**Crinosan**

nr 34710

**Barbisan**

Nr Rej. 34711. 13. 7. 1949. Pierw. 27. 5. 1949. Fa Wy-  
twórnia Chemiczna i Perfumeryjno-Kosmetyczna „Iva“  
K. Iwanicki i S-ka. Częstochowa. Wytwórnia artyku-  
łów chemicznych i perfumeryjno - kosmetycznych.  
**Towary:** wody kwiatowe, perfumy, kremy, pomadki do  
ust, szminki, pudry, proszek i pasta do zębów, lakiery  
do paznokci, olejki do opalania, wazelina kosmetycz-  
na, kosmetyczny spirytus salicylowy.

**Roxy**

Nr Rej. 34712. 13. 7. 1949. Pierw. 18. 10. 1948. Fa  
Société Parisienne d'Expansion Chimique „Specia“ Pa-  
ryż (Francja). Sprzedaż środków chemicznych, farma-  
ceutycznych, dezynfekcyjnych, weterynaryjnych. **To-  
wary:** produkty chemiczne dla przemysłu, fotografii,  
środki drogeryjne, perfumy, mydła, produkty chemicz-  
ne dla rolnictwa i ogrodnictwa.

**Specia**

Nr Rej. 34713 — 34715. 14. 7. 1949. Pierw. 18. 8. 1948  
Fa „Amphora“ — Preparaty Kosmetyczne — M. Ku-  
lińska i Ska. Kraków. Wytwórnia artykułów toaleto-  
wych, kosmetycznych i chemicznych. **Towary:** środki  
higieniczne, dezynfekcyjne, kosmetyczne, artykuły  
toaletowe i perfumeryjne, mydła toaletowe i do prania.

nr 34713

**Amphora**

nr 34714

**Exefton**

nr 34715



Nr Rej. 34716. 14. 7. 1949. Pierw. 18. 8. 1948. Fa  
Vermillon, Laboratorium Chem. - Kosm. W. Ronikier.  
Kraków. Wytwórnia artykułów chemicznych i kosme-  
tycznych. **Towary:** artykuły toaletowe, perfumeryjne  
i kosmetyczne.



Uwaga: Znak towarowy stanowi plastyczna forma fla-  
konu, wykonanego w dolnej części po przekątnię ze  
szkła matowego z umieszczoną na przedniej ścianie w  
środku etykietą oraz nakrętka posiadająca wgłębienie.

Nr Rej. 34717. 14. 7. 1949. Pierw. 26. 1. 1949. Fa Ver-  
millon — Laboratorium Chem. - Kosm. W. Ronikier.  
Kraków. Wytwórnia wyrobów chemicznych i kosme-  
tycznych. **Towary:** wszelkie artykuły drogeryjne, toale-  
towe, perfumeryjne i kosmetyczne.

**Creponia**

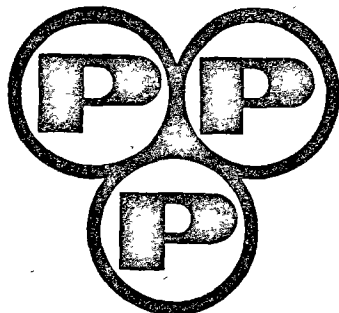
Nr Rej. 34718. 15. 7. 1949. Pierw. 18. 3. 1949. Fa The  
J. B. Williams Company. Glastonbury, Connecticut  
(Stany Zjedn. Am.). Wytwórnia mydła i środków toale-  
towych wszelkiego rodzaju. **Towary:** mydła włącznie z  
mydłem toaletowym, mydła do golenia, kremy do go-  
lenia (mydła do golenia w postaci kremu), proszek do  
golenia, (mydła do golenia w postaci proszku), lasecz-  
ki ałunowe używane przy goleniu, płyny używane przy  
goleniu, środki do pielęgnowania włosów i brody, pu-  
dry toaletowe, środki do czyszczenia zębów, środki  
używane po goleniu.

**Williams**

Nr Rej. 34719 — 34720. 15. 7. 1949. Pierw. 19. 2. 1949.  
Fa „Perun“, závody na stroje prádelnické a čistirenské,  
národní podnik. Praga (Czechosłowacja). Fabryka ma-

szyn do prania, farbowania i czyszczenia. **Towary:** metale i wyroby metalowe, narzędzia, przyrządy, instrumenty, urządzenia i maszyny wszelkiego rodzaju i ich części, kotły parowe, kotły do gotowania, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy do dezynfekowania, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy do prania, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy do czyszczenia, maszyny do mycia, wyżymaczki, żelazka, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy do prasowania, prania i czyszczenia, maszyny, urządzenia i przyrządy konfekcyjne, elektryczne maszyny do prania, wyżymania i prasowania, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy dla zakładów czyszczenia, także dla czyszczenia chemicznego, maszyny, urządzenia, naczynia i przyrządy dla użytku domowego, kuchennego i pralniczego, odkurzacze, filtry, wentylatory, separatory, maszyny, urządzenia i narzędzia do sortowania i polerowania, przyrządy elektryczne, maszyny robocze oraz urządzenia, przyrządy i naczynia dla warsztatów rzemieślniczych i zakładów przemysłowych, ich części składowe, naczynia wszelkiego rodzaju.

nr 34719



nr 34720

# PERUN

Nr Rej. 34721. 15. 7. 1949. Pierw. 14. 7. 1948. Fa Wytwórnia Precyzyjnych Przyrządów i Wyrobów Szklanych „Proton“ właśc. Waclaw Piotrowski. Warszawa. Wytwórnia precyzyjnych przyrządów i wyrobów szklanych. **Towary:** alkoholomierze, areometry, cukromierze, termometry wszelkich typów, termo - psychometry i przyrządy techniczno - naukowe.

## Proton

Nr Rej. 34722. 15. 7. 1949. Pierw. 7. 1. 1948. Fa Wytwórnia „Labor“ właśc. Jan Jankowski. Toruń. Wytwórnia specyfików drogerijno - aptekarskich. **Towa-**

**ry:** preparaty przeciwko muchom, owadom, robactwu i pasożytom.

## Mogil

Nr Rej. 34723 — 34725. 16. 7. 1949. Pierw. 11. 3. 1949 Fa „Goldenring“ Przemysł Przetwórczy Winno - Sokowy. Poznań. Wytwórnia win i soków. **Towary:** wszelkiego rodzaju napoje alkoholowe, zwłaszcza wina, wina stołowe, wina musujące, wina mszalne, miód do picia, wina owocowe, wina o wysokiej zawartości alkoholu, napoje alkoholowe jak wódki gatunkowe, likiery, wypalanki, winiaki, napoje bezalkoholowe wszelkiego rodzaju, soki owocowe, esencje i ekstrakty do przyrządzania napojów, lemoniady, wody mineralne naturalne i sztuczne.

nr 34723

## Rubin

nr 34724

## Legoldino

nr 34725

## Excelsior

Nr Rej. 34726. 16. 7. 1949. Pierw. 16. 4. 1949. Fa „Weneta“ Wytwórnia Chemiczna Artykułów Kosmetycznych i Fryzjerskich właśc. H. Kurczewski. Poznań. Wytwórnia chemiczna artykułów kosmetycznych i fryzjerskich. **Towary:** wszelkiego rodzaju środki kosmetyczne, higieniczne, toaletowe i fryzjerskie, pasty, proszki, mydełka do zębów, mydła toaletowe, mydła do golenia, kremy, maści wszelkiego rodzaju, środki przeciw piegom, pudry, szminki, płyny do trwałej ondulacji, proszki do wodnej ondulacji, brylantyna, środki do pielęgnowania włosów, skóry i ciała, środki do pielęgnowania paznokci, lakiery do paznokci, środki do zmywania paznokci, sole kąpielowe, gałki kąpielowe, pachnidła do celów kosmetycznych i toaletowych, wody kolońskie, wody kwiatowe, wyroby perfumeryjne.

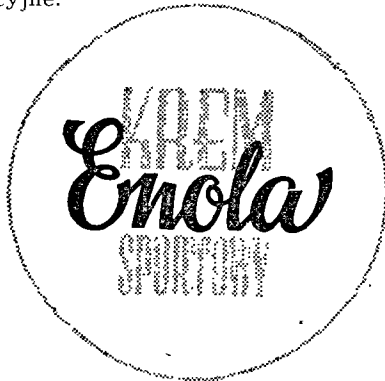
## Weneta

Nr Rej. 34727. 16. 7. 1949. Pierw. 28. 10. 1948. Fa Mergenthaler Linotype Company. New Jork (Stany Zjedn. Am.). Wytwórnia składarek i innych maszyn drukarskich. **Towary:** maszyny do odlewania rzadków czcionek oraz ich części.

## Mergenthaler

Nr Rej. 34728. 20. 7. 1949. Pierw. 16. 8. 1948. Fa Laboratorium Chemiczne „Enola“ J. Porowski. Łódź. Wytwórnia artykułów kosmetycznych i perfumeryjnych.

Towary: artykuły kosmetyczne, perfumeryjne, środki dezynfekcyjne.



Ochronę znaku zastrzeżono w różnych kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 34729. 20. 7. 1949. Pierw. 25. 6. 1948. Fa Pardess Syndicate of Palestine Citrus Growers Cooperative Society Limited. Tel Aviv (Państwo Izrael). Plantacje i sprzedaż owoców cytrusowych. Towary: owoce cytrusowe.



Nr Rej. 34732. 20. 7. 1949. Pierw. 12. 2. 1949. Fa. Wytwórnia Chemiczna Środków Dezynfekcyjnych W. Karwański. Warszawa. Wytwórnia chemiczna środków dezynfekcyjnych. Towary: ochronne worki odzieżowe



Zastrzeżono ochronę znaku we wszystkich kolorach i ich zestawieniach, a w szczególności w kolorze pomarańczowym.

Nr Rej. 34730. 20. 7. 1949. Pierw. 23. 8. 1948. Fa. The British Drug Houses Limited. Londyn (Wielka Brytania). Hurtownia apteczna. Towary: preparaty farmaceutyczne do użycia jako odprężacze mięśni przy stosowaniu środków znieczulających.

## MYANESIN

Nr Rej. 34731. 20. 7. 1949. Pierw. 28. 2. 1949. Fa Sandoz A. G. Bazyleja (Szwajcaria). Wytwórnia artykułów chemiczno - farmaceutycznych. Towary: środki lecznicze, produkty chemiczne do celów przemysłowych, lekarskich, higienicznych i naukowych, środki farmaceutyczne, lekarstwa i preparaty, plastry, materiały opatrunkowe, środki do tępienia pasożytów i szkodników zwierzęcych i roślinnych, środki dezynfekcyjne, środki konserwujące do celów spożywczych, środki weterynaryjne.

## Cafergon

przeciwmolowe, środki lecznicze i dezynfekcyjne suche, półsuche i płynne do tępienia pasożytów, szkodników i robactwa, środki do czyszczenia, szorowania i prania.

## C I M E X

### SPOSÓB UŻYCIA

Obsypać, opylić miejsca wewnętrzne łóżek, materaców, szeliny ścian, podłogi oraz wszelkie miejsca przypuszczalnego pobytu insektów. Stosuje się także przeciwko wszom głowowym i ubraniowym oraz mendoweszkom.

### U W A G A

Trzymać z dala od produktów żywnościowych i naczyń kuchennych.



Wytw Chemicz  
Środk. Dezynfek.  
W KARWAŃSKI  
Warszawa

Nr Rej. 34733. 23. 7. 1949. Pierw. 19. 3. 1949. Fa. Dr. Farm. K. Wenda Zakłady Przemysłowo - Handlowe S. A. Warszawa. Wytwórnia preparatów farmaceutycznych i leczniczych. Towary: preparaty farmaceutyczne i lecznicze.

# R u t i n a

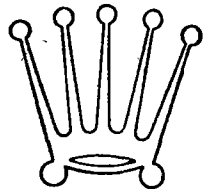
Nr Rej. 34734 — 34736. 23. 7. 1949. Pierw. 24. 3. 1949. Fa Montres Rolex S A (Rolex Uhrn A G), (Rolex Watch Co Ltd). Genewa (Szwajcaria). Fabryka zegarów, zegarków i ich części. Towary: zegary, zegarki wszelkiego rodzaju i ich części.

nr 34734



# ROLEX

nr 34735



# PERPETUAL

nr 34736

# OYSTER PERPETUAL

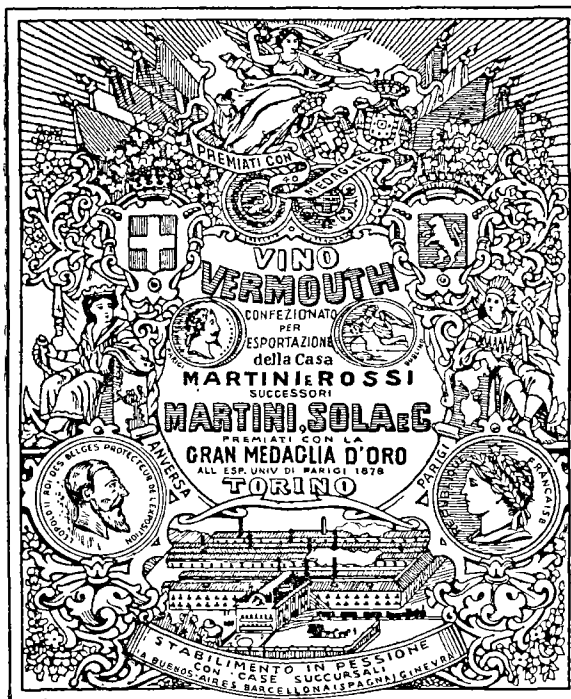
Nr Rej. 34737. 23. 7. 1949. Pierw. 24. 3. 1949. Fa Montres Tudor S A (Tudor Watch Co. Ltd). Genewa. (Szwajcaria). Fabryka zegarów i ich części. Towary: zegary, zegarki wszelkiego rodzaju i ich części.



# TUDOR

Nr Rej. 34738. 25. 7. 1949. Pierw. 25. 4. 1949. Fa Società Anonima Martini & Rossi. Turyn (Włochy). Wy-

twórnia wszelkiego rodzaju napojów zwłaszcza win i likierów. Towary: wina i likiery wszelkiego rodzaju.



Nr Rej. 34739 — 34740. 25. 7. 1949. Pierw. 25. 4. 1949. Fa Società Anonima Martini & Rossi. Turyn (Włochy). Wytwórnia napojów zwłaszcza win i likierów. Towary: wina i likiery wszelkiego rodzaju.

nr 34739



nr 34740

**ROSSI**

Nr Rej. 34741. 25. 7. 1949. Pierw. 25. 4. 1949. Fa So-  
cietà Anonima Martini & Rossi. Turyn (Włochy). Wy-  
twórnia wszelkiego rodzaju napojów zwłaszcza win i  
likierów. **Towary:** wina i likiery wszelkiego rodzaju.

**MARTINI**

Nr Rej. 34742. 26. 7. 1949. Pierw. 6. 5. 1947. Fa The  
Yale & Towne Manufacturing Company. Stamford, stan

Connecticut (St. Zjedn. Am.). Fabryka wyrobów meta-  
lowych. **Towary:** klucze i zamki oraz zamknięcia  
drzwiowe.

**B.K.S.**

Nr Rej. 34743. 26. 7. 1949. Pierw. 21. 2. 1949. Fa  
Yardley & Company, Limited. Londyn (W. Brytania).  
Fabryka perfum i mydła. **Towary:** preparaty toaleta-  
we (nielecznicze) w szczególności puder do twarzy, pu-  
der higieniczny, wody toaletowe, puder talkowy, so-  
le kąpielowe, perfumy, pomadki do ust oraz wody toa-  
letowe do włosów.

**Bond Street**

Nr Rej. 34744. 29. 7. 1949. Pierw. 31. 12. 1948. Fa  
Wytwórnia Chemiczna Środków Dezynfekcyjnych W.  
Karwański. Warszawa. Wytwórnia produktów chemicz-  
nych. **Towary:** środki lecznicze, higieniczne, denty-

styczne, dezynfekcyjne, odżywcze, ekstrakty słodowe,  
preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opa-  
trunkowe, wyroby perfumeryjne, kosmetyki oraz pie-  
luszki nieprzemakalne, zasyпка, mydło i krem dla dzieci.

	
<b>„POUDRE BÉBÉ”</b> LABORATORIUM <b>W. KARWAŃSKI</b> WARSZAWA	
Najlepsza zasyпка dla dzieci, zapobiega odpa- rzeniu, zaczerwienieniu ciała i wszelkim innym dolegliwościom skóry.	
ZALECA SIĘ <b>MYDŁO BÉBÉ</b> DO KĄPIELI I MYCIA GŁÓWKI NIEMOWLĄT.	
<b>KREM BÉBÉ</b> stosować wówczas, gdy działanie samego tylko PUDRU BEBE okazało się nieskuteczne.	

„POUDRE BÉBÉ”  
 W. Karwański



PRAWNIE  
ZASTRZEŻONE

„POUDRE BÉBÉ”  
 W. Karwański

**W. KARWAŃSKI**  
 WARSZAWA

Nr Rej. 34745. 30. 7. 1949. Pierw. 9. 3. 1949. Fa The Scottish Woolen Trade Mark Association Limited. Edinburgh (Wielka Brytania). Fabryka wyrobów włókienniczych. Towary: ubrania i tkaniny z wełny.

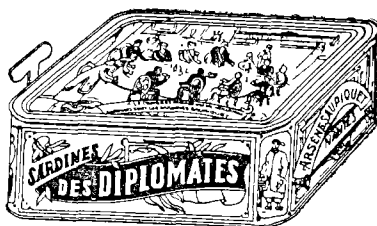


Nr Rej. 34746 — 34747. 30. 7. 1949. Pierw. 11. 3. 1949. Fa Société Anonyme des Etablissements Arsene Saupiquet. Nantes (Francja). Fabryka konserw. Towary: konserwy spożywcze.

nr 34746

*Saupiquet*

nr 34747



Nr Rej. 34748. 30. 7. 1949. Pierw. 10. 5. 1949. Fa Wytwórnia Chemiczna Środków Dezynfekcyjnych W. Karwański. Warszawa. Wytwórnia produktów chemicznych. Towary: środki lecznicze, higieniczne, dezynfekcyjne, dentystyczne, ekstrakty słodowe, preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opatrunkowe, prezerwatywy, wyroby perfumeryjne, kosmetyki, mydła toaletowe, techniczne i do prania, inne środki do prania i toaletowe — suche, półsuche i płynne oraz świece, pasty do obuwia i podłóg, lakiery, laki, pokosty, terpentyna, nafta primusówka, воск i krochmal.

J u r o l

Nr Rej. 34749: 30. 7. 1949. Pierw. 17. 5. 1949 Fa Maurice Blanchet, Parfums de Luxe, Société Anonyme. Suresnes, Seine (Francja). Wytwórnia produktów perfumeryjnych i toaletowych. Towary: wszelkiego rodza-

ju produkty perfumeryjne, mydła toaletowe, szminki, przybory toaletowe.

Requete

Nr Rej. 34750. 30. 7. 1949. Pierw. 17. 5. 1949. Fa Worth Parfums, Société Anonyme. Paryż (Francja). Wytwórnia artykułów toaletowych i perfumeryjnych. Towary: mydła toaletowe i wszelkiego rodzaju środki perfumeryjne.

Je Reviens

Nr Rej. 34751. 30. 7. 1949. Pierw. 17. 5. 1949. Fa Worth Parfums, Société Anonyme. Paryż (Francja). Wytwórnia artykułów toaletowych, perfumeryjnych i higienicznych. Towary: wszelkiego rodzaju produkty perfumeryjne, mydła toaletowe, przybory toaletowe, produkty higieniczne.

Dans La Nuit

Nr Rej. 34752. 30. 7. 1949. Pierw. 20. 3. 1948. Fa Wytwórnia Chemiczna „Bolbar“ wł. B. Bartkiewicz. Warszawa. Wytwórnia chemiczna. Towary: atramenty, tusze, kleje biurowe, laki pocztowe i butelkowe, farby do powielania, werniks do powielania, płyny do wywabiania plam atramentowych, płyny i oleje malarskie, oliwa do maszyn piszących, taśmy do maszyn piszących i innych, poduszki do stempli, kalka przebitkowa, ołówkowa i maszynowa, matryce do powielania, farby artystyczne i szkolne, guma do wycierania, ołówki i pióra wieczne, kredki i wszelkiego rodzaju chemiczne wyroby biurowe i szkolne.



### Przedłużenie ochrony prawnej znaków towarowych

(Po numerze rejestru podana jest data, do której przedłużono ochronę znaku).

648	— 5. 7. 1954	8064	— 11. 9. 1955
1178	— 24. 9. 1954	8066	— 11. 9. 1955
1693	— 8. 11. 1954	8070	— 11. 9. 1955
1786	— 12. 11. 1954	8071	— 11. 9. 1955
1788	— 12. 11. 1954	8072	— 11. 9. 1955
1913	— 27. 11. 1954	9893	— 24. 11. 1955
1916	— 27. 11. 1954	10659	— 29. 12. 1955
1963	— 29. 11. 1954	10660	— 29. 12. 1955
1964	— 29. 11. 1954	10662	— 29. 12. 1955
1965	— 29. 11. 1954	10680	— 30. 12. 1955
1966	— 29. 11. 1954	10681	— 30. 12. 1955
1970	— 29. 11. 1954	10682	— 30. 12. 1955
2098	— 9. 12. 1954	10683	— 30. 12. 1955
2197	— 12. 12. 1954	10729	— 2. 1. 1956
2984	— 28. 1. 1955	10807	— 5. 1. 1956
2986	— 28. 1. 1955	10808	— 5. 1. 1956
2992	— 28. 1. 1955	10817	— 5. 1. 1956
2993	— 28. 1. 1955	10890	— 8. 1. 1956
2994	— 28. 1. 1955	10960	— 11. 1. 1956
3036	— 29. 1. 1955	11013	— 14. 1. 1956
3037	— 29. 1. 1955	11086	— 18. 1. 1956
3083	— 2. 2. 1955	11087	— 18. 1. 1956
3536	— 24. 2. 1955	11092	— 19. 1. 1956
3754	— 6. 3. 1955	11146	— 21. 1. 1956
3868	— 11. 3. 1955	11191	— 26. 1. 1956
3874	— 11. 3. 1955	11204	— 26. 1. 1956
3875	— 11. 3. 1955	11249	— 29. 1. 1956
3876	— 11. 3. 1955	11423	— 9. 2. 1956
3877	— 11. 3. 1955	11425	— 9. 2. 1956
3879	— 11. 3. 1955	11426	— 9. 2. 1956
4155	— 25. 3. 1955	11478	— 12. 2. 1956
4582	— 16. 4. 1955	11493	— 12. 2. 1956
4583	— 16. 4. 1955	11513	— 13. 2. 1956
4584	— 16. 4. 1955	11629	— 22. 2. 1956
4585	— 16. 4. 1955	11688	— 25. 2. 1956
4586	— 16. 4. 1955	11691	— 25. 2. 1956
4587	— 16. 4. 1955	11948	— 9. 4. 1956
4620	— 17. 4. 1955	12157	— 7. 5. 1956
4683	— 26. 4. 1955	12495	— 16. 6. 1956
4734	— 28. 4. 1955	12499	— 16. 6. 1956
4735	— 28. 4. 1955	12504	— 17. 6. 1956
4840	— 2. 5. 1955	12505	— 17. 6. 1956
5096	— 12. 5. 1955	12506	— 17. 6. 1956
5830	— 8. 6. 1955	12507	— 17. 6. 1956
5832	— 8. 6. 1955	12579	— 25. 6. 1956
5833	— 8. 6. 1955	12839	— 26. 7. 1956
5836	— 8. 6. 1955	12840	— 26. 7. 1956
5894	— 9. 6. 1955	12944	— 9. 8. 1956
5982	— 13. 6. 1955	12966	— 14. 8. 1956
6010	— 15. 6. 1955	13006	— 18. 8. 1956
6011	— 15. 6. 1955	13070	— 20. 8. 1956
6053	— 16. 6. 1955	13141	— 1. 9. 1956
6084	— 18. 6. 1955	13210	— 10. 9. 1956
6165	— 22. 6. 1955	13415	— 22. 9. 1956
6166	— 22. 6. 1955	13416	— 22. 9. 1956
6321	— 30. 6. 1955	13513	— 2. 10. 1956
6363	— 2. 7. 1955	13533	— 4. 10. 1956
6404	— 7. 7. 1955	13559	— 6. 10. 1956
6835	— 29. 7. 1955	13564	— 6. 10. 1956
7004	— 5. 8. 1955	13690	— 21. 10. 1956
7006	— 5. 8. 1955	13696	— 21. 10. 1956
7008	— 5. 8. 1955	13734	— 2. 11. 1956
7009	— 5. 8. 1955	13759	— 6. 11. 1956
7047	— 6. 8. 1955	13760	— 6. 11. 1956
7061	— 6. 8. 1955	13762	— 6. 11. 1956
7142	— 11. 8. 1955	13763	— 6. 11. 1956
7409	— 19. 8. 1955	13764	— 6. 11. 1956
7487	— 21. 8. 1955	13867	— 23. 11. 1956
7753	— 1. 9. 1955	13937	— 1. 12. 1956
7848	— 3. 9. 1955	14377	— 3. 2. 1957
8063	— 11. 9. 1955	14474	— 14. 2. 1957

14476	— 14. 2. 1957	25730	— 31. 5. 1955
14548	— 25. 2. 1957	25807	— 28. 6. 1955
14796	— 20. 4. 1957	25808	— 28. 6. 1955
15206	— 30. 7. 1957	25844	— 12. 7. 1955
15385	— 25. 8. 1957	25847	— 12. 7. 1955
15646	— 15. 11. 1957	25870	— 12. 7. 1955
15677	— 22. 11. 1957	25871	— 12. 7. 1955
15678	— 22. 11. 1957	25888	— 16. 7. 1955
15724	— 3. 12. 1957	25889	— 16. 7. 1955
15920	— 11. 1. 1958	25971	— 28. 8. 1955
15972	— 19. 1. 1958	25972	— 28. 8. 1955
16158	— 18. 2. 1958	25973	— 28. 8. 1955
16175	— 20. 2. 1958	25997	— 28. 8. 1955
16335	— 17. 3. 1958	26016	— 14. 9. 1955
16388	— 7. 4. 1958	26114	— 30. 10. 1955
16428	— 14. 4. 1958	26170	— 16. 11. 1955
16441	— 17. 4. 1958	26300	— 31. 12. 1955
16500	— 25. 4. 1958	26491	— 21. 2. 1956
16579	— 11. 5. 1958	26519	— 28. 2. 1956
16588	— 11. 5. 1958	26531	— 29. 2. 1956
16700	— 25. 5. 1958	26544	— 14. 3. 1956
16703	— 26. 5. 1958	26545	— 14. 3. 1956
16710	— 29. 5. 1958	26567	— 17. 3. 1956
17365	— 21. 11. 1958	26713	— 18. 4. 1956
17366	— 21. 11. 1958	26714	— 18. 4. 1956
17602	— 21. 1. 1959	26801	— 11. 5. 1956
17745	— 21. 2. 1959	26812	— 11. 5. 1956
18274	— 19. 6. 1959	26859	— 12. 5. 1956
18333	— 24. 6. 1949	26980	— 20. 6. 1956
18678	— 21. 8. 1959	27028	— 30. 6. 1956
19031	— 25. 10. 1949	27056	— 30. 6. 1956
19033	— 25. 10. 1959	27065	— 10. 7. 1956
19034	— 25. 10. 1959	27086	— 14. 7. 1956
19107	— 19. 11. 1959	27117	— 29. 7. 1956
19485	— 12. 2. 1950	27178	— 31. 7. 1956
19486	— 12. 2. 1950	27220	— 22. 8. 1956
19487	— 12. 2. 1950	27423	— 21. 10. 1956
19825	— 24. 4. 1950	27542	— 20. 11. 1956
20359	— 26. 8. 1950	27543	— 20. 11. 1956
20851	— 22. 1. 1951	27545	— 20. 11. 1956
21128	— 14. 3. 1951	27690	— 30. 12. 1956
21135	— 18. 3. 1951	28130	— 29. 5. 1957
21211	— 28. 3. 1951	28425	— 6. 9. 1957
21309	— 22. 4. 1951	28426	— 6. 9. 1957
21390	— 9. 5. 1951	28637	— 28. 2. 1958
21391	— 9. 5. 1951	28666	— 18. 3. 1958
21392	— 9. 5. 1951	28727	— 12. 4. 1958
21393	— 9. 5. 1951	28853	— 23. 5. 1958
21394	— 9. 5. 1951	28886	— 31. 5. 1958
21395	— 9. 5. 1951	28900	— 31. 5. 1958
22564	— 1. 4. 1952	28981	— 16. 7. 1958
22953	— 20. 7. 1952	29199	— 12. 10. 1958
23295	— 25. 11. 1952	29200	— 12. 10. 1958
23806	— 21. 5. 1953	29213	— 15. 10. 1958
23915	— 7. 7. 1953	29241	— 25. 10. 1958
24110	— 14. 9. 1953	29302	— 18. 11. 1958
24279	— 31. 10. 1953	29375	— 30. 11. 1958
24682	— 23. 4. 1954	29380	— 30. 11. 1958
24756	— 17. 5. 1954	29632	— 18. 2. 1959
24977	— 29. 9. 1954	29704	— 11. 3. 1959
25209	— 22. 12. 1954	29791	— 30. 3. 1959
25387	— 11. 2. 1955	29846	— 14. 4. 1959
25460	— 28. 2. 1955	29893	— 22. 4. 1959
25491	— 21. 3. 1955	30040	— 24. 5. 1959
25513	— 26. 3. 1955	30048	— 24. 5. 1959
25564	— 15. 4. 1955	30110	— 10. 6. 1959
25565	— 15. 4. 1955	30315	— 22. 7. 1959
25641	— 10. 5. 1955	30478	— 25. 6. 1960

### Przedłużenie ochrony prawnej znaków związkowych

(Po numerze rejestru podana jest data, do której przedłużono ochronę znaku)

5	— 7. 10. 1957
6	— 7. 10. 1957
37	— 16. 7. 1958

### Zmiany w rejestrze

a) Nr Rej. 1178 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Nobel's Explosives Co Ltd, Glasgow (Anglia)“ na firmę: „I.C.I. (Explosives) Limited, Wexham Road, Slough, Buckinghamshire (W. Brytania)“.

Nr Rej. 1693, 1786, 1788, 1913, 1916, 2098, 2197, 8063, 8064, 8066, 7070, 7071, 8072, — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Georg Schicht A. G.“ na firmę: „Severočeske Tukove Závody (Dřive Jiří Schicht), národní podnik“.

Nr Rej. 4155 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Kohinoor Bleistiftfabrik L. & Co. Hardtmuth, Budweis (Czechosłowacja),“ na firmę: „Koh-i-noor tužkárna L. & C. Hardtmuth národní podnik, Ceske Budejovice (Czechosłowacja)“.

Nr Rej. 7142 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Paul Metadier, Tours, Indre - et - Loir (Francja)“ na firmę: „Société Civile d'Exploitation de Marques, Paryż (Francja)“.

Nr Rej. 7753 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Marcel Midy & Fils, Société en nom collectif“ na firmę: „Robert Midy“.

Nr Rej. 11013 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Société Anonyme Solex“ na firmę: „Société à responsabilité limitée „Solex““.

Nr Rej. 11191 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „The Hoover Limited“ na firmę: „Hoover Limited“.

Nr Rej. 11423, 11425, 11426 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Société Anonyme Maison Moët & Chandon Fondée en 1743“ na firmę: „Société à responsabilité limitée Maison Moët & Chandon, Fondée en 1743“.

Nr Rej. 13070 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „J. Dampney & Co, Limited, Londyn (W. Brytania)“ na firmę: „British Paints Limited, Newcastle-on-Tyne (W. Brytania)“.

Nr Rej. 14548 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Roethlisberger & Sohn“ na firmę: „Roethlisberger & Sohn A. G.“.

Nr Rej. 15724 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Koh-i-noor tužkárna L. & C. Hardtmuth“ na firmę: „Koh-i-noor tužkárna L. & C. Hardtmuth národní podnik“.

Nr Rej. 16500 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Gerhard F. Schmidt Aktiengesellschaft Zurych (Szwajcaria)“ na firmę: „Togalwerk Gerhard F. Schmidt A. G. Lugano - Massagno (Szwajcaria)“.

Nr Rej. 18333 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Hartwig & Vogel Aktiengesellschaft, Bodenbach (Czechosłowacja)“ na firmę: „Severočeske čokoladovny, národní podnik, Děcin (Czechosłowacja)“.

Nr Rej. 20039 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Marcel Midy“ na firmę: „Société à responsabilité limitée, Société d'Etudes, de Recherches et d'Applications Scientifiques et Médicales“.

Nr Rej. 21642, 22029, 22251, 22389, 22974, 23405, 23975, 23976, 24110, 24206 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Beiersdorf Aktiengesellschaft Posen“ na firmę: „Pebeco Spółka Akcyjna pod zarządem państwowym w Poznaniu“.

Nr Rej. 23915 — prawo z rejestracji znaku przepi-

sano z firmy: „Universal Pictures Corporation“ na firmę: „Universal Pictures Company, Inc.“.

Nr Rej. 25565 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Rosamond Lilian Kennedy“ na firmę: „Kestos Limited“.

Nr Rej. 25971, 25972, 25973 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Bohuminské Chemické Závody akciová společnost, Nowy Bogumin (Czechosłowacja)“ na firmę: „Spolek pro chemickou a hutní výrobu, národní podnik, Praga“ (Czechosłowacja)“.

Nr Rej. 27086 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Annette Barreau, née Bonnot“ na firmę: „André Jean Barreau, dit Arbeau - Barreau et Pirre, Jean Barreau dit Arbeau-Barreau“.

Nr Rej. 28981 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Magyar Wolframlámpagyár Kremenezky János r.t.“ na firmę: „Orion-Rádio,-Villamosági-és Üvegipari r.t.“.

Nr Rej. 29199, 29200, 29213 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „E. Daltroff et Cie, société en nom collectif, propriétaire de la Parfumerie Caron“ na firmę: „Mme Bergaud née Felicie, Eugénie, Amélie Wanpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron“.

Nr Rej. 29893 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Essley Shirt Company“ na firmę: „Trubbenizing Process Corporation“.

Nr Rej. 31989 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Magyar Wolframlámpa Gyár Kremenezky János R. T.“ na firmę: „Orion-Radio,-Villamosági-és Üvegipari r.t.“.

b) Nr Rej. 5894 — nazwa firmy: „I. et. S. Violet Frères“ zmieniona na: „Mr. Jacques Jean Lambert Violet, Mme Simone, Marie, Germaine Violet, épouse de Mr. Louis Xavier Marie Henri Dominique Jeantet“.

Nr Rej. 13141 — nazwa firmy: „Health Products Corporation (Corporation of New Jersey)“ zmieniona na: „White Laboratories, Inc.“.

Nr Rej. 14377 — nazwa firmy: „Nestlé and Anglo-Swiss Condensed Milk Company Limited“ zmieniona na: „Nestlé Products Co. Limited“.

Nr Rej. 15972 — nazwa firmy: „Romac Motor Accessories, Limited“ zmieniona na: „Romac Industries Limited“.

Nr Rej. 17602, 28666, 28886 — nazwa firmy: „Gesellschaft für Chemische Industrie in Basel“ zmieniona na: „Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme)“.

c) Nr Rej. 28886 — z wykazu towarów skreślono: „chemiczne produkty do celów przemysłowych, naukowych i fotograficznych, barwniki, farby, produkty pomocnicze do przemysłu włókienniczego, środki apreturowe i garbniki, mydła, środki do prania i bielenia, farbka do bielizny, środki do usuwania plam i kl 10, 11, 12, 21“ wpisaną: „chemiczne produkty do celów przemysłowych, naukowych i fotograficznych, barwniki, farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich), produkty pomocnicze dla przemysłu włókienniczego, środki apreturowe i garbniki, mydła techniczne i do prania, środki do prania i bielenia, farbka do bielizny, środki do usuwania plam i kl 10, 11“.

Nr Rej. 30048 — z wykazu towarów skreślono: „produkty chemiczne do celów przemysłowych, barwniki, farby, farby do skór, pokosty, lakiery, zaprawy, czernidła, środki do czyszczenia i konserwowania skóry,



środki apreturowe i garbniki i kl. 10, 11, 21" wpisano: „produkty chemiczne do celów przemysłowych, barwniki, farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich), farby do skór, pokosty, lakiery, zaprawy, czernidla, środki do czyszczenia i konserwowania skóry, środki apreturowe i garbniki i kl. 10, 11“.

#### ODTWARZANIE REJESTRU

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 44 - 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 341) oraz na podstawie odtworzonych akt spraw Urząd Patentowy Rz. P. wpisał do odtwarzanego rejestru znaków towarowych w miesiącu czerwcu i lipcu 1949 r. następujące znaki towarowe i znaki związkowe:

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania i właściciel znaku)

**Nr Rej. 648.** 5. 7. 1924. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 1178.** 24. 9. 1924. Fa I. C. I. (Explosives) Limited. Wexham Road, Slough, Buckinghamshire (W. Brytania).

**Nr Rej. 1693.** 8. 11. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 1786.** 12. 11. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 1788.** 12. 11. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 1913.** 27. 11. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 1916.** 27. 11. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 1963.** 29. 11. 1924. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 1964.** 29. 11. 1924. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 1965.** 29. 11. 1924. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 1966.** 29. 11. 1924. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 1970.** 29. 11. 1924. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 2098.** 9. 12. 1924. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 2197.** 12. 12. 1924. Fa Severočeske Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 2984.** 28. 1. 1925. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 2986.** 28. 1. 1925. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 2992.** 28. 1. 1925. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 2993.** 28. 1. 1925. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 2994.** 28. 1. 1925. Fa x. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 3036.** 29. 1. 1925. Fa The Winterbottom Book Cloth Company Limited. Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 3037.** 29. 1. 1925. Fa The Winterbottom Book Cloth Company Limited. Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 3083.** 2. 2. 1925. Fa The Winterbottom Book Cloth Company Limited. Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 3536.** 24. 2. 1925. Fa James Chadwick & Brother, Limited. Bolton (W. Brytania).

**Nr Rej. 3602.** 26. 2. 1925. Fa Akiebolaget Separator. Sztokholm (Szwecja).

**Nr Rej. 3754.** 6. 3. 1925. Fa J. Grossmith & Son, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 3868.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 3874.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 3875.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 3876.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 3877.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 3879.** 11. 3. 1925. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co., Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 4155.** 25. 3. 1925. Fa Koh — i — noor tužkárna L. & C. Hardtmuth, národní podnik. České Budejovice (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 4582.** 16. 4. 1925. Fa I. C. Eno, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 4583.** 16. 4. 1925. Fa I. C. Eno, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 4584.** 16. 4. 1925. Fa Bass, Ratcliff and Gretton, Limited. Burton on Trent (W. Brytania).

**Nr Rej. 4585.** 16. 4. 1925. Fa Bass, Ratcliff and Gretton, Limited. Burton on Trent (W. Brytania).

**Nr Rej. 4586.** 16. 4. 1925. Fa Bass, Ratcliff and Gretton, Limited. Burton on Trent (W. Brytania).

**Nr Rej. 4587.** 16. 4. 1925. Fa Bass, Ratcliff and Gretton, Limited. Burton on Trent (W. Brytania).

**Nr Rej. 4628.** 17. 4. 1925. Fa James Robertson & Sons, Preserve Manufacturers, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 4683.** 26. 4. 1925. Fa Thomas Bear & Sons, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 4734.** 28. 4. 1925. Fa The United Chemits Association, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 4735.** 28. 4. 1925. Fa The Cravenette Co., Limited. Bradford (W. Brytania).

**Nr Rej. 4840.** 2. 5. 1925. Fa Johnson & Sons, Manufacturing Chemits, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 5096.** 12. 5. 1925. Fa Borax Consolidated, Ltd. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 5830.** 8. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association Limited. Bradford (W. Brytania).

**Nr Rej. 5832.** 8. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association Limited. Bradford (W. Brytania).

**Nr Rej. 5833.** 8. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association Limited. Bradford (W. Brytania).

Nr Rej. 5836. 8. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association Limited. Bradford (W. Brytania).

Nr Rej. 5894. 9. 6. 1925. Fa Mr. Jacques Jean Lambert Violet, Mme Simone, Marie, Germaine Violet, épouse de Mr. Louis Xavier Marie Henri Dominique Jeantet. Thuir, Pyrenées Orientales (Francja).

Nr Rej. 5982. 13. 6. 1925. Fa Jourde Frères Bordeaux (Francja).

Nr Rej. 6010. 15. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford, Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 6011. 15. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford, Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 6053. 16. 6. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford, Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 6084. 18. 6. 1925. Fa Société Anonyme des Manufactures de Glaces et Produits Chimiques de St. Gobain, Chauny et Cirey. Paryż (Francja).

Nr Rej. 6165. 22. 6. 1925. Fa Virol, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 6166. 22. 6. 1925. Fa Virol, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 6321. 30. 6. 1925. Fa Jourde Frères Bordeaux (Francja).

Nr Rej. 6363. 2. 7. 1925. Fa J. Thiriez Père & Fils & Cartier - Bresson, Société à responsabilité Limitée. Lille (Francja).

Nr Rej. 6404. 7. 7. 1925. Fa Les Fils de P. Bardinet. Cauderan, Girande (Francja).

Nr Rej. 6835. 29. 7. 1925. Fa Hiram Walker & Sons, Limited. Walkerville, obwód Essex, prowincja Ontario (Kanada).

Nr Rej. 7004. 5. 8. 1925. Fa Société des Produits Chimiques Coignet, Société Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7006. 5. 8. 1925. Fa Société des Produits Chimiques Coignet, Société Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7008. 5. 8. 1925. Fa Société des Produits Chimiques Coignet, Société Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7009. 5. 8. 1925. Fa Société des Produits Chimiques Coignet Société Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7047. 6. 8. 1925. Fa Société Menier. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7061. 6. 8. 1925. Fa Société Anonyme Dubonnet. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7142. 11. 8. 1925. Fa Société Civile d'Exploitation de Marques. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7409. 19. 8. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford, Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 7487. 21. 8. 1925. Fa The Goodyear Tire and Rubber Company. Akron, stan Ohio (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 7753. 1. 9. 1925. Fa Robert Midy. Paryż (Francja).

Nr Rej. 7848. 3. 9. 1925. Fa Burroughs Adding Machine Co. Detroit, stan Michigan (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 8063. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 8064. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 8066. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 8070. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 8071. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 8072. 11. 9. 1925. Fa Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 9893. 24. 11. 1925. Fa Peugeot et Compagnie. Pont de Roide (Francja).

Nr Rej. 10659. 29. 12. 1925. Fa The Hollins Mill Co., Limited. Manchester (W. Brytania).

Nr Rej. 10660. 29. 12. 1925. Fa The Hollins Mill Co., Limited. Manchester (W. Brytania).

Nr Rej. 10662. 29. 12. 1925. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford, Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 10680. 30. 12. 1925. Fa Société anonyme de la Grande Distillerie E. Cusenier fils aîné et Cie. Paryż (Francja).

Nr Rej. 10681. 30. 12. 1925. Fa Société anonyme de la Grande Distillerie E. Cusenier fils aîné et Cie. Paryż (Francja).

Nr Rej. 10682. 30. 12. 1925. Fa Société anonyme de la Grande Distillerie E. Cusenier fils aîné et Cie. Paryż (Francja).

Nr Rej. 10683. 30. 12. 1925. Fa Société anonyme de la Grande Distillerie E. Cusenier fils aîné et Cie. Paryż (Francja).

Nr Rej. 10729. 2. 1. 1926. Fa Solvay & Cie. Bruksela (Belgia).

Nr Rej. 10807. 5. 1. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Cointreau. Angers (Francja).

Nr Rej. 10808. 5. 1. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Cointreau. Angers (Francja).

Nr Rej. 10817. 5. 1. 1926. Fa Miehle Printing Press & Manufacturing Company. Chicago, stan Illinois (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 10890. 8. 1. 1926. Fa Mather & Platt, Limited. Manchester (W. Brytania).

Nr Rej. 10960. 11. 1. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Cointreau. Angers (Francja).

Nr Rej. 11013. 14. 1. 1926. Fa Société à responsabilité limitée „Solex“. Neuilly sur Seine (Francja).

Nr Rej. 11086. 18. 1. 1926. Fa Ermen & Roby, Limited. Manchester (W. Brytania).

Nr Rej. 11087. 18. 1. 1926. Fa Ermen & Roby, Limited. Manchester (W. Brytania).

Nr Rej. 11092. 19. 1. 1926. Fa The Goodyear Tire & Rubber Company. Akron, stan Ohio (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 11146. 21. 1. 1926. Fa Columbia Graphophone Company, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 11191. 26. 1. 1926. Fa Hoover Limited. Greenford (W. Brytania).

Nr Rej. 11204. 26. 1. 1926. Fa Société Anonyme des Etablissements Klytia. Levallois - Perret (Francja).

Nr Rej. 11249. 29. 1. 1926. Fa John Oakey & Sons, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 11423. 9. 2. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Maison Moët & Chandon Fondée en 1743 Épernay (Francja).

Nr Rej. 11425. 9. 2. 1926. Fa Société à responsabilité

limitée Maison Moët & Chandon Fondée en 1743 Épernay (Francja).

**Nr Rej. 11426** 9. 2. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Maison Moët & Chandon Fondée en 1743 Épernay (Francja).

**Nr Rej. 11478**, 12. 2. 1926. Fa Société des Etablissements Louis Rigal (Société anonyme). Roqueford, Aveyron (Francja).

**Nr Rej. 11493**, 12. 2. 1926. Fa Chemiczna Fabryka Ergasta C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 11513**, 13. 2. 1926. Fa Geo Bray & Co, Limited. Leeds hr. Yorkshire (W. Brytania).

**Nr Rej. 11629**, 22. 2. 1926. Fa Bovril Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 11688**, 25. 2. 1926. Fa Tavannes Watch Co S. A. Tavannes (Szwajcaria).

**Nr Rej. 11691**, 25. 2. 1926. Fa Tavannes Watch Co. S. A. Tavannes (Szwajcaria).

**Nr Rej. 11948**, 9. 4. 1926. Fa Anciens Etablissement Goldenberg & Cie S. A. Zornhoff (Francja).

**Nr Rej. 12157**, 7. 5. 1926. Fa Anciens Etablissement Goldenberg & Cie S. A. Zornhoff (Francja).

**Nr Rej. 12495**, 16. 6. 1926. Fa J. Thiriez Père & Fils & Cartier - Bresson Société à responsabilité limitée. Lille (Francja).

**Nr Rej. 12499**, 16. 6. 1926. Fa Standard Varnish Works. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 12504**, 17. 6. 1926. Fa Cointreau Société à responsabilité limitée. Angers (Francja).

**Nr Rej. 12505**, 17. 6. 1926. Fa Cointreau Société à responsabilité limitée. Angers (Francja).

**Nr Rej. 12506**, 17. 6. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Cointreau. Angers (Francja).

**Nr Rej. 12507**, 17. 6. 1926. Fa Société à responsabilité limitée Cointreau. Angers (Francja).

**Nr Rej. 12579**, 25. 6. 1926. Fa Parfums Forvil et Dentifrices du Docteur Pierre Reunis Société Anonyme. Nanterre (Francja).

**Nr Rej. 12839**, 26. 7. 1926. Fa Rolls - Royce Limited. Osmaston (W. Brytania).

**Nr Rej. 12840**, 26. 7. 1926. Fa Rolls - Royce Limited. Osmaston (W. Brytania).

**Nr Rej. 12944**, 9. 8. 1926. Fa Mustad & Son. Oslo (Norwegia).

**Nr Rej. 12966**, 14. 8. 1926. Fa Ludlow Typograph Company. Chicago, stan Illinois (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 13006**, 18. 8. 1926. Fa The Bradford Dyers' Association, Limited. Bradford (W. Brytania).

**Nr Rej. 13070**, 20. 8. 1926. Fa British Paints Limited. Newcastle — on — Tyne (W. Brytania).

**Nr Rej. 13141**, 1. 9. 1926. Fa White Laboratories, Inc. New Jersey (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 13210**, 10. 9. 1926. Fa Union des Fabriques Belges de Textiles Artificiels „Fabelta“ Société Anonyme. Bruksela (Belgia).

**Nr Rej. 13415**, 22. 9. 1926. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 13416**, 22. 9. 1926. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 13515**, 2. 10. 1926. Fa R. S. Hudson, Limited. Liverpool (W. Brytania).

**Nr Rej. 13533**, 4. 10. 1926. Fa Parfums Forvil et

Dentifrices du Docteur Pierre Reunis Société Anonyme. Nanterre, Seine (Francja).

**Nr Rej. 13559**, 6. 10. 1926. Fa William Warne and Company, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 13564**, 6. 10. 1926. Fa Bell Telephone Manufacturing Co Société Anonyme. Antwerpia (Belgia).

**Nr Rej. 13690**, 21. 10. 1926. Fa Tootal Broadhurst Lee Co. Limited. Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 13696**, 21. 10. 1926. Fa Tootal Broadhurst Lee Co. Limited. Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 13734**, 2. 11. 1926. Fa Société Anonyme des Laboratoires du Docteur Debat. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 13759**, 6. 11. 1926. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 13760**, 6. 11. 1926. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 13762**, 6. 11. 1926. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 13763**, 6. 11. 1926. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 13764**, 6. 11. 1926. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 13867**, 23. 11. 1926. Fa Pierre Boucard. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 13937**, 1. 12. 1926. Fa Ainsworth and Sons, Limited. Cleator Mills, Cleator, Cumberland (W. Brytania).

**Nr Rej. 14377**, 3. 2. 1927. Fa Nestle Products Co., Ltd. Vevey (Szwajcaria).

**Nr Rej. 14474**, 14. 2. 1927. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 14476**, 14. 2. 1927. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 14548**, 25. 2. 1927. Fa Roethlisberger & Sohn, A. G. Langnau i E. (Szwajcaria).

**Nr Rej. 14796**, 20. 4. 1927. Fa International Cellulotton Products Company (a Delaware Corporation). Chicago stan Illinois (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 15206**, 30. 7. 1927. Fa The Goodyear Tire & Rubber Company. Akron, Ohio (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 15385**, 25. 8. 1927. Fa Amal Limited. Birmingham (W. Brytania).

**Nr Rej. 15646**, 15. 11. 1927. Fa Aarhus Oliefabrik A. S. Aarhus (Dania).

**Nr Rej. 15677**, 22. 11. 1927. Fa The Dunlop Rubber Company Limited. Birmingham (W. Brytania).

**Nr Rej. 15678**, 22. 11. 1927. Fa The Dunlop Rubber Company Limited. Birmingham (W. Brytania).

**Nr Rej. 15724**, 3. 12. 1927. Fa Koh — i — noor tužkárna L. & C. Hardtmuth, národní podnik. České Budejovice (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 15920**, 11. 1. 1928. Fa The Leather Cloth Company, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 15972**, 19. 1. 1928. Fa Romac Industries Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 16158**, 18. 2. 1928. Fa Société des Usines Chimiques Rhône — Poulenc, Soc. An. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 16175**, 20. 2. 1928. Fa Standard Oil Company of New Jersey. Wilmington stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 16335**, 17. 3. 1928. Fa Richard Hudnut. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 16388. 7. 4. 1928. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

Nr Rej. 16428. 14. 4. 1928. Fa Cling — Surface Company. Buffalo, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 16441. 17. 4. 1928. Fa Henryka Francka Synowie, Fabryka Środków Kawowych S. A. pod Zarządem Państwowym. Skawina k/Krakowa.

Nr Rej. 16500. 25. 4. 1928. Fa Togalwerk Gerhard F. Schmidt A. G. Lugano — Massagno (Szwajcaria).

Nr Rej. 16579. 11. 5. 1928. Fa Warner Bros Pictures, Inc. of Delaware. New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 16588. 11. 5. 1928. Fa The Carborundum Company, a corporation of Delaware. Niagara Falls, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 16700. 25. 5. 1928. Fa The British Drug Houses, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 16703. 26. 5. 1928. Fa Etablissements F. Vi- bert Société Anonyme. Lyon (Francja).

Nr Rej. 16710. 29. 5. 1928. Fa Cruse & Fils Freres. Bordeaux (Francja).

Nr Rej. 17365. 21. 11. 1928. Fa Walter Thomas Wil- liams and Frederick Penry Williams. Birmingham (W. Brytania).

Nr Rej. 17366. 21. 11. 1928. Fa Walter Thomas Wil- liams and Frederick Penry Williams. Birmingham (W. Brytania).

Nr Rej. 17602. 21. 1. 1929. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria).

Nr Rej. 17745. 21. 2. 1929. Fa C. O. Öberg & Co s Aktiebolag. Eskilstuna (Szwecja).

Nr Rej. 18274. 19. 6. 1929. Fa Aarhus Oliefabrik A/s. Aarhus (Dania).

Nr Rej. 18333. 24. 6. 1929. Fa Severočeské čokola- dovný, národní podnik. Děčín (Czechosłowacja).

Nr Rej. 19031. 25. 10. 1929. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

Nr Rej. 19033. 25. 10. 1929. Fa Dollfus - Mieg & Cie. Société Anonyme. Mulhouse (Francja).

Nr Rej. 19034. 25. 10. 1929. Fa Dollfus - Mieg & Cie. Société Anonyme. Mulhouse (Francja).

Nr Rej. 19107. 19. 11. 1929. Fa Dollfus - Mieg & Cie. Société Anonyme. Mulhouse (Francja).

Nr Rej. 19485. 12. 2. 1930. Fa „Gudronit“ Wł. Ci- szewski. Warszawa.

Nr Rej. 19486. 12. 2. 1930. Fa „Gudronit“ Wł. Ci- szewski. Warszawa.

Nr Rej. 19487. 12. 2. 1930. Fa „Gudronit“ Wł. Ci- szewski. Warszawa.

Nr Rej. 19825. 24. 4. 1930. Fa Tow. Akc. Fr. Karpiń- ski. Warszawa.

Nr Rej. 20039. 10. 6. 1930. Fa Société à responsabi- lité limitée société d' Etudes, de Recherches & d' Appli- cations Scientifiques & Medicales. Paryż (Francja).

Nr Rej. 20359. 26. 8. 1930. Fa Courtaulds, Limited Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 20851. 22. 1. 1931. Fa Geo, Bray & Co, Limi- ted. Yorkshire (W. Brytania).

Nr Rej. 21128. 14. 3. 1931. Fa Dom Handlowy R. Ar- cichowski. Warszawa.

Nr Rej. 21135. 18. 3. 1931. Fa Dom Handlowy R. Ar- cichowski. Warszawa.

Nr Rej. 21211. 28. 3. 1931. Fa Courtaulds, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 21309. 22. 4. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21390. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21391. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21392. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21393. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21394. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21395. 9. 5. 1931. Fa Geo Bray & Co., Li- mited. Leeds (W. Brytania).

Nr Rej. 21642. 14. 7. 1931. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 22029. 14. 11. 1931. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 22251. 20. 1. 1932. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 22340. 15. 2. 1932. Fa Maggi Spółka z o. o. Poznań.

Nr Rej. 22357. 15. 2. 1932. Fa Maggi Spółka z o. o. Poznań.

Nr Rej. 22360. 15. 2. 1932. Fa Maggi Spółka z o. o. Poznań.

Nr Rej. 22389. 19. 2. 1932. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 22564. 1. 4. 1932. Fa The Mentholatum Com- pany Limited. Slough (W. Brytania).

Nr Rej. 22953. 20. 7. 1932. Fa Chemiczno Farmaceu- tyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński S. A. War- szawa.

Nr Rej. 22974. 28. 7. 1932. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 23007. 10. 8. 1932. Fa Fabryka Chemiczna „Lek“ Sp. z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 23008. 10. 8. 1932. Fa Fabryka Chemiczna „Lek“ Sp. z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 23099. 12. 9. 1932. Fa Fabryka Chemiczna „Lek“ Sp. z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 23295. 25. 11. 1932. Fa Chemiczno Farmaceu- tyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 23296. 25. 11. 1932. Fa Chemiczno Farmaceu- tyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 23405. 18. 1. 1933. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 23679. 19. 4. 1933. Fa N. V. Philips' Gloei- lampenfabrieken. Eindhoven (Niderlandy).

Nr Rej. 23806. 24. 5. 1933. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

Nr Rej. 23915. 7. 7. 1933. Fa Universal Pictures Com- pany, Inc. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 23975. 19. 7. 1933. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 23976. 19. 7. 1933. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

Nr Rej. 23989. 25. 7. 1933. Fa Aktiebolaget Optimus. Sztokholm (Szwecja).

Nr Rej. 24110. 14. 9. 1933. Fa Pebeco Spółka Akcyj- na pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

**Nr Rej. 24206.** 14. 10. 1933. Fa Pebeco Spółka Akcyjna pod zarządem państwowym w Poznaniu. Poznań.

**Nr Rej. 24279.** 31. 10. 1933. Fa William Warne and Company, Limited. Barking, Essex (W. Brytania).

**Nr Rej. 24642.** 30. 3. 1934. Fa N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken, Eindhoven (Niderlandy).

**Nr Rej. 24682.** 23. 4. 1934. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 24756.** 17. 5. 1934. Fa Scott & Bowne, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 24977.** 29. 9. 1934. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 25209.** 22. 12. 1934. Fa F. L. Smidth & Co. A. — S. Kopenhaga (Dania).

**Nr Rej. 25387.** 11. 2. 1935. Fa Rolls - Royce, Limited. Derby (W. Brytania).

**Nr Rj. 25460.** 28. 2. 1935. Fa F. Hoffmann — La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 25491.** 21. 3. 1935. Fa Maurice Blanchet, Parfums de Luxe, Société Anonyme. Suresnes (Francja).

**Nr Rej. 25513.** 26. 3. 1935. Fa Scott & Bowne, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 25564.** 15. 4. 1935. Fa Scott & Bowne, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 25565.** 15. 4. 1935. Fa Kestos Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 25641.** 10. 5. 1935. Fa White Horse Distillers Limited. Glasgow (W. Brytania).

**Nr Rej. 25730.** 31. 5. 1935. Fa F. Hoffmann La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 25807.** 28. 6. 1935. Fa Scott & Bowne, Limited. Londyn (W. Brytania).

**Nr Rej. 25808.** 28. 6. 1935. Fa Chemiczno - Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Spółka Akcyjna. Warszawa.

**Nr Rej. 25844.** 12. 7. 1935. Fa Rolls - Royce Limited. Derby (W. Brytania).

**Nr Rej. 25847.** 12. 7. 1935. Fa Chemiczno - Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Spółka Akcyjna. Warszawa.

**Nr Rej. 25870.** 12. 7. 1935. Fa Societa Anonima „Snia-Viscosa“ Societa Nazionale Industria Applicazioni Viscosa. Torino (Italia).

**Nr Rej. 25871.** 12. 7. 1935. Fa Societa Anonima „Snia-Viscosa“ Societa Nazionale Industria Applicazioni Viscosa. Torino (Italia).

**Nr Rej. 25888.** 16. 7. 1935. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 25889.** 16. 7. 1935. Fa Chemiczna Fabryka „Ergasta“ C. Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 25971.** 28. 8. 1935. Fa Spolek pro chemickou a hutni výrobu, národní podnik. Praga (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 25972.** 28. 8. 1935. Fa Spolek pro chemickou a hutni výrobu, národní podnik. Praga (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 25973.** 28. 8. 1935. Fa Spolek pro chemickou a hutni výrobu, národní podnik. Praga (Czechosłowacja).

**Nr Rej. 25997.** 28. 8. 1935. Fa Société des Produits Chimiques Coignet, Société Anonyme. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 26016.** 14. 9. 1935. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26114.** 30. 10. 1935. Fa F. Hoffmann—La Roche & Co. Aktiengesellschaft. Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 26170.** 16. 11. 1935. Fa „Kemi“ Fabryki i Zakłady Chemiczne - Przemysłowe Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26300.** 31. 12. 1935. Fa Clark and Company, Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 26491.** 21. 2. 1936. Fa Champagne Heidsieck et Co Monopole, Successeurs de Heidsieck et Co, Maison Fondée en 1785, Société Anonyme. Reims (Francja).

**Nr Rej. 26519.** 28. 2. 1936. Fa Société Anonyme de la Grande Distillerie E. Cusenier Fils Aîné et Cie. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 26531.** 29. 2. 1936. Fa Fabryka Chemiczno - Farmaceutyczna „Geo“ Sp. z o. o. Warszawa.

**Nr Rej. 26544.** 14. 3. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26545.** 14. 3. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26567.** 17. 3. 1936. Fa Wärtsilä - Yhtymä O. Y. - Wärtsilä Koncernen A. B. Värtsilä (Finlandia).

**Nr Rej. 26713.** 18. 4. 1936. Fa Clark and Company Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 26714.** 18. 4. 1936. Fa Clark and Company Limited. Paisley (W. Brytania).

**Nr Rej. 26801.** 11. 5. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26812.** 11. 5. 1936. Fa Fabryka Chemiczno - Farmaceutyczna „Geo“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26859.** 12. 5. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 26980.** 20. 6. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Sp. z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 27003.** 23. 6. 1936. Fa Ina Kisiełewska i Dr. med. Marta Biernacka. Warszawa.

**Nr Rej. 27028.** 30. 6. 1936. Fa Czesław Nagórski. Starogard.

**Nr Rej. 27056.** 30. 6. 1936. Fa Worth Société Anonyme. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 27065.** 10. 7. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 27086.** 14. 7. 1936. Fa André Jean Barreau dit Arbeau — Barreau et Pierre, Jean Barreau dit Arbeau — Barreau. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 27117.** 29. 7. 1936. Fa Rolls - Royce Limited. Derby (W. Brytania).

**Nr Rej. 27178.** 31. 7. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 27220.** 22. 8. 1936. Fa Chemiczno - Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Spółka Akcyjna. Warszawa.

**Nr Rej. 27423.** 21. 10. 1936. Fa Alfred Haag. Jarnac (Francja).

**Nr Rej. 27542.** 20. 11. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 27543.** 20. 11. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 27545.** 20. 11. 1936. Fa The Renold et Coventry Chain Company, Limited. Didsbury, Manchester (W. Brytania).

**Nr Rej. 27690.** 30. 12. 1936. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 28130.** 29. 5. 1937. Fa Coty Société Anonyme. Paryż. (Francja).

**Nr Rej. 28425.** 6. 9. 1937. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 28426.** 6. 9. 1937. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 28637.** 28. 2. 1938. Fa Chocolat Suchard Société Anonyme. Neuchâtel (Szwajcaria).

**Nr Rej. 28666.** 18. 3. 1938. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 28727.** 12. 4. 1938. Fa Kinetic Chemicals, Inc. Wilmington, st. Delaware (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 28853.** 23. 5. 1938. Fa Naamlooze Vennootschap Gevaert Photo Producten Société Anonyme Photo-Produits Gevaert. Oude-God (Belgia).

**Nr Rej. 28886.** 31. 5. 1938. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria).

**Nr Rej. 28900.** 31. 5. 1938. Fa N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken. Eindhoven (Niderlandy).

**Nr Rej. 28981.** 16. 7. 1938. Fa Orion Rádío—, Vilamossági-es Uvegipari r.t. Budapeszt (Węgry).

**Nr Rej. 29199.** 12. 10. 1938. Fa Mme Bergaud, née Felicie, Eugenie, Amelie Wanpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 29200.** 12. 10. 1938. Fa Mme Bergaud, née Felicie, Eugenie, Amelie Wanpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 29213.** 15. 10. 1938. Fa Mme Bergaud, née Felicie, Eugenie, Amelie Wanpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja).

**Nr Rej. 29241.** 25. 10. 1938. Fa Przemysł Chemiczny „Synerga“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

**Nr Rej. 29302.** 18. 11. 1938. Fa Stanco Incorporated. Wilmington, stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 29375.** 30. 11. 1938. Fa Zjednoczone Fabryki Cykorii Ferd. Bohm & Co. i Gleba w Włocławku pod Zarząd Państwowym. Włocławek.

**Nr Rej. 29380.** 30. 11. 1938. Fa Joseph S. Finch and Company. New York (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 29704.** 11. 3. 1939. Fa Naamlooze Veenootschap Maatschappij voor Chemische en Pharmaceutische Producten. Amsterdam (Niderlandy).

**Nr Rej. 29791.** 30. 3. 1939. Fa Chemiczna Fabryka Jan Kajewski dawn. „Blask“. Poznań.

**Nr Rej. 29846.** 14. 4. 1939. Fa Fabryki i Zakłady Chemiczno-Przemysłowe Kemi Sp. z o.o. Pruszków.

**Nr Rej. 29893.** 22. 4. 1939. Fa Trubenizing Process Corporation. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 30040.** 24. 5. 1939. Fa „Peravia“ A. G. Berno (Szwajcaria).

**Nr Rej. 30245.** 30. 6. 1939. Fa Colgate-Palmolive-Peet Company. Chicago, st. Illinois (St. Zjedn. Am.).

**Nr Rej. 30478.** 25. 6. 1940. Fa Argentine Fruit Distributors S. A. Limitada. Buenos Aires (Argentyna).

**Nr Rej. 31989.** 19. 3. 1943. Fa Orion Rádío—Vilamossági-es Uvegipari r. t. Budapeszt (Węgry).

#### ZNAKI ZWIĄZKOWE

**Nr Rej. 5.** 7. 10. 1927. Zrzeszenie producentów i handlujących masłem, produktami rolnymi, słoniną, nierogacizną i tp. pod zwierzchnictwem Ministerstwa rolnictwa w Kopenhadze. Kopenhaga (Dania).

**Nr Rej. 6.** 7. 10. 1927. Zrzeszenie producentów i handlujących masłem, produktami rolnymi, słoniną, nierogacizną i tp. pod zwierzchnictwem Ministerstwa Rolnictwa w Kopenhadze. Kopenhaga (Dania).

**Nr Rej. 37.** 16. 7. 1938. Zrzeszenie Winiarzy Zaprzyięzonych w Polsce. Kraków.

#### Wykreślenia z rejestru

Na podstawie art. 184 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) wykreślone zostały następujące znaki towarowe:

(Po numerze rejestru podana jest data wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku)

2213 — 18. 6. 1949

13776 — 17. 6. 1949

15139 — 24. 5. 1949

21840 — 17. 6. 1949

Na podstawie art. 184 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) wykreślony został następujący znak towarowy:

(Po numerze rejestru podana jest data wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku)

33318 — 17. 6. 1949

## CZEŚĆ NIEURZĘDOWA

75

*Prof. Dr Stefan M. Grzybowski*Podstawowe konstrukcje prawnicze  
nowego prawa patentowego

(Referat dla Komisji do opracowania projektu nowego prawa patentowego)

## I. Charakterystyka liberalno-kapitalistycznego ujęcia konstrukcyjnego

Przeważna część t. zw. praw na dobrach niematerialnych a zwłaszcza prawo autorskie i prawo patentowe wyróżniają się spośród innych dziedzin prawa tym, że powstały one stosunkowo niedawno — u progu rozwoju kapitalistycznego — i że chociaż nauka prawa nie zdołała wcielić ich bez reszty do systematyki prawa lecz stale żywiła szereg bardzo głębokich wątpliwości, to jednak nie miano nigdy żadnych tego rodzaju wątpliwości w całkowitym podporządkowaniu ujęcia prawnego przesłankom ustroju kapitalistycznego. Mimo tej „młodości” praw na dobrach niematerialnych i niewykończenia budowy konstrukcyjnej, zakorzeniły się nawyki myślowe, fałszywie ujmujące sytuację, głębiej może, niż co do całego szeregu instytucji prawa. Przyczyną tego było w pierwszym rzędzie opieranie się zwolenników ochrony prawnej twórców i wynalazców na hasłach wolności i wyzwolenia spod władzy przedsiębiorcy. Mimo dojścia następnie nauki prawa do poglądu, że ujęcia normatywne są wybitnie kapitalistyczne, nie przyznawano się do tego, unikając wyraźnych określeń i nadal głosząc myśli, którym w istocie rzeczy dawno zaprzeczono. Wydaje się więc rzeczą ze wszech miar potrzebną i celową, aby przed przystąpieniem do ustalenia zasad nowego prawa patentowego oczyścić platformę konstrukcyjną.

Powstanie norm prawa autorskiego i patentowego pozostaje w ścisłej łączności z poprzednio stosowanym systemem przywilejów, wydawanych przez władzę państwową (monarchę) na rzecz przedsiębiorców. Drukarzom zapewniano monopol drukowania pewnych dzieł i tworzono w ten sposób podstawę dla uznania wydań tych samych dzieł przez innych drukarzy za bezprawne i do ścigania ich. Pomysłowych i energicznych przedsiębiorców przemysłowych uwalniano za pomocą litterae patentes od wielu surowych przepisów cechowych, dawano im monopol na pewne wyroby, na pewne sposoby produkcji itp. Bodaj że pierwszy głośniejszy sprzeciw, zwalczający ten system, nie naruszał owego „handlowego” podejścia, lecz jedynie pragnął wprowadzić pewne wyrównania pomiędzy jednostkami: *es ist ein ungleich Ding, dass wir arbeiten und Kost sollen drauf wenden und andere sollen den Genuss und wir den Schaden haben* — mówił swym prostym językiem Marcin Luther w 1525 r.

Toteż pierwsze normy prawa autorskiego i prawa o wynalazkach polegały na zmianie podmiotu ochrony i na utrwaleniu tej ochrony przez przyjęcie konstrukcji własności. Rewolucja Francuska usta-

wą z dnia 7 stycznia 1791 r. uznała każdy wynalazek za własność wynalazcy: *la propriété de son auteur*, a dekretem z dnia 19/24 lipca 1793 r. uznała własność (*la propriété*) autorów na ich dziełach. Twierdzono, że nic innego nie można z większą słusnością nazwać czyjąś własnością, niż właśnie wynik pracy umysłu i duszy. Uzasadnienie to przyjmowano odtąd powszechnie. Tak np. Skone powtarza je niemal dosłownie: *nothing can with greater propriety be called a man's property than the fruit of his brains*.

Ujęcie takie było na tle epoki zupełnie zrozumiałe. Tworząc podwaliny przyszłego ustroju liberalno - kapitalistycznego oparto ten ustroj o rzekomo nienaruszalne i poza prawne prawa podmiotowe, przede wszystkim prawo własności, i wprowadzono formalną wolność korzystania z tych praw. Rzeczywistość została jednak przekazana do dyspozycji kapitału. Dzieło czy wynalazek pozostały nadal przedmiotem obrotu gospodarczego, a tworzenie dzieł czy wynalazków zostało uznane za czynność produkcyjną. Prawo twórcy (autora) lub jego następcy prawnego uznano za prawo „do wyłącznego wyzyskania siły zarobkowej (dochodowej), jaka tkwi w nowym (oryginalnym) tworze myśli” a prawo wynalazcy lub jego następcy prawnego analogicznie za „prawo wyłącznego wyzyskania siły zarobkowej (dochodowej), jaka tkwi w nowym wynalazku przemysłowym”. Przepis art. 1 prawa wyłączonego korzystania z wynalazku w sposób przemysłowy i handlowy. Widać więc jasno, że cała podstawa konstrukcyjna prawa patentowego jest typową nadbudową prawniczą ustroju liberalno-kapitalistycznego. Zewnętrznym wyrazem jest tworzenie prób tego rodzaju konstrukcji, jak konstrukcja „własności przemysłowej” (*propriété industrielle, gewerbliches Eigentum*), mającej obejmować prawa patentowe, prawa na wzorach użytkowych i zdobniczych, prawa na znakach towarowych, oraz prawa do firmy (czy też: na firmie) i przepisy o nieuczciwej konkurencji, rozszerzone do „prawa na przedsiębiorstwie”. Wszystko zbiega się więc w przedsiębiorstwie. Jeżeli nawet przyjmie się takie ujęcie, to jasnym się staje, że normy prawne w tym zakresie nie mogą być identyczne w kraju o gospodarce kapitalistycznej i w kraju o gospodarce socjalistycznej, czy chociażby o przeważającym sektorze gospodarki państwowej i spółdzielczej. Co więcej, zjawia się pytanie, czy przy daleko posuniętym uspołecznieniu gospodarstwa powinny istnieć identyczne normy dla gospodarki prywatnej, jak dla gospodarki państwowej i spółdzielczej. W dalszej konsekwencji — nasuwa się potrzeba zbadania używanych konstrukcji prawnych.

## II. Prawo podmiotowe jako jedna z konstrukcji prawa patentowego

Całe polskie prawo patentowe zostało — za wzorem innych ustawodawstw — oparte o konstrukcję prawa podmiotowego. Wskazując na następujące przepisy:

art. 1 zd. 1: Prawo wyłącznego korzystania z wynalazku w sposób przemysłowy i handlowy powstaje przez udzielenie patentu;

ujęcie rozdz. II Części I: Własność i inne prawa rzeczowe na patencie;

art. 16, 17, 18 mówią o „prawie do uzyskania patentu”;

art. 19 ust. 1 mówi o „przejęciu własności patentu”;

art. 19 ust. 2 mówi o „współwłasności patentu”;

art. 20 mówi o licencjach „dobrowolnych” i „przymusowych”, jako (ograniczonych) prawach rzeczowych na patencie;

ujęcie rozdz. III Części I: Ochrona praw z patentu; ochrona ta jest typową ochroną cywilistyczną, opartą o koncepcję naruszenia praw podmiotowych, zupełnie analogicznie, jak to czyni przepis art. 2 kod. postęp. cyw.: sądy powszechne rozstrzygają spory o prawa prywatne;

art. 61 i nast. mówią o „wywłaszczeniu patentu”, analogicznie, jak się wywłaszcza inne prawa podmiotowe, itd.

Jak to wynika z uwag, wypowiedzianych wyżej w ustępie I, oparcie prawa patentowego na podstawie konstrukcji prawa podmiotowego wynikało z całej zasadniczej budowy ustroju liberalno - kapitalistycznego. Stałe przed nami pytanie, czy wobec tego należy poniechać tej konstrukcji, to znaczy nie wprowadzać budowy, opartej (oczywiście częściowo) o prawo podmiotowe i metodę cywilistyczną? Pogląd, że „tylko metodą cywilistyczną (jak głoszą motywy do ustawy o prawie autorskim, ale stosujące się w pełni do przesłanek konstrukcyjnych polskiego prawa patentowego) zdobędzie się z czasem dla praw autorskich (a także i praw patentowych czy praw wynalazców, p. m.) pełne prawo obywatelstwa w systemie praw prywatnych, a tym samym wystarczającą, bo na szerokich podstawach opartą represję czynów „bezprawnych” — nie głosi nam obecnie nawet celu legislacyjnego, skoro wyszliśmy poza ustrój liberalno - kapitalistyczny. Czy to jednak oznacza odrzucenie pełnej konstrukcji cywilistycznych?

Przed przystąpieniem do urzeczywistnienia określonych zadań ustawodawczych należy zdać sobie sprawę z dwu zasadniczych podstaw każdej pracy ustawodawczej. Pierwsza z nich — to podłoże społeczne i gospodarcze zamierzonego unormowania pewnych określonych zagadnień. Jest to sprawa postawionej przed sobą celu, sprawa polityki prawa. Drugą podstawą jest metodyka środków techniki ustawodawczej, które mają zapewnić osiągnięcie tych właśnie skutków, jakie zamierzaliśmy uzyskać. Brak ścisłego i dokładnego rozróżnienia tych dwu płaszczyzn pracy ustawodawczej bywa często przyczyną szczególnego pomieszania. Krytyka pewnego stanu prawnego, panującego w pewnym okresie czasu na pewnym terytorium, nie roz-

różniała niepróżno środków od celów i skutków. Niedostrzegano, że użyte środki niejednokrotnie są, już z samego założenia, istotnie związane z tymi właśnie a nie innymi celami. Pomijano, że te same środki techniki ustawodawczej służą zarówno dla realizacji pewnych określonych zamierzeń jak i dla realizacji zamierzeń zupełnie przeciwnych, tak samo, jak jeden i ten sam budynek może służyć zarówno jako przedmiot osiągnięcia zysku indywidualnego kapitalisty jak i jako przedmiot pracy społecznej. To, że pewne konstrukcje prawne były wykorzystywane dla urzeczywistnienia pewnego określonego światopoglądu, nie oznacza jeszcze, abyśmy mieli uwierzyć heroldom tego światopoglądu, głoszącym, jakoby takie właśnie musiały być skutki użycia tych konstrukcji. W każdym poszczególnym przypadku należy konstrukcje te dokładnie zbadać, oczyścić je z celowo wprowadzonych do nich naleciałości, doprowadzić je do stanu czystych konstrukcji teoretyczno - prawnych, oraz następnie dopiero ocenić, czy o ile użycie ich jest celowe.

Dawny powszechny w ustawodawstwach światopogląd burżuazyjno - kapitalistyczny o swoich podkładzie indywidualistycznym opierał się na kilku szczególnie wykorzystywanych pojęciach prawnych. Do takich pojęć należy zaliczyć w pierwszym rzędzie pojęcie prawa podmiotowego oraz podział prawa przedmiotowego na prawo publiczne i prawo prywatne. Zarówno swoiste ujęcie prawa podmiotowego (również poszczególnych praw podmiotowych, zwłaszcza prawa własności) jak i wyodrębnienie prawa prywatnego miało służyć wydobyciu i postawieniu na czele oraz spetryfikowaniu jakichś rzekomo istniejących nienaruszalnych i niepozbywalnych zasadniczych praw jednostki, miało służyć przeciwstawieniu tej jednostki społeczeństwu i państwu oraz postawieniu jej ponad państwem. Tą „jednostką”, o ile mogła ona stać ponad państwem, był w istocie rzeczy kapitał. Tym też należy tłumaczyć powstanie skrajnego stanowiska liberalizującego i indywidualizującego kapitalizmu, które zaciążyło nad całym wiekiem XIX. Stanowisko to opierało się na spetryfikowanych i na swój użytek obróconych ideach Wielkiej Rewolucji Francuskiej, której najbardziej podstawowe, rzecz można klasyczne myśli znalazły swój wyraz w Deklaracji Praw Człowieka i Obywatela. Tym również należy tłumaczyć skrajność poglądów, wyłonionych w reakcji przeciw burżuazyjno - kapitalistycznemu XIX-mu stuleciu.

Deklaracja Praw Człowieka i Obywatela głosiła: Wolność polega na możliwości czynienia wszystkiego tego, co nie przynosi szkody drugiemu: tak więc wykonywanie praw przyrodzonych każdego człowieka nie ma innych granic, jak tylko te, które zabezpieczają innym członkom społeczeństwa korzystanie z tych samych praw. Granice te mogą być określone jedynie przez ustawę (art. 4). Zgodnie zaś z art. 5 tej Deklaracji, przewidującą zasadę, iż ustawa nie ma prawa zakazywać innych czynności, jak tylko szkodliwych dla społeczeństwa, również i konstytucja z r. 1791 przewidywała w § 3 tytułu I-go: Władza ustawodawcza nie może wprowadzić żadnych ustaw, które by naruszały prawa przyrodzone i obywatelskie (des droits naturels et civils) lub przeszkadzały w ich wykonywaniu.



Zasady te mogły stać się punktem wyjścia dla innego rozwoju, niż ten, jaki nastąpił. Stało się jednak tak, że Deklaracja Praw, opierająca się jeszcze na myślach przewodnich koncepcji Jean - Jacques Rousseau'a o układzie społecznym, została użyta za podstawę dla skrajnie indywidualistycznego ujęcia systemu prawa.

Według moralnych prekursorów Deklaracji Praw i konstytucji z r. 1791 organizacja społeczna była w istocie rzeczy jedynie złem koniecznym. Zawiązana dobrowolnie, niemal na zasadzie kontraktu cywilnego, który można każdej chwili wypowiedzieć czy zerwać, musiała wprawdzie tworzyć pewien porządek prawny, ale najważniejszym — jeśli nie jedynym — celem tego porządku była obrona jednostki przed tą właśnie organizacją. Do solidarności pomiędzy jednostką a organizacją było tu dosyć daleko. Jednostka, według fikcji historycznej układu społecznego, posiada pewne prawa naturalne, przyrodzone, niepozbywalne i nienaruszalne, stojące ponad porządkiem prawnym, prawa raczej nadnaturalne, metafizyczne. Stąd wyrosły też wszystkie późniejsze teorie prawa podmiotowego, oparte przez wiele lat na czysto realistycznym ich ujmowaniu. Zwolennicy nowego systemu cywilistyczno-prawnego, określonego przez siebie jako system rzędu realistycznego, przeciwstawianego systemowi dawnemu, określanemu jako system rzędu metafizycznego, dochodzili do zarzutu, że prawo podmiotowe było koncepcją metafizyczną XIX stulecia. Tę pozorną sprzeczność pomiędzy metafizyczną naturą praw przyrodzonych, na których oparto wszelkie prawa podmiotowe, a wybitnie realistyczną konstrukcją tych właśnie praw podmiotowych nie trudno wyjaśnić. Stworzona przez naukę XIX wieku teoretyczno - prawna konstrukcja prawa podmiotowego była wybitnie realistyczna i opierała się na pewnych realnie istniejących uprawnieniach, prawach, wciągając w grę pojęcia woli, mocy czy interesu, oraz przyznając prawu podmiotowemu realnie istniejący byt. Dodawane jednak uzasadnienie historyczne i filozoficzne zatracąco o momenty metafizyczne.

Każde prawo podmiotowe — według twórców i wyznawców tych teorii — miało, co więcej: musiało mieć pewną określoną, konkretną, realną treść. Spory toczyły się już nie tylko o metodologicznie trafne ujęcie konstrukcji prawa podmiotowego ani o celowość jej użycia, lecz o treść i zakres uprawnień — opierały się więc o pewne światopoglądy i światopoglądom tym służyły. Stan ten odpowiadał tym, którzy już nie byli zainteresowani w dalszym rozwoju, zapoczątkowanym przez Rewolucję. Owym rzekomo realnie istniejącym a metafizycznie uzasadnionym prawom podmiotowym nadano po prostu pewną konkretną treść, a fakt, że prawa te miały być „wrodzone”, miał uzasadnić ich nienaruszalność i niezależność od porządku prawnego. To samo należy oczywiście powiedzieć i o ujmowaniu poszczególnych praw podmiotowych, jak przede wszystkim prawa własności (to było najważniejsze), a także i o ujmowaniu wielu innych zasadniczych pojęć prawnych, np. pojęcia osobowości prawnej.

Nauka wkrótce dostrzegła błędy metodologiczne, tkwiące u podstaw takiego ujmowania praw podmioto-

wych i innych pojęć prawnych. Rozpoczęła się gorączkowa praca nad stworzeniem poprawnych definicji zasadniczych pojęć prawnych. Dawniejsze spośród prób należytego zdefiniowania prawa podmiotowego, oddalające się już od metafizycznych i pozaprawnych koncepcji „praw naturalnych”, były jeszcze przez długi czas obciążone realistycznym ujmowaniem prawa podmiotowego, uznawały wciąż jego realny byt, opierając definicję na pojęciu woli, mocy lub interesu, albo też na połączeniu pojęcia mocy czy woli z pojęciem interesu. Nauka uznawała jednak coraz wyraźniej zależność prawa podmiotowego, a przynajmniej jego treści, od porządku prawnego. Poprzez różne dalsze próby (np. utożsamianie prawa podmiotowego z powództwem czy skargą, roszczeniem lub też sumą roszczeń) nauka zdążyła coraz wyraźniej i coraz powszechniej do zaprzeczenia własnego bytu prawa podmiotowego, do uznania go za personifikację prawa przedmiotowego (porządku prawnego), za prawo przedmiotowe rozważane ze szczególnego punktu patrzenia, za fikcję, za jedynie konstrukcję prawną, za zagadnienie wyłącznie techniki ustawodawczej.

Tym czasem jednak dalszy rozwój stosunków społecznych skłonił wielu do przeciwnej skrajności. Uwikłanie organizacji społecznej w sieciach preindywidualizowania konkretnej treści praw podmiotowych stwarzało stan, którego nie chciano dłużej tolerować. Uwikłanie zaś teorii prawa w pewnych określonych światopoglądach coraz to wyraźniej wskazywało nauce konieczność szukania nowych dróg. Zanim jednak nauka ta mogła dojść do ostatecznego sformułowania swych podstawowych pojęć, zaciążyła na jej rozwoju reakcja przeciw dotychczasowemu stanowi. Poprawność i czystość metodologiczna pozostała dla wielu obcą. Tkwili oni nadal, mimo swej woli i nawet nieświadomie, w konstrukcjach Deklaracji Praw. Chcąc zwalczać nienaruszalność konkretnej treści szczególnych praw podmiotowych, odrzucali samo pojęcie prawa podmiotowego, nie uświadamiając sobie, że to odrzucanie spowodowane zostało przyjęciem mylnego, przestarzałego pojęcia prawa podmiotowego i jego metafizycznego uzasadnienia filozoficznego. Trafnie i słusznie zarzucano, że prawa podmiotowe stały się podstawą porządku prawnego, którego zadaniem była ochrona i zabezpieczenie poza i ponad porządkiem stojących jakichś praw jednostki, niedopuszczających, aby jakikolwiek porządek prawny im zagrażał lub je naruszał. Jeżeli jednak równocześnie twierdzono, że człowiek społeczny nie może mieć praw podmiotowych, to w zdaniu tym mogło isć jedynie o prawa podmiotowe o pewnej nienaruszalnej treści, mające swój własny realny byt. Twierdzono, że nowy system społeczeństw ludzkich polega na wyeliminowaniu metafizycznego pojęcia praw podmiotowych i na zastąpieniu ich pojęciem funkcji socjalnej.

Należy tu wyraźnie podkreślić dwa błędy, tkwiące w takim ujmowaniu sprawy. Naprzód, pojęcie prawa podmiotowego, jako jedynie konstrukcji prawnej, istnieje niezależnie od jakiegokolwiek systemu społecznego. Jedynie względy legislacyjne rozstrzygają, czy w danym przypadku użycie takiej konstrukcji byłoby celowe. Po wtóre, pojęcie funkcji społecznej nie może

zastąpić pojęcia prawa podmiotowego: funkcja społeczna jest pojęciem, leżącym poza zagadnieniami teorii prawa, prawo podmiotowe natomiast jest konstrukcją teoretyczno - prawną. Postanowienie oparcia pewnej normy prawnej na konstrukcji prawa podmiotowego zapada zupełnie niezależnie od koncepcji funkcji społecznej, która jedynie — w razie, gdy w danym przypadku przyjmimy konstrukcję prawa podmiotowego — wpływa na konkretną treść pewnego konkretnego prawa podmiotowego, przewidzianą przez konkretny porządek prawny i od niego zupełnie uzależnioną. Nie można nie przypomnieć na tym miejscu, że przecież prawo podmiotowe nie wyczerpuje się (odmiennie, niż w koncepcjach, opartych na Deklaracji Praw) w całości uprawnień, lecz jest zespoleniem zarówno uprawnień jak i obowiązków.

Budując konstrukcje dla prawa patentowego możemy więc zatrzymać konstrukcję prawa podmiotowego, o której użyciu w danym przypadku będą rozstrzygały jedynie względy celowości. Trafnym wprawdzie (i słusznym) jest zarzut, że poprzedni system prawny stwarza z praw podmiotowych ponadprawną i pozaprawną nienaruszalną podstawę dla porządku prawnego. Ale z obalenia tego stanowiska, opierającego się na metodologicznie błędnym ujęciu, nie wynika odrzucenie prawa podmiotowego, lecz jedynie odrzucenie swych przyrodzonych praw człowieka w ich późniejszym XIX-towiecznym ujęciu. Skutkiem zaś tego odrzucenia jest uzależnienie przyjęcia oraz treści praw podmiotowych od porządku prawnego. Funkcja społeczna nie zastąpi pojęcia prawa podmiotowego, lecz służy wskaźnikiem legislacyjnym, który można realizować zarówno przy użyciu konstrukcji prawa podmiotowego jak i bez użycia tej konstrukcji. Stanowisko takie musi się odbić i na ujęciu konkretnej treści praw podmiotowych. Prawa podmiotowe, a raczej konstrukcję prawa podmiotowego, należy zatrzymać jako skrót ujęcia przyznanych przez społeczeństwo praw na rzecz jednostki (tak zresztą postępuje i kodeks cywilny Związku Radzieckiego), należy jednak równocześnie nie spuszczać z oka, że stanowią one tylko jedną stronę stosunku jednostki i społeczeństwa. Wszelkie przyznane i chronione przez prawo i przez społeczeństwo prawa jednostki mają tylko wtedy swoje uzasadnienie, gdy ta jednostka wypełnia swe obowiązki wobec społeczeństwa. To zespolenie praw i obowiązków powinno być ujęte jako nierozdzielne, jako dwa oblicza tego samego stosunku. W każdym prawie podmiotowym tkwią zarówno prawa jak i obowiązki. Nie idzie tu oczywiście o obowiązki na rzecz innych jednostek, którym przysługują znów prawa w stosunku do tych pierwszych. Idzie tu o obowiązki wobec społeczeństwa, jako jedyne uzasadnienie przyznania praw jednostce.

W ostatecznej konsekwencji tych nieco może przydługich, ale w istocie rzeczy potrzebnych wywodów dochodzimy do wniosku, że nowe prawo patentowe nie powinno być oparte wyłącznie o konstrukcję prawa podmiotowego, lecz że konstrukcja taka powinna jednak pozostać o tyle, o ile jest ona potrzebna dla zrealizowania zakreślonych sobie celów legislacyjnych. W związku z tym wyłaniają się tutaj dwa oblicza zagadnienia.

1. Wynalazek, a raczej jego dokonanie, jest nie tylko aktem twórczym, który rozpatruje się z punktu widzenia jednostki, ale równocześnie i aktem współprodukcyjnym. Zachowanie dawnego oparcia całego prawa patentowego wyłącznie na bazie konstrukcji prawa podmiotowego (i. e. prawa jednostki) okazuje się zatem rzeczą niedopuszczalną. Tę bazę prawa podmiotowego należy przesunąć do rzędu konstrukcji, mających służyć pewnemu celowi.

Celem owym jest zaś wprzgnięcie norm, regulujących stosunki, wynikające z faktu zjawienia się w życiu społecznym wynalazku, w ramy ogólnych norm, regulujących życie gospodarcze, a zatem i proces produkcji. Bazą dla nowego prawa patentowego winno być więc nie prawo wynalazcy czy też pierwszej - lepszej jednostki, „zgłaszającej wynalazek”, ale zagadnienie kierownictwa wynalazczością i realizacji wynalazków. Powinno się więc przyjąć zasadę przepisów Związku Radzieckiego (p. w Wiadomościach Urzędu Patentowego, 1947, str. 74 nast., rozdział II tych przepisów), z tym, że normy o celu przepisów, o kierownictwie wynalazczością, o realizacji wynalazków itd. powinny być wysunięte na czoło, jeżeli nie w postaci wszystkich przepisów szczegółowych, to w każdym razie w charakterze zasadniczych przepisów ogólnych. Przepisy te — najbardziej zasadnicze dla nowego prawa patentowego — żadną miarą nie będą oparte o prawo podmiotowe jednostki.

2. Urzeczywistnienie tych założeń ogólnych następuje przy pomocy dwojakiego rodzaju norm prawnych.

a) Jedne z nich, o charakterze prawno - administracyjnym, nie potrzebują opierać się na prawie podmiotowym.

b) Druga ich grupa jest oparta o konstrukcje cywilistyczne. Tworzą one prawa podmiotowe, powstają w związku z dokonywaniem i dokonaniem wynalazków. Jednostkom przyznaje się w określonych sytuacjach określone prawa, nie tylko dlatego, aby pobudzać wynalazczość lub że ma to znaczenie w stosunkach międzynarodowych, a w każdym razie nie z tej przyczyny, jakoby „wynalazca” miał jakieś „prawo” z poza porządku prawnego, jakieś „prawo własności”, ale dlatego przede wszystkim, że ten sposób normowania wynagrodzenia ze strony społeczeństwa uważa się za słuszny i celowy. I tutaj właśnie znajduje się miejsce dla postępowania się konstrukcją prawa podmiotowego, i to na rzecz różnych podmiotów: jednostki, ale także i państwa, przedsiębiorstwa państwowe itp.

Prawa te mogą być różnie unormowane, mogą zawierać różną treść prawną - zależnie tylko od względów legislacyjnych.

### III. Konstrukcja wynalazcy jako podmiotu w prawie patentowym

Liberalno - kapitalistyczny porządek prawny opierał się zasadniczo na indywidualistycznym ujęciu. Jednostką było przede wszystkim indywiduum ludzkie, jednostką była „osoba prawna”, do jednostkowego ujęcia dochodziło się przez konstrukcję przedsiębiorstwa, jako podmiotu prawa. Głosząc, że stworzenie z końcem XVIII stulecia norm prawa autorskiego i wynalazcze-

go stanowiło wprowadzenie wolności i ochrony twórców i wynalazców, oparto całą budowę prawa autorskiego i patentowego o indywidualność ludzką, jako twórcę i wynalazcę. Ujęcie takie nie przeszkadzało oczywiście temu, że w rzeczywistym układzie stosunków społeczno - gospodarczych korzyści przypadają ostatecznie innym jednostkom. Te inne jednostki — przedsiębiorcy — były przecież również jednostkami. Tak, jak w prawie autorskim szło się od twórcy poprzez „autora” do autorsko - uprawnionego (por. w mojej „Ochronie osobistej” str. 124 nast.), tak też i w prawie patentowym doszło do wyróżnienia twórcy wynalazku (zawsze jednostka!), wynalazcy, uznanego za takiego przez ustawę, oraz „patentowo - uprawnionego” (por. w mojej „Ochronie wynalazków” str. 8).

Za wynalazcę uznawano powszechnie jednostkę. Prawo polskie nie określa nawet pojęcia wynalazcy, uważając je za pojęcie poza - prawne. Pojęcie wynalazcy zostało więc uznane za pojęcie z poza norm prawnych, wynalazcą była ta osoba, która oczywiście dokonała wynalazku. I tu więc, tak samo jak i co do twórcy, trudno było uznać na drodze rozumowania, jakiego używano niejednokrotnie przy przeistoczeniu rzeczy, jakoby wynalazcą był pracodawca. Ustalenie osoby wynalazcy było więc *quaestio facti*, i to niejednokrotnie dosyć skomplikowaną (por. np. wpływ doświadczeń, prac przygotowawczych, prób, porad, podniet itp.; skomplikowanie jest tu posunięte o wiele dalej niż przy stworzeniu filmu kinematograficznego). Nieraz powstawała konieczność uznawania za wynalazcę całego szeregu osób (por. co do tego przepis art. 18), zwłaszcza wówczas, gdy praca nad wynalazkiem była pracą zbiorową.

W związku z tym zasadniczym ujęciem prawo polskie nie uznawało tzw. wynalazków zakładowych.

„Wynalazki zakładowe” określa się bliżej jako wynalazki, które są do tego stopnia związane z doświadczeniami, różnymi środkami pomocniczymi, inicjatywą, podnietą, pracami przygotowawczymi itp. zakładu pracy, że żadnej z osób biorących udział w dojściu do skutku wynalazku, nie można uznać za wynalazcę. Rozstrzygałoby więc to, że żadnej z tych osób nie można uznać za twórcę wynalazku, a sprawa uznania wynalazku za wynalazek zakładowy stanowiłaby *quaestio facti*, niezwiązaną z istnieniem stosunku pracy. W poszczególnych przypadkach granica byłaby trudna do uchwycenia, a to z uwagi na istnienie również wynalazków wspólnych, które wg. art. 18 rodzają wspólne prawo kilku osób (wynalazców) do uzyskania patentu. Przy wynalazku zakładowym nie tylko nie uznaje się żadnych praw współpracujących, ale wprost uważa się pracodawcę za wynalazcę, przy odpowiedniej zaś konstrukcji zakładu pracy można by uznać za wynalazcę również i sam zakład pracy. Prawo polskie nie daje jednak podstawy do przyjęcia konstrukcji wynalazku zakładowego, gdyż wynalazcą, twórcą wynalazku, może być tylko osoba fizyczna. Na tle stosunku pracy mogą więc wchodzić w grę tylko wynalazki pracownicze, albo wynalazki wolne. Poza tymi dwoma rodzajami wynalazków można wprawdzie przyznać pracodawcy prawo, a raczej współprawo do uzyskania patentu, ale tylko na podstawie uznania tego pracodawcy za współwynalazcę, co bez osobistej je-

go działalności byłoby niemożliwe i co wyłącza oparcie się na stosunku pracy oraz nie narusza praw pracownika do wyniku jego pracy. Stanowiska tego nie naruszono również podczas obrad Komisji Kodyfikacyjnej w 1938 r.

Analogicznie ujęły tę sprawę: rozdz. 1 ust. 1 i 3, rozdz. 11 A ust. 1, zwłaszcza al. 2 lit. a., i ust. 8 ustawy angielskiej z 1907 r., §§ 3 i 5 ustawy niemieckiej z 1936 r., art. 5, 6, 21, 22 i 23 dekretu włoskiego z 1934 r. (nawet art. 22 nie narusza tego ujęcia), art. 7, 18, 23 i 24 dekretu włoskiego z 1939 r. (art. 23 odpowiada dawnemu art. 22 z 1934 r.), art. 9 ustawy portugalskiej z 1940 r. (por. tamże § 1 zdanie drugie).

Tego rodzaju ujęcie zdaje się zakładać, jakoby dokonanie wynalazku mogło nastąpić przez jednostkę, która nie żyje w społeczeństwie, która jest zupełnie izolowana, która nie czerpała pełną garścią z uprzednich i współczesnych prób, doświadczeń, wyników pracy, urządzeń itd. Każdy wynalazek jest przecież dokonany w społeczeństwie. Stanowisko dotychczasowe było jednak wygodniejsze dla kapitału, który pod pozorem wolności i ochrony niewzruszalnych praw jednostki rozrywał ten związek ze społeczeństwem i zagarniał korzyści dla siebie.

Błędy i niezastosowalność tego systemu w obecnym układzie stosunków polegają więc na:

- 1) błędnym i sztucznym izolowaniu wynalazcy-jednostki;
- 2) nieuznawaniu innych podmiotów (wynalazców), niż jednostka;
- 3) uznawaniu, że pojęcie wynalazcy jest wyłącznie pojęciem pozaprawnym;
- 4) nieprzyjmowaniu możliwości, iż za „podmiot wynalazku” (wynalazcę) normy prawne mogą uznać te osoby, których wybór zostanie uznany za celowy.

Uznawanie, że wynalazcą jest tylko i w całości indywidualność, spełniało zresztą pewną, chociaż nader skromną, rolę w ochronie tych indywidualności wobec kapitału. W gospodarce o daleko posuniętym uspołecznieniu powinno jednak nastąpić pewne rozsuniecie. W sektorze gospodarki prywatnej zasada ta powinna być utrzymana, o ile chodzi o stosunek wynalazcy do przedsiębiorcy (niekoniecznie będącego pracodawcą tego wynalazcy), w całej pełni. Poważne ograniczenia powinny natomiast nastąpić, jeżeli chodzi o stosunek wynalazcy do państwa. W sektorze gospodarki państwowej wymieniona poprzednio zasada powinna ulec znacznej zmianie i głębokiemu przesunięciu. W sektorze gospodarki spółdzielczej można antycypować przyszłe faktyczne uspołecznienie tej gospodarki i ew. wprowadzić pewne drobne różnice.

Rozważania te dają w wyniku tezę, że należy pozostawić dotychczasowe określenia wynalazcy („ten, kto wynalazku rzeczywiście dokonał” itp.), ale przy rozszerzeniu podstawy dla ustalań tej *quaestio facti* w drodze usztywnień (nie domniemań, ani nawet „uważań”: że wynalazcę uważa się... itd.). Za wynalazcę można uznać również dobrze jednostkę, jak i zespół jednostek, nawet „osobę prawną”, i w ogóle można tu przyjąć dowolny tzw. „punkt poczytania”, którym może być także i przedsiębiorstwo, zakład, laboratorium itd.

#### IV. Zasadnicza podstawa teleologiczna ustawodawstwa „patentowego“

Wywody dotychczasowe wskazują na to, że nie powinno się przejmować zindywidualizowania norm prawa patentowego i dążności do ujęcia ich jako „ochrony wynalazcy”, i to wynalazcy - indywiduum. Ujęcie tego rodzaju zapoznaje zupełnie społeczną stronę problemu. Nie idzie nam przecież o ochronę owych jakichś pozaprawnych, metafizycznych, wrodzonych jednostek „praw podmiotowych”, ale o cele społeczne. Zasadniczą teleologiczną podstawą przyszłych norm prawnych powinno być zatem — w miejsce ochrony „wynalazcy” — raczej o c h r o n a w y n a l a z c z o ś c i. Ponieważ zaś nie można ograniczać się do samej „ochrony” samodzielnie poza nią rozwijającego się zjawiska, przeto w miejsce „prawa o ochronie wynalazków” (czytaj: „wynalazców”) powinno się przyjąć prawo o k i e r o w a n i u w y n a l a z c z o ś c i.

W tej zaś sytuacji — przynajmniej poza prywatnym sektorem gospodarstwa społecznego — w miejsce dotychczasowej zasadniczej jedności prawa podmiotowego wynalazcy należałoby rozróżnić i rozdzielić konstrukcyjnie zupełnie wyraźnie:

- a) sprawę użytkowania wynalazku,
- b) sprawę odpłaty na rzecz wynalazcy,
- c) sprawę ustalenia twórczości („autorstwa”) określonej osoby (jednostki, zespołu, przedsiębiorstwa itd.).

*do lit. a).* Sprawa użytkowania wynalazku nie powinna być normowana jako konsekwencja istnienia (wyłącznego, monopolistycznego) prawa podmiotowego jednostki. Wynalazek jest dobrem powszechnym, a nie prywatnym. Rzeczą państwa jest natomiast powzięcie decyzji, czy i ew. na czyją rzecz należy stworzyć takie monopolistyczne stanowisko. Może ono być celowe z różnych przyczyn, przy czym należy wymienić trzy zasadnicze grupy tych przyczyn: 1) stosunki międzynarodowe, 2) racjonalizację produkcji, 3) brak zainteresowania się państwa wynalazkiem na tyle, aby miało ono wykluczać monopol jednostki. Dla wszystkich tych trzech sytuacji można stworzyć stanowisko monopolistyczne — a więc: prawo wyłącznego korzystania z wynalazku — i to przez udzielenie patentu, ale należy porzucić związaną z tą zasadą art. 1 prawa patentowego z zasadą art. 16 ust. 1 tegoż prawa, że „tylko wynalazca lub jego prawny następca ma prawo do uzyskania patentu”. Inaczej mówiąc, przewidzenie wyłączności (stanowiska monopolistycznego) powinno pozostać, i to przy konstrukcji prawa podmiotowego, jednak:

1) przynajmniej jeśli idzie o obywateli polskich (lub stale w Polsce zamieszkałych cudzoziemców, ew. przy możliwości rozszerzenia tego zakresu osobowego w drodze umów międzynarodowych) — do Urzędu Patentowego winna należeć decyzja, czy i na czyją rzecz udzielić patentu. Należy tu oczywiście wskazać pewne stałe punkty (wyłączenie od opatentowania, wyłączenie opatentowania na rzecz jednostek itp.) oraz ew. moc wiążącą np. decyzji Ministerstwa Przemysłu i Handlu lub Obrony Narodowej dla Urzędu Patentowego;

2) przy udzielaniu patentu należy (równocześnie,

ew. później) określić, przeciwko komu wyłączność z patentu nie ma mocy prawnej. Sprawa „stałych punktów” przedstawia się tu tak samo, jak w ustępie poprzednim. Idzie mianowicie o to np., że patent na rzecz pewnego przedsiębiorstwa państwowego nie musi stwarzać monopolistycznego stanowiska tego przedsiębiorstwa wobec drugiego przedsiębiorstwa państwowego.

*do lit. b).* Osoba „wynalazcy” i osoba tego, na czyją rzecz wydano patent, może się więc rozbieść i poza granicami art. 16 ust. 1 obecnego prawa patentowego. Pozostaje jednak aktualną sprawa wynagrodzenia, odpłaty na rzecz wynalazcy. Odpłatę taką należy przewidzieć w trzech przypadkach:

1) w razie zgłoszenia wynalazku przez następcę prawnego wynalazcy (lub: za zgodą wynalazcy przez osobę inną), i to w razie zawarcia pomiędzy tymi osobami stosownej umowy. Urząd Patentowy dotyka tą sprawą tylko o tyle, o ile w myśl tej umowy udzielenie patentu (nie zgłoszenie wynalazku) miałyby nastąpić po wypłacie lub zabezpieczeniu należności;

2) w razie udzielenia przez Urząd Patentowy patentu innej osobie, niż zgłaszająca wynalazek. Tutaj sam Urząd Patentowy powinien rozstrzygać to zagadnienie;

3) w razie wystawienia świadectwa autorskiego, i ustalenia stosownej odpłaty.

We wszystkich tych trzech przypadkach mamy do czynienia z istnieniem pewnego roszczenia, ale niekoniecznie będzie to stosunek prywatno - prawny.

*do lit. c).* Przy tak daleko posuniętym rozdzieleniu osoby wynalazcy od osoby, która może uzyskać patent, konieczne jest wprowadzenie ochrony autorstwa. Idzie tu wyłącznie o interesy niemajątkowe i ochrony tej nie można łączyć z prawem majątkowym. Nie przeszkadza to jednak temu, aby uprzednie ustalenie autorstwa było niezbędną przesłanką dla istnienia roszczeń o odpłatę czy też możliwości ustalenia należności tej odpłaty.

#### V. Ustalenie podmiotów w prawie patentowym

Nowe prawo patentowe powinno zatem ściślej, niż poprzednie, ustalić, jakie podmioty występują w normach prawnych.

Na tle obecnego prawa patentowego rozróżniłem w swoim czasie szereg różnych podmiotów. Wobec skomplikowania zagadnienia przez większe wciągnięcie w grę elementu twórczości autorstwa, podaję tutaj zarówno to rozróżnienie, jak i przeprowadzone przeze mnie rozróżnienie dla prawa autorskiego.

Już przy rozróżnieniu w prawie autorskim trzech rodzajów podmiotów: twórca („rzeczywisty” twórca), autor („uznany” za twórcę), autorsko - uprawniony — wynika podział w prawie patentowym: wynalazca (ten, kto „rzeczywiście” dokonał wynalazku), osoba uznana przez prawo za wynalazcę, patentowo - uprawniony. Ale w prawie patentowym, przede wszystkim z uwagi na istnienie Urzędu Patentowego i zgłaszanie wynalazków, należy jednak przeprowadzić bardziej drobiazgowy podział. Wyróżniamy zatem następujące osoby: 1) wynalazca (ponieważ prawo patentowe nie określa pojęcia wynalazcy, a przewiduje jedynie w

drodze usuwalnego domniemania, kogo uważa za wynalazcę, oraz przewiduje przypadki, w których prawo do uzyskania patentu przysługuje osobie innej, niż wynalazca, przeto należy uznać pojęcie wynalazcy za czysto faktyczne pozaprawne pojęcie); 2) uważany (aż do dowodu przeciwnego) za wynalazcę (różnica pomiędzy tymi dwoma osobami występuje wyraźnie na jaw w razie sporu pomiędzy nimi); 3) uprawniony do zgłoszenia wynalazku; 4) zgłaszający wynalazek, będący w następstwie zgłoszenia; 5) stroną przed Urzędem Patentowym; 6) patentowo - uprawniony. Do tych wszystkich osób należy jeszcze dodać dalsze osoby, występujące jako podmioty praw, płynących z prawa patentowego (np. użytkownik poprzedni lub użytkownik późniejszy), i następców prawnych.

Obecnie, jak powiedziano, podział taki nie byłby już zadawalający. Pomijając owe dalsze podmioty (użytkownik itp.), wysuwa się potrzeba uwzględnienia następujących podmiotów:

1) *Wynalazca*. Będzie to osoba (także osoba prawna, zespół osób, przedsiębiorstwo), która dokonała wynalazku. Jeśli nie będziemy tu mieli do czynienia tylko z jednostką ludzką (osobą fizyczną), to współpraca polegać może na ścisłym zespoleniu pracy twórczej, wykorzystania doświadczeń, inicjatywy, dostarczonych możliwości technicznych itp. Wynalazca — w tym rozumieniu — byłby osobą, której może służyć prawo zgłoszenia wynalazku do opatentowania lub korzystania z wynalazku, o ile nie zajdą wyłączenia, o których wspominam wyżej w ustępie IV, do lit. a) pod 1). Co do ew. zespolenia osoby wynalazcy z osobą twórcy p. niżej.

2) *Twórca wynalazku*. Będzie to osoba, której twórcza działalność (praca) doprowadziła bezpośrednio do powstania wynalazku. Mogłaby to być tylko osoba fizyczna lub więcej takich osób. Przysługiwałoby twórcy wynalazku ew. prawo do 1) autorstwa, 2) odpłaty. Twórca wynalazku może być równocześnie wynalazcą, ale nie zawsze nim będzie. W sektorze gospodarki prywatnej należałoby tylko twórcę wynalazku uznać za wynalazcę.

3) *Uprawniony do zgłoszenia wynalazku do opatentowania*. Będzie to a) taki wynalazca, któremu służy tego rodzaju prawo, oraz b) każda osoba, nawet ew. nie będąca wynalazcą, któremu nowe normy przyznają takie prawo.

4) *Uprawniony do autorstwa wynalazku*. Będzie taki twórca wynalazku, któremu służy prawo do uzyskania świadectwa autorskiego, t. zn. świadectwa, stwierdzającego, iż jest twórcą wynalazku.

5) *Zgłaszający wynalazek*.

6) *Strona* (przed Urzędem Patentowym itd.).

7) *Patentowo - uprawniony*.

8) *Uprawniony do korzystania z wynalazku*. Będzie to osoba, uprawniona do korzystania z wynalazku, chociaż nie wydano patentu na jej rzecz, na zasadzie wspólnego z patentowo - uprawnionym stanowiska monopolistycznego (wyłączności). Sytuacja taka zajdzie np. w razie udzielenia patentu na rzecz przedsiębiorstwa państwowego X, a istnienia na rzecz przed-

siębiorstw państwowych w ogóle, czy też np. Y i Z prawa korzystania z wynalazku.

9) *Zgłaszający autorstwo wynalazku*.

10) *Autorsko - uprawniony*. Będzie to osoba, która uzyskała świadectwo autorskie.

Pomijam tu na razie terminologię innych podmiotów, niejako „drugorzędnych” (np. użytkownik, licencjat itp.).

## VI. Terminologia a konstrukcje przepisów

### Prawa Rzeczowego

1. Część terminologii prawa patentowego została oparta o pewne konstrukcje prawne dawniejsze, t.j. sprzed wejścia w życie nowego, obecnie obowiązującego prawa rzeczowego. Jak to w dalszym ciągu wskażę, fakt wejścia w życie nowego prawa rzeczowego wywołuje potrzebę pewnych zmian.

2. Konstrukcja „praw rzeczowych” w ustawodawstwie patentowym z 1928 r. była zupełnie wyraźna.

W powszechnie wyznawanych systemach prawnych nie łatwo było znaleźć miejsce dla umieszczenia w nich nowych instytucji prawnych (prawa autorskiego, przepisów o nieuczciwej konkurencji, praw górniczych itp.). Dostrzegając różne cechy tych praw i raz jedną raz inną uznając za decydującą i istotną dla ich charakteru, uznawano te nowe prawa za monopole lub przywileje, kiedy indziej za prawa majątkowe, osobiste lub mieszane (majątkowo - osobiste), za prawa szczególnego rodzaju, prawa intelektualne, indywidualne, bezprzedmiotowe, prawa na dobrach niematerialnych lub do rzeczowych podobne, za własność, zobowiązanie itd. Nauka francuska uznała te prawa przeważnie za własność, tworząc określenia: *propriété industrielle, commerciale, intellectuelle, littéraire, artistique, scientifique*. Nauka niemiecka, znając również pojęcie: *geistiges Eigentum, wirtschaftliches Eigentum*, skłaniała się raczej do wyznaczenia tym prawom osobnego miejsca w systemie (znana teoria Kohler'a prawa na dobrach niematerialnych). U nas Zoll już w r. 1899 wprowadził do systemu osobną grupę praw do rzeczowych podobnych, do których zaliczył i „własność przemysłową”, nie pojmując jej jako pojęcie jednolite, lecz jako zbiorową nazwę dla kilku instytucji prawnych (prawa patentowego, praw na wzorach użytkowych, praw na wzorach zdobniczych, praw do nazwiska i firmy, praw na znakach towarowych i dla przepisów o nieuczciwej konkurencji).

Na tej konstrukcji oparto przepisy prawa patentowego zupełnie zdecydowanie. Wyrażenia: „prawa do rzeczowych podobne” używano wyłącznie z tej przyczyny, że wahano się przed nazwaniem ich w systemie wprost prawami rzeczowymi. Ale w terminologii prawa patentowego pozbywano się tej wątpliwości. Okazywała się bowiem potrzeba używania krótkich określeń, któreby nie zaciemniały treści normy prawnej. Zamiast więc „prawa do rzeczowych podobne” mówiono wprost: „prawa rzeczowe”, zamiast „prawo do własności podobne” mówiono wprost: „własność”. Wystarczy tu wskazać tytuł rozdz. II Części I (art. 16—24), który brzmi: własność i inne prawa rzeczowe na patencie.

Nie szło tutaj o własność na dokumencie patentowym (rzeczy zmysłowej), lecz o własność na prawach patentu. Stosunek tej własności patentu do praw z patentu jest taki sam, jak stosunek prawa własności na wierzytelności do samej wierzytelności. Prawo patentowe użyło wyraźnie słowa „własność”, jakkolwiek przedmiotem tej własności nie jest rzecz zmysłowa, lecz „patent”, a raczej prawo, i wyprzedziło w tym kierunku przeważną część ustawodawstw. Tę wspólność oceniać należało według przepisów prawa cywilnego, odnoszących się do współwłasności, choćby te przepisy uznawały tylko własność na rzeczach zmysłowych. Ale prócz tych praw (prawa patentowego i prawa własności na patencie) są jeszcze inne prawa rzeczowe. Prawem rzeczowym jest przede wszystkim licencja. Licencja jest to „prawo wykonywania w części lub w całości obcego wynalazku opatentowanego” (art. 20). Licencją nazywa się też tytuł uzyskania tego prawa (umowa lub orzeczenie Urzędu Patentowego).

3. Takie postępowanie było zupełnie jasne i prawidłowe w r. 1928. Konstrukcje, na których było oparte prawo cywilne, były bowiem *dawniejsze*, niż konstrukcje prawa patentowego. Następował więc rozwój porządku prawnego a stare konstrukcje musiały ustępować przed nowymi ujęciami legislacyjnymi. Komisja Kodyfikacyjna Rz. P. знаła ten rozwój, i chociaż wyrażenie „rzecz” zatrzymała tylko dla oznaczenia „rzeczy materialnej” (zmysłowej), to jednak rozszerzyła pojęcie prawa rzeczowego. Projekt prawa rzeczowego, uchwalony przez Podkomisję Prawa Rzeczowego Komisji Kodyfikacyjnej w pierwszym czytaniu w dniu 5 czerwca 1937 r., przyjmował:

Art. 1. Rzeczami w rozumieniu ustawy niniejszej są jedynie przedmioty materialne.

Art. 17. Przedmiotem praw rzeczowych są także dobra majątkowe, nie będące rzeczami, jak w szczególności utwory literackie i artystyczne, chronione przez prawo autorskie, opatentowane wynalazki, zarejestrowane wzory, przedsiębiorstwa, wierzytelności i inne prawa majątkowe, prąd elektryczny i inne postacie energii.

Art. 19. W braku przepisów szczególnych, do pożytków dóbr, nie będących rzeczami, stosuje się odpowiednio przepisy o pożytkach rzeczy.

Te same zasady przyjęto w drugim czytaniu, które odbyło się w lipcu 1939 r.

4. Dla pełnego wyjaśnienia sprawy powtarzam na tym miejscu ustępy z opracowanego przeze mnie (nieogłoszonego) uzasadnienia do projektu prawa rzeczowego.

do art. 1.

Projekt, licząc się ze względami językowymi oraz z dotychczasową praktyką, nie przyjmuje tak szerokiego pojęcia rzeczy, jakie wysuwali niektórzy teoretycy. W szczególności, projekt nie przyjmuje pojęcia rzeczy, jako przedmiotu praw majątkowych bezwzględnych, lecz ogranicza pojęcie rzeczy do przedmiotów materialnych. Nie dając nigdzie definicji praw rzeczowych, projekt nie ogranicza ich jednak — jak to czyni co do rzeczy — do przedmiotów materialnych. Przedmiotem praw rzeczowych są więc według projektu 1) rzeczy, a więc przedmioty materialne, oraz 2)

inne dobra majątkowe. Rozróżnienie to nie jest jednak czysto formalne, gdyż do praw rzeczowych na rzeczach odnoszą się przepisy projektu, zaś do praw rzeczowych majątkowych na dobrach nie będących rzeczami, odnoszą się przede wszystkim przepisy ustaw szczególnych, o dopiero w ich braku — przepisy projektu (art. 20). Prócz tego szereg przepisów projektu odnosi się jedynie do rzeczy.

Projekt zrywa więc z koncepcją osobnych „praw na dobrach niematerialnych”, „praw do rzeczy podobnych” itp. i wszelkie tego rodzaju prawa włącza do jednej wielkiej grupy „praw rzeczowych”, idąc w tej sprawie za rozwojem nowożytnych ustawodawstw oraz nauki prawa i stwarzając wspólną podstawę dla szeregu przepisów, identycznych zarówno dla rzeczy jak dla innych dóbr majątkowych.

Zagadnienie przedmiotu praw rzeczowych było do tej pory ujmowane przez ustawodawstwa w różny sposób, i to niezadawalniająco. Kod. Nap., nie opierając swej budowy na pojęciu prawa podmiotowego, nie określa też i przedmiotu praw rzeczowych. Mówiąc jednak w art. 516—543 o „różnych rodzajach majątków” i dzieląc je (art. 516) na ruchome i nieruchome, uznaje za ruchomości także i zobowiązania, skargi, akcje, udziały, renty, jednak jedynie „z rozporządzenia prawa” (art. 529). W każdym razie nie ogranicza więc przedmiotu praw rzeczowych do rzeczy materialnych. Na tym stanowisku staje też francuska literatura prawnicza, która jednak unika przy tym nazwy „rzecz” (la chose) dla przedmiotów niematerialnych, wprowadzając określenie „dobro”: les biens corporels, les biens incorporels. Ustawodawstwa innych państw łacińskich częściowo przeszły do oznaczenia jednych i drugich wyrazem „rzecz”. K. c. a., mówiąc w art. 285—308 o „rzeczach i ich podziale prawnym”, rozumie przez „rzecz” każdy w ogóle przedmiot prawa, co nie jest stanowiskiem oczywiście błędnym. Rozróżnienie rzeczy i innych przedmiotów prawa jest tylko wynikiem nauki prawa austriackiego, która zresztą ograniczyła zarówno pojęcie rzeczy jak i przedmiot praw rzeczowych do przedmiotów materialnych. K. c. n. nie mówi nic o przedmiotach praw rzeczowych, określa jedynie, co to jest „rzecz” (§ 90, w rozdziale „rzeczy”, §§ 90 — 103), rozumiejąc pod tym wyrażeniem jedynie przedmioty materialne, w konsekwencji więc przedmiotem praw rzeczowych mogły być według tego kodeksu tylko przedmioty materialne. Podobna sytuacja istnieje na tle prawa szwajc., które zresztą w ogóle nie określa ani rzeczy ani przedmiotu praw rzeczowych. Kodeks Radz. mówi w §§ 20 — 25 o „przedmiotach prawa (rzeczach)”, a więc niejako utożsamia te dwa pojęcia. Nie dając ich definicji, stosuje szczegółowe przepisy tylko do rzeczy materialnych.

Stanowisko projektu kładzie kres sporom i wątpliwościom.

Projekt właściwie nie daje definicji rzeczy, podobnie jak i inne ustawodawstwa, lecz tylko wyraźnie wyłącza przedmioty niematerialne spod pojęcia rzeczy. Użycie słowa „materialny” a nie np. „zmysłowy” pozostaje w zgodzie ze stanowiskiem nauki, zwłaszcza francuskiej (biens corporels) oraz ze stanowiskiem prawa niemieckiego (körperliche Gegenstände). Zaniedbano wyrażenia „przedmiot zmysłowy” jako nie-

trafego, gdyż nie idzie tutaj o oddziaływanie na zmysły, np. na zmysł węchu. Idzie o zajmowanie miejsca przestrzeni, o materię, o przedmioty quae tangi possunt. Nowe wyniki badań nad materią nie mogą tu mieć takiego znaczenia, które by mogło wprowadzić jakkolwiek niepewność, a to chociaż by z uwagi na przepis art. 20.

Kod. Nap. i kod. szwajc. nie zawierają definicji rzeczy. Podobnie czyni kod. Radz. Zarówno kod. szwajc. jak i kod. Radz. praktycznie ograniczają pojęcie rzeczy do przedmiotów materialnych. Wyraźnie stanowi tak § 90 kod. niem. Kod. cyw. austr. w § 285 uznaje za rzecz „wszystko to co różni się od osoby i służy do użytku ludzi” i zgodnie z tym dzieli w § 292 rzeczy na zmysłowe i niezmysłowe (prawa polowania, rybołówstwa, wszelkie inne prawa), jednak w istocie rzeczy daje nam w art. 285 nie definicję rzeczy lecz definicję przedmiotu prawa.

do art. 18.

Prawa bezwzględne na innych — wszelkich innych — dobrach majątkowych Projekt nazywa prawami rzeczowymi. Przepis art. 18 nie stanowi nic więcej, jak tylko to, że dobra te mogą być przedmiotem praw rzeczowych, a więc własności i innych praw rzeczowych. Czy jednak dobra te będą zawsze, każdy rodzaj tych dóbr, przedmiotem praw rzeczowych, a nadto, czy będą one przedmiotem wszelkich praw rzeczowych, w Projekcie przewidzianych, tego Projekt nie przewiduje. Stosowanie odpowiednich przepisów prawa musi więc być bardzo ostrożne ale i nie za lękliwe. Jako zasadę należy przyjąć następujące wskaźniki: wszelkie te dobra mogą być przedmiotem praw rzeczowych, a więc — lege non distinguente. — w takim samym zakresie, jak i rzeczy; czy jednak w konkretnych przypadkach powstanie pewnego typu praw rzeczowych na tych dobrach będzie możliwe, to będzie zależało zawsze od natury tych dóbr. Tak np. służebności gruntowe lub hipoteką będą wykluczone, jako odnoszące się tylko do nieruchomości, z zastrzeżeniem z art. 19.

Wprowadzenie tego rodzaju przepisów, nieznanych w dotychczas obowiązujących ustawodawstwach, jest wynikiem rozwoju nauki i idzie za wyraźnie w tym kierunku zdążającym orzecznictwem oraz ustawodawstwem lat ostatnich. Podkreślić należy, że praktyka i nauka francuskie już dawno uznały własność na całym szeregu tego rodzaju dóbr, a o własności górniczej czy naftowej ustawodawstwo mówi powszechnie. Stworzenie więc ogólnej podstawy prawnej dla tego rodzaju dóbr względnie dla praw na nich było konieczne.

do art. 19 (w drugim czytaniu art. 20).

Odrębna natura dóbr majątkowych, nie będących rzeczami, wymaga istnienia dla nich odrębnych przepisów. Przepisy takie są zawarte w ustawach o prawie autorskim o ochronie wynalazków wzorów i znaków towarowych itd. Wcielanie tego rodzaju przepisów, zawierających również postanowienia proceduralne, administracyjne, karne itp. a nadto niezmiernie obszernych, do Prawa Rzeczowego, byłoby nader niepraktyczne. Dlatego też Projekt pozostawia te wszystkie przepisy poza sobą i jedynie w braku tego rodzaju

przepisów poleca stosować odpowiednie przepisy Prawa Rzeczowego. Przy zespoleniu w przyszłości Prawa Rzeczowego z całością przyszłego kodeksu cywilnego, trzeba będzie zmienić ten przepis na przepis polecający stosowanie odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Oczywiście przepisy te należy również i odpowiednio stosować. Pod wyrażeniem „do praw rzeczowych” nie należy rozumieć, jakoby nie należało stosować przepisów rozdziału poprzedzającego (I), tak więc przepisy o rzeczach należy również odpowiednio stosować do dóbr majątkowych, nie będących rzeczami.

Należy jeszcze nadmienić; że z wymienienia w §§ 22 i 54 kod. Radz. także i przedsiębiorstw należy wnieść, że kodeks ten uznaje za przedmiot praw rzeczowych również i dobra majątkowe nie będące rzeczami.

5. Jednak obecnie obowiązujące prawo rzeczowe porzuciło te zasady. Pozostawiło art. 1 w brzmieniu niezmienionym, ale wyłączyło możliwość uważania praw na przedmiotach niematerialnych za prawa rzeczowe, skreślając odpowiednie artykuły projektu.

Jakież płyną stąd konsekwencje?

a) Zdawałoby się, że zadawalającą odpowiedź możemy znaleźć w wydanym przez Zolla już po unifikacji prawa cywilnego w Polsce podręczniku „Prawo cywilne w zarysie”, w szczególności w I lub II tomie tego podręcznika. Zoll bowiem właśnie przeszczepił na grunt polski teorię Kohlera (prawa na dobrach niematerialnych), wydzielił bardziej szczerpłą grupę „praw do rzeczowych podobnych”, brał udział w opracowaniu prawa patentowego, a wreszcie w wymienionym podręczniku przedstawił zarówno nowe prawo rzeczowe, jak i zasady prawa patentowego. Tutaj spotyka nas jednak zawód.

Na str. 6 nast. t. II. zesz. 1. (ustęp 202) Zoll nie wyszedł poza stwierdzenie, że — zgodnie z art. 1 prawa rzeczowego — rzeczami są jedynie przedmioty materialne; na str. 22 n. (ustęp 205) nadal choć już teraz mniej zdecydowanie — twierdzi, że prawa patentowe itd. są do praw rzeczowych „podobne” (a więc nie są prawami rzeczowymi), a w uw. 1 na str. 23 podnosi wątpliwość, czy mogą one „mieć obywatelstwo w zakresie praw rzeczowych”. Poza niejasnością wyrażenia „obywatelstwo” (przecież to znaczy chyba: miejsce w systemie?), należy podnieść, że jeżeli prawa są tylko „podobne” do rzeczowych, to nie są rzeczowymi. Czymże są jednak wobec tego?

Mimo to, w zesz. 2 tomu II (str. 158, ustęp 379), Zoll twierdzi: słowo „własność” dawno już przestało być oznaczeniem najpotężniejszego prawa *tylko* (podkreślenie moje, S. G.) na rzeczach zmysłowych. A więc — zdawałoby się — zdaniem Zolla prawa rzeczowe mogą istnieć i na rzeczach niezmysłowych (tj. niematerialnych). Ale do tego wniosku nie można przywiązywać znaczenia, gdyż widoczną jest tu sprzeczność pomiędzy poszczególnymi ustępami podręcznika Zolla, a nadto — przytoczone co dopiero zdanie jest tylko częścią dłuższego ustępu, przedrukowanego dosłownie z dawniejszych wydań.

Pozostaje nam stwierdzenie, że w jedynym, wydanym po wejściu w życie nowego prawa rzeczowego, wykładzie systemu prawa cywilnego, sprawa miejsca



„praw na dobrach niematerialnych” w tym systemie oraz sprawa ich natury prawnej, a w szczególności ich „rzeczowości” — nie zostały rozwiązane.

b) Należy zatem zastanowić się nad możliwością innego rodzaju, mianowicie nad tym, że czy nie można mimo wszystko nadal uznawać charakteru „rzeczonego” praw na dobrach niematerialnych. Powsta-je tu jednak bardzo poważna przeszkoda.

Projekt Komisji Kodyfikacyjnej z 1937 r., o którym poprzednio była mowa, przewidywał w przytoczo-nym już art. 1: rzeczami w rozumieniu ustawy niniejszej są jedynie przedmioty materialne. Dawał więc pełną podstawę dla uznania, że w rozumieniu jakiejś innej ustawy rzeczą może być i przedmiot niematerialny. Możliwość takiego uznania była zresztą dla nas obecnie interesującego zagadnienia o tyle bez znaczenia, że *tenże projekt* prawa na dobrach niematerialnych uznawał wprost za prawa rzeczowe.

Projekt Komisji Kodyfikacyjnej z 1939 r. ujął art. 1 inaczej, a mianowicie opuścił słowa „w rozumieniu ustawy niniejszej”: rzeczami są jedynie przedmioty materialne. To ograniczenie nie miało dla nas obecnie interesującego zagadnienia większego znaczenia, gdyż projekt ten w art. 18 nadal utrzymywał koncepcję istnienia praw rzeczowych na „dobrach niematerialnych”.

Obecnie obowiązujące prawo rzeczowe odrzuciło jednak istnienie praw rzeczowych na jakichkolwiek innych przedmiotach, niż „rzeczy” (z tym samym ograniczeniem zakresu tego pojęcia, tj. z ograniczeniem ich do przedmiotów materialnych), a równocześnie przyjęło z projektu z 1939 r. usunięcie słów: „w rozumieniu ustawy niniejszej”, które zawierał projekt z 1937 r. Doszło więc do takiej sytuacji, że:

*po pierwsze:* definicję rzeczy (tylko przedmiot materialny) podano nie wyłącznie dla zakresu prawa rzeczowego (czy: kodeksu cywilnego), lecz dla całości porządku prawnego,

*po drugie:* usunięto możliwość istnienia praw rzeczowych na „nierzeczach”.

6. W tym stanie rzeczy nie pozostaje nam nic innego, jak przyjąć, że:

tzw. prawa na dobrach niematerialnych nie są prawami rzeczowymi i w tym kierunku używana terminologia powinna być usunięta na rzecz innej terminologii.

Pragnę wyraźnie podkreślić, że wniosek ten pozostaje w całkowitej sprzeczności z moimi poglądami teoretycznymi, wielokrotnie wyrażanymi, najobszerniej na str. 91 nast. mojej „Ochrony osobistej stosunku do dzieła po śmierci twórcy”. Jeżeli więc mimo to dochodzę do takiej konkluzji, to tylko z tej przyczyny, że związanie *terminologiczne* przez przepis art. 1 prawa rzeczowego jest nie do uchylecia.

W tej sytuacji mamy przed sobą dwie drogi. Możemy mianowicie albo

a) stosować określenie „prawa do rzeczowych podobne” i wynikającą stąd terminologię, albo też

b) stosować własną terminologię prawa patentowego.

*do litery a).* Postępowanie takie jest wysoce niepraktyczne, o czym już wspomniano. Trzeba by konsekwentnie mówić i pisać: „prawo do własności podobne”, „uprawniony do właściciela podobny” itp., co zarówno raziłoby językowo, jak i czyniłoby brzmienie przepisów prawnych ciężkim, niezgrabnym, zawikłanym.

*do litery b).* Stosowanie własnej terminologii może oprzeć się na dwu systemach.

aa). Możemy zadowolić się używaniem wyrażeń, które nie pozostaną w sprzeczności z systemem prawa rzeczowego, np.: uprawniony (patentowo-uprawniony), prawa bezwzględne itp.

bb). Możemy jednak również przyjąć terminologię „rzeczoną”, ale wyraźnie przez normę prawną ograniczoną do zakresu prawa patentowego. Nie popadniemy wówczas w sprzeczność z zasadami prawa rzeczowego, gdyż normy prawa patentowego będą używały tej terminologii z mocy wyraźnego szczególnego przepisu prawnego. Nie będzie wprawdzie można wówczas włączyć tych norm do systematyki kodeksu cywilnego, ale ten skutek jest pozbawiony znaczenia praktycznego.

Drugi z tych dwu systemów wydaje mi się najwłaściwszym rozwiązaniem. Jest ono proste, jasne, nie budzi wątpliwości, nie pozostając w sprzeczności z systemem prawa rzeczowego, a przy tym odpowiada doskonale wszystkim potrzebom praktycznym. W konsekwencji — przyjmujemy, że:

w nowym prawie patentowym należy zamieścić osobno ujęte „przepisy ogólne”, konstruujące rzeczowy charakter określonych praw.

Przepisy te powinnyby więc stwierdzić, że

1) w rozumieniu prawa patentowego prawa bezwzględne są prawami rzeczowymi;

2) że do tych praw stosuje się odpowiednio przepisy prawa rzeczowego, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Oczywiście, przepisy, o których właśnie była mowa, należałoby dopiero ściśle opracować. Po całkowitym ich ujęciu trzeba będzie ustalić w szeregu przypadków, na jakich konstrukcjach oprzemy poszczególne sytuacje prawne. Tak np. jeśli idzie o prawa „twórcy wynalazku” (w proponowanej przeze mnie terminologii, p. w ustępie V. w wyczeniu pod 2), stoi przed nami otwartą kwestia rozdzielenia ujęcia prawa występowania w charakterze twórcy (jako prawa może bezwzględne, rzeczowego) oraz prawa do odpłaty (jako prawa może względne, rozszczenia).

## VII. Wynalazek a stosunek pracy

### 1. Zagadnienie na tle prawa dotychczasowego.

W swoim czasie stwierdziłem na podstawie szczegółowych rozważań, że na tle obecnie obowiązującego polskiego prawa pracy istnienie stosunku pracy nie wywiera automatycznie wpływu na to, do kogo należy wynik pracy. Brak automatycznego wpływu stosunku pracy na to, do kogo należy wynik pracy, występuje wyraźnie również i wówczas, gdy wynikiem tej pracy jest wynalazek. Nie idzie tutaj ani o ew.



prawa wynalazcy, będącego pracownikiem, na wynalazku jako na dziele w rozumieniu art. 1 ustawy o prawie autorskim, a więc o prawa autorskie, gdyż wówczas wchodzi w grę postanowienie tej właśnie ustawy, ani też o „prawo wyłącznego korzystania z wynalazków w sposób przemysłowy i handlowy”, gdyż powstaje ono przez udzielenie patentu, niezależnie od tego, komu służyło prawo do zgłoszenia wynalazku.

W związku z istnieniem pewnego zakładu pracy, łączącego się z dokonaniem wynalazku, wyróżniono w nauce trzy odrębne rodzaje powstania wynalazków: wynalazki zakładowe, wynalazki pracownicze i wynalazki wolne.

a) o wynalazkach zakładowych mówiłem wyżej w ust. III. al. 3.

b) „Wynalazki pracownicze” są to wynalazki dokonane przez pracownika, który zawarł umowę o pracę nad wynalazkami, i to dokonane przy spełnianiu obowiązku świadczenia tego rodzaju pracy. Nie inaczej ujmuję tę sprawę przepis art. 17 ust. 3. Wprawdzie mówi on tylko o sytuacji, „gdy z pracownikiem zawarto umowę o pracę nad wynalazkami”, lecz nie można stąd wnosić, aby cała działalność wynalazcza tego pracownika podpadała pod ten przepis. Nie tylko bowiem byłoby to sprzeczne z istotą umowy o pracę, ale ponadto ust. 1 tego artykułu usuwa możliwość takiej wykładni. Przepis ust. 1 mówi mianowicie o dokonaniu wynalazku w przedsiębiorstwie, to zaś wyrażenie jest nie bardzo zręcznie ujętym odpowiednikiem dokonania wynalazku w wykonywaniu obowiązku świadczenia pracy wynalazczej.

Wynalazcą jest tutaj sam pracownik. Dla rozwiązania zagadnienia praw pracodawcy przyjmuje się dwa różne systemy. Według jednego z nich prawo do uzyskania patentu czy nawet w ogóle prawo do wynalazku powstaje na rzecz pracownika, tj. wynalazcy, który jest zobowiązany przenieść to prawo na rzecz pracodawcy, przy czym umowa o przeniesienie może być zawarta już uprzednio, nawet w samej umowie o pracę, i to również w sposób dorozumiany, tak że prawo to równocześnie ze swoim powstaniem na rzecz pracownika przechodzi na pracodawcę. Według drugiego poglądu, prawo do uzyskania patentu powstaje od razu na rzecz pracodawcy, ale powstanie takie może być wyłączone drogą osobnego postanowienia umownego. Prócz tego wyłania się jeszcze sprawa dalszych praw pracownika na wyniku czy też do wyniku jego pracy. Przede wszystkim należy tu wyraźnie podkreślić, że przy powstaniu lub przeniesieniu prawa na rzecz pracodawcy idzie tylko o prawo do uzyskania patentu, ale nie o prawo występowania w charakterze twórcy, które pozostaje zawsze przy wynalazcy, jako niepozbawialne prawo osobistości. Ponadto istnieje jeszcze problem udziału pracownika w zyskach, płynących z wynalazku.

Sama możliwość przyjęcia pierwszego z tych systemów wskazuje, że istota stosunku pracy nie sprzeciwia się temu, aby prawo na wyniku pracy służyło pracownikowi. Ustawodawstwo polskie przyjęło system drugi. Według art. 17 ust. 2 prawo do uzyskania patentu na wynalazek pracowniczy służy pracodawcy. Jeśli jednak ustanowione w umowie wynagro-

dzenie okaże się rażąco niskie w stosunku do korzyści osiągniętych przez pracodawcę dzięki temu wynalazkowi, pracownik może zarządzać od pracodawcy godziwego podwyższenia tego wynagrodzenia. Dopuszczalne jest również umowne wyłączenie prawa pracodawcy, któremu wówczas będzie mogło służyć tylko prawo do wykonywania patentu na podstawie licencji, ew. przymusowej, o ile wynalazek ten leży w zakresie produkcji przedsiębiorstwa (por. art. 17 ust. 1 zd. 3). Prócz tego pracownikowi służy zawsze prawo występowania w charakterze twórcy (art. 17 ust. 3). Również więc i w oparciu się o ustawodawstwo polskie musimy przyjąć, że z istoty stosunku pracy nie wynika, aby wynik pracy (wynalazczej) pracownika należał do pracodawcy: wystarczy tu już sama możliwość uregulowania umownego w ten sposób, że prawo na tym wyniku (prawo do uzyskania patentu) służy pracownikowi. Nawet zaś w razie ułożenia stosunku stron w ten sposób, że prawo to należy do pracodawcy, pracownikowi służy zawsze prawo do chociażby części wyniku swojej pracy.

c) Wszystkie inne wynalazki pracowników, a więc te wynalazki, które nie są wynalazkami zakładowymi ani też pracowniczymi, są tzw. wynalazkami wolnymi. Wyrażenie to oznacza, że prawo do uzyskania patentu na te wynalazki służy samemu pracownikowi, tj. wynalazcy, według ogólnej zasady art. 16 ust. 1 zd. 1. Jeżeli jednak idzie o dalsze szczegóły sytuacji prawnej, to należy tu odróżnić cztery możliwe przypadki. Pierwszym z nich jest wynalazek, który został dokonany przez pracownika w wykonaniu umowy o pracę nad wynalazkami, lecz z umówionym zastrzeżeniem, pozbawiającym go charakteru wynalazku pracowniczego. A więc strony zawarły umowę o pracę nad wynalazkami i pracownik dokonał wynalazku w wykonywaniu tej umowy, świadcząc swoją pracę. Mimo to wynik pracy należy do pracownika, czemu „istota stosunku pracy” bynajmniej, jak widzimy, nie przeszkadza. Drugi i trzeci przypadek obejmuje dokonanie wynalazku przez pracownika i to „w przedsiębiorstwie” (w „zakładzie pracy”), lecz bez zawarcia szczególnej umowy o pracę nad wynalazkami. Różnica pomiędzy tymi dwoma przypadkami polega na tym, że w przypadku drugim wynalazek leży w zakresie przedsiębiorstwa i wówczas pracodawcy służy prawo uzyskania licencji na ten wynalazek, ew. przymusowej, zaś w przypadku trzecim wynalazek nie leży w zakresie przedsiębiorstwa i wówczas pracodawca nie może żądać nawet udzielenia mu licencji. Sytuacja jest więc tu taka sama, jak w przypadku czwartym, obejmującym wynalazki dokonane przez pracownika poza przedsiębiorstwem (zakładem pracy), chociażby leżały one w zakresie przedsiębiorstwa. W tych wszystkich przypadkach widzimy, że istnienie stosunku pracy, dokonanie przez pracownika wynalazku, nieraz nawet w przedsiębiorstwie (w zakładzie pracy) i w wykonywaniu (świadczeniu) obowiązku pracy, nie przeszkadza temu, że prawo na wyniku tej pracy należy do pracownika, a nie do pracodawcy, któremu może nie służyć nawet prawo do uzyskania licencji i ciągnięcia jakichkolwiek korzyści z tego wynalazku, a więc tym samym z wyniku pracy.

## 2. Uściślenie podstaw konstrukcyjnych.

Z tego, co powiedzieliśmy powyżej, wynika, że przede wszystkim należy uściślić pewne podstawy konstrukcyjne.

a) *Pracownik.* Pracownikiem jest osoba, która pozostaje w (cywilistycznym, prywatno-prawnym, obligacyjnym) stosunku pracy, jako ta strona stosunku pracy, która jest zobowiązana do świadczenia pracy. Istnienie umowy (o pracę) jest tu obojętne. Nie należy więc o tej umowie wspominać, tak, jak gdyby zawsze ona zachodzić musiała. O ile zaś taka umowa istnieje (co zresztą jest zjawiskiem powszechnym), to nie tylko, że nie musi ona być zawarta przed powstaniem stosunku pracy, ale nadto nie musi wcale zawierać szeregu szczegółowych postanowień. Zazwyczaj tych wszystkich szczegółowych postanowień nie ma, zastępują je „dorozumiana wola stron”, przepisy ustawy, postanowienia układu zbiorowego pracy itp., a i sama umowa polega nie na podpisywaniu jakichś oświadczeń woli (składaniu tych oświadczeń na piśmie), czy wypowiedzianiu wzajemnie przez obie strony jakichś formuł prawnych, lecz na zachowaniu się dosyć nieokreślonym, ale wystarczającym do przyjęcia zamiaru zawiązania stosunku pracy. Z wprowadzaniem wyrażenia „umowa o pracę” czy podobnego do tekstu ustawy należy być więc bardzo ostrożnym.

Po wtóre, należy pamiętać o podanym wyżej ograniczeniu pojęcia „pracownik”. Jeżeli idzie o osoby, pozostające w stosunku publiczno-prawnym, ani nie są one pracownikami, ani nie pozostają w stosunku pracy, a tym bardziej nie wchodzi tu w grę umowa. Jeżeli więc sprawa tzw. wynalazków pracowniczych miała być unormowana nie tylko w stosunku do pracowników, to należałoby to wyraźnie w ustawie wypowiedzieć.

Z drugiej strony należy pamiętać, że chałupnik jest również pracownikiem. Gdyby nawet zajmowało się teoretycznie stanowisko przeciwne, to sprawa ta pozostać musiałaby wątpliwą. Należy więc wyraźnie określić, że prawo patentowe pod wyrażeniem „pracownik” rozumie również i chałupników.

b) *Inne podmioty w stosunku pracy.* Pozostawiając na uboczu sprawę pracodawcy, jako nie budzącą większych wątpliwości, podkreślam, że istnieją również podmioty „po stronie” pracownika czy pracodawcy. Z uwagi na zagadnienie „wynalazków pracowniczych” wymieniam tu: 1) przedstawiciela ustawowego pracownika małoletniego lub ograniczonego z innych przyczyn w swej zdolności do działań prawnych, oraz 2) pracowników kierujących.

do 1) Pracownik, ograniczony w swej zdolności do działań prawnych, może jednak nie tylko sam zawrzeć ważny stosunek pracy, ale nadto może dokonywać wszelkich czynności prawnych, z tym stosunkiem pozostających w związku. Należałoby się jednak zastanowić, czy nie byłoby rzeczą celową wprowadzenie pewnych ograniczeń w prawie patentowym, a nawet w razie przeciwnym, tj. w razie odrzucenia jakichkolwiek ograniczeń, należałoby takie odrzucenie wyraźnie statuować, dla uniknięcia wątpliwości.

do 2) Pracownik kierujący należy do podmiotów „po stronie pracodawcy”, nie przestając być pracow-

nikiem. Szczególnie wyraźnie występuje to, gdy ten pracownik jest kierownikiem zakładu pracy. Dlatego też prawo pracy w szeregu przypadków zrównuje kierownika zakładu pracy z pracodawcą. Należałoby więc ustalić przypadki, w których takie zrównanie nowe normy prawa patentowego przyjmą, oraz przypadki, w których kierownik zakładu pracy, o ile występuje jako pracownik, podlega normom odmiennym.

### c) Zakład pracy i przedsiębiorstwo.

Pojęcie zakładu pracy nie jest pojęciem nowym. Stosowano je już wielokrotnie w ustawodawstwie pracy. Zajmowano się nim również w nauce prawa pracy. Jednakowoż na razie nie mamy jeszcze dostatecznie ścisłego określenia tego pojęcia, a tym bardziej dostatecznie ścisłego określenia stosunku zakładu pracy do przedsiębiorstwa, jakkolwiek nauka zajmuje się tymi dwoma pojęciami i ich wzajemnym stosunkiem już od dawna. Nierozstrzygniętym pozostało pytanie, czy zakład pracy jest w ogóle przedmiotem, a tym bardziej podmiotem prawa. W skład zakładu pracy wchodzi cały szereg różnych przedmiotów prawa, jak grunty, budynki, maszyny, surowce, prawa, wynalazki i takie zjawiska, jak doświadczenia względnie ich wyniki, stosunki do klientów, dostawców i odbiorców, siła robocza, a więc siła wartości usług pracowników, itd. Wszystkie te rzeczy czy zjawiska muszą być — aby można mówić o zakładzie pracy — ujęte i zorganizowane jako pewna całość, w celu rozstrzygnięcia, na przestrzeni pewnego czasu, pewnego określonego celu. Otóż ten cel, gdy mówimy o zakładzie pracy, jest skierowany na osiągnięcie pewnego wyniku technicznego. Jest to cel pewnych czynności, łączących się bezpośrednio z organizacją. Tak więc, mając do czynienia z fabryką, czy wytwórnią pewnych produktów, np. obuwia, będziemy brać pod uwagę jedynie bezpośredni cel wytwarzania obuwia, ale nie dalszy cel zysków, osiąganych ze sprzedaży wytworzonego już obuwia. Mając zaś do czynienia z zakładem handlowym, będziemy brać pod uwagę jedynie bezpośredni cel zorganizowania nabywania i sprzedaży pewnych określonych towarów, pomijając dalszy cel osiągnięcia zysków. Możemy tu więc mówić o celu technicznym, w przeciwstawieniu do celu gospodarczego, który jest natomiast istotny dla pojęcia przedsiębiorstwa. Tą drogą doszło się do definicji zakładu, jako zjednoczenia środków osobowych, rzeczowych i niematerialnych w celu trwałego osiągnięcia zamierzonych i ustalonych celów technicznych.

Tak ujęte pojęcie zakładu pracy różni się wyraźnie od pojęcia przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo — pojęcie raczej prawa gospodarczego, niż prawa pracy — zawiera w sobie podobne części składowe, co i zakład pracy. Różnica polega przede wszystkim na odmiennym ujęciu celu zorganizowania tych części składowych w jedną całość. Zorganizowania w jedną całość dokonuje bowiem przedsiębiorca z uwagi na pewien cel odleglejszy, z uwagi na ostateczny cel działalności, z uwagi na potrzeby, które pragnie zaspokoić, po prostu zazwyczaj z uwagi na chęć osiągnięcia pewnego zysku. W skład przedsiębiorstwa może wchodzić szereg zakładów pracy, jeżeli są one razem

gospodarczo i organizacyjnie związane. Ale i odwrotnie, jeden właściciel może posiadać szereg odrębnych przedsiębiorstw. W nauce, zwłaszcza polskiej, ustaliła się definicja przedsiębiorstwa, jako każdej, od osoby przedsiębiorcy jako przedmiot majątkowy wyodrębnionej jednostki gospodarczej, zorganizowanej celem dokonywania na rzecz różnych osób świadczeń za zapłatą — jako jednostki gospodarczej, która tak dalece wyodrębniła się od swego założyciela czy właściciela, że może być zbyta i przeniesiona na inną osobę. Definicja ta jest jednak dla prawa pracy o tyle za mało ostra, że nie podkreśla dostatecznie wyraźnie owego dalszego celu przedsiębiorstwa, celu gospodarczego, którym jest zwykle, jak podkreśliliśmy, osiągnięcie zysku. Ten brak nie pozwala na gruncie samej tej definicji rozróżnić jasno przedsiębiorstwa od zakładu pracy.

Pojęcia zakładu pracy i przedsiębiorstwa będą się nieraz pozornie pokrywały, zwłaszcza wówczas, ilekroć pewien właściciel będzie posiadał jeden zakład pracy i jedno przedsiębiorstwo. Dla wyjaśnienia zachodzącej różnicy weźmy jako przykład jakąś niewielką samodzielnie dla siebie istniejącą wytwórnię mydła. Przedsiębiorstwo, obejmujące zarówno zagadnienie wytwarzania jak i sprzedaży wytworzonych produktów oraz osiągania na tej drodze zysków, obejmuje również pewien zakład pracy. Cel gospodarczy właściciela przedsiębiorstwa leży poza zakresem tego zakładu i łączy się już z pojęciem przedsiębiorstwa. Kalkulacja realizacji tego celu oraz sama jego realizacja są problemami, wchodzącymi w zakres przedsiębiorstwa, ale nie zakładu pracy. Zakład pracy nie musi być jednak ograniczony do samej wytwórni. Przy większych przedsiębiorstwach właściciel powierza techniczną stronę tej kalkulacji i realizacji swym pracownikom i stanowi ona część pracy osobnego zakładu. Kalkulacja, przeprowadzona przez samego właściciela, już tu nie wchodzi w grę. Jeżeli nasze przedsiębiorstwo będzie np. spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, to kalkulacja zgromadzenia spółników lub nawet rady nadzorczej będzie leżała poza zakresem zakładu pracy, będzie częścią pracy w przedsiębiorstwie.

W konkretnych przypadkach granica bywa nieraz trudna do uchwycenia, tym trudniejsza, im organizacja przedsiębiorstwa jest mniej rozbudowana. Trzeba również przyznać, że w miarę postępującego naprzód rozwoju prawa pracy granice te zacierają się coraz bardziej.

Pracownik jest stale zatrudniony w zakładzie pracy, nie w przedsiębiorstwie. Brzmienie art. 17 ust. 1 jest więc ujęte nieściśle. Natomiast nie przesądza to sprawy, że ew. prawa (p. w ust. V. wyliczenie) mogą służyć przedsiębiorstwu, a nie zakładowi pracy.

Ścisłe rozróżnienie przedsiębiorstwa od zakładu pracy staje się coraz potrzebniejsze. Tak np. w Republice Czechosłowackiej cała budowa przedstawicielstw pracowniczych jest oparta na rozróżnieniu przedstawicielstw zakładowych i przedstawicielstw w przedsiębiorstwie. Wydaje się rzeczą nader potrzebną troskliwie rozdzielenie tych dwu pojęć i w przyszłym prawie polskim, i to nie tylko z uwagi na rozwój prawa pracy, ale i z uwagi na przewidzenie kierownictwa wynalazczością.

d) *Zakład pracy a lokal (miejsce) pracy.* W dzisiejszym stanie nauki prawa pracy oderwanie pojęcia zakładu pracy od lokalu (miejsca) pracy jest całkowite.

Od samego chyba początku stosowania pracy najemnej pracownicy, zwłaszcza robotnicy, świadczyli swą pracę przeważnie w obrębie pewnego zorganizowanego miejsca wspólnej pracy. Nie był to jeszcze zakład pracy w dzisiejszym tego słowa znaczeniu. Był to raczej lokal pracy, miejsce jej świadczenia. Chociaż nie do pomyslenia byłoby zupełnie oderwanie tego lokalu od momentu organizacji pracy, jednakowoż nie rozróżniano abstrakcji, pojęcia oderwanego, od kształtów materialnych. Zaczęto jednak łączyć z tym miejscem pracy pewne skutki prawne. „Wcielanie” pracownika do ówczesnego zakładu pracy zaczęto uważać za istotne dla pojęcia pracownika, co przetrwało u niektórych teoretyków do dzisiaj. Z lokalem pracy zaczęto łączyć pewne przepisy ochrony pracy. Z biegiem czasu dostrzeżono różne części składowe zakładu pracy, twórczą rolę organizacji, tworzone pojęcie oderwane, w przeciwstawieniu do materialnego pojęcia lokalu pracy. Dziś widzimy, że pracownik pracuje w zakładzie pracy, chociaż może wykonuje swoją pracę poza jego lokalem, np. monter pracujący „na mieście”, roznosiciel, posłaniec, szofer itd. Dziś również widzimy, że oderwanie pojęcia zakładu pracy od lokalu pracy jest całkowite. Mogą więc być zakłady pracy, przy których w ogóle nie ma lokalu wspólnej pracy. Już przy gospodarstwie domowym wydaje się rzeczą wątpliwą, czy można mówić zawsze o lokalu pracy. Przy przedsiębiorstwie straży nocej lub przy przedsiębiorstwie, posługującym się wyłącznie pracą chałupniczą, brak lokalu pracy jest jeszcze widoczniejszy. Z drugiej strony, jednym i tym samym lokalem pracy (także maszynami, urządzeniami, nawet tymi samymi pracownikami) może się posługiwać kilka zakładów pracy, i to zarówno wtedy, gdy mamy do czynienia z różnymi pracodawcami, jak i wtedy również, gdy występuje jeden i ten sam pracodawca. Rozstrzyga różność założonych sobie celów techniczno-organizacyjnych, i to nie teoretycznie wyrażonej woli, ale celów faktycznie realizowanych w organizacji.

Dla zagadnień prawa patentowego rozróżnienie jest nader ważne. Idzie tu przede wszystkim o należyte rozumienie wyrażenia: wynalazek, dokonany w zakładzie pracy (przez pracownika). Ścisłe ujęcie tego wyrażenia wskaże równocześnie na to, że wyrażenie: „w związku z pracą” itp. posiada zupełnie inne znaczenie.

3. *Układ sytuacji prawnych wynalazków przy znajdowaniu się wynalazcy w określonym stosunku prawnym.*

a) *Układy zasadniczych sytuacji prawnych wynalazcy.* Zasadniczą sytuację prawną wynalazcy należałoby ująć z dwu punktów widzenia: 1) w jakim stosunku prawnym pozostaje wynalazca, i 2) jaki jest rodzaj instytucji, na rzecz której wynalazca pracuje.

do 1). Stale mówi się (w związku z wynalazkami) tylko o stosunku pracy. Należałoby się jednak zastanowić, czy takie ograniczenie jest właściwe. Szłoby mianowicie o to, czy nie byłoby celowe rozszerzenie

przepisów o „wynalazkach pracowniczych” — ew. z pewnymi zmianami — na pewne przypadki wynalazków, dokonanych w innych sytuacjach prawnych, w szczególności w stosunkach z innymi umów o świadczenie usług (zwłaszcza z umowy o dzieło) oraz w stosunkach służbowych prawnopublicznych.

Co do obu tych przypadków podnoszę, że w zakresie stosunków gospodarczych stosunek pracy traci po woli na swej wyłączności. Jeśli idzie o umowę o dzieło (niekoniecznie o dokonanie wynalazku!), to umowy tego rodzaju są coraz częściej zawierane w stosunkach gospodarczych. Co do zaś publiczno-prawnego stosunku służbowego, to już ustawodawstwo sprzed 1939 r. przewidywało, że np. kierownik zakładu pracy może pozostawać w takim właśnie stosunku, a nie w stosunku pracy. Sytuacje tego rodzaju są dzisiaj częstsze. Zanikanie różnicy między prawem publicznym a prywatnym oraz rozszerzanie gospodarczej działalności państwa przyczyniają się znacznie do tego. Powstaje więc zagadnienie, czy nie byłoby rzeczą celową rozszerzenie tutaj (w prawie patentowym) pojęcia pracownika („pracownikiem w rozumieniu niniejszej ustawy jest...” itd.), oraz ew. zróżnicowanie norm prawnych zależnie od tego, o jakiego z tych „pracowników” chodzi.

do 2). Należy również — jak to już można uważać za przyjęte — zróżnicować normy prawne zależnie od rodzaju instytucji zatrudniającej. Rozróżnienie, jako pracodawcy, państwa i osób prywatnych, jest chyba przesądzone. Dodaję tylko, że należy i tutaj przyjąć jako podstawę zakład pracy: zakłady pracy, będące własnością państwa lub związków samorządu terytorialnego (prawnopublicznych? np. także Uniwersytety) oraz zarządzane przez państwo i te związki. Celowe byłoby może przykładowe wyliczenie, zawierające również zakłady uniwersyteckie itp., zwłaszcza takie instytucje, które nie są „zakładami pracy” w rozumieniu prawa pracy, lecz np. urzędami. I tutaj za najcelowszą uważam definicję ustawową zakładu pracy (publicznego i prywatnego).

b) *Układy sytuacji prawnych wynalazków.* W związku z tym rozróżnieniem, które podano co dopiero pod lit. a), oraz z wysuniętymi już tezami i propozycjami należy zaniechać uznawania tylko wynalazków pracowniczych i wolnych. Należy dodać trzecią jeszcze grupę, a mianowicie wynalazków zakładowych. Sytuacje byłyby wtedy następujące:

aa) Wynalazki zakładowe — przy których wynalazcą jest zakład i on też jest uprawniony do zgłoszenia wynalazku do opatentowania (por. terminologię wyżej w ustępie V pod liczbami 1 i 3, także i 7), a pracownik jest co najwyżej twórcą wynalazku (terminologia pod liczbami 2, 4, 9, 10);

bb) Wynalazki pracownicze — przy których nie tylko twórcą, ale i wynalazcą jest pracownik, a pracodawcy służyć mogą tylko uprawnienia z art. 17 obecnego prawa patentowego;

cc) Wynalazki pracowników wolne — przy których pracodawcy nawet i takie uprawnienia nie służą.

Taki podział konstrukcyjny ułatwiałby systematykę i operowanie normami prawnymi. Szłoby tylko o określenie np. co to są wynalazki zakładowe i które

wynalazki są nimi. Można by zatem zrównać tę sytuację zarówno dla zakładów pracy państwowych itd. jak i dla przypadku z art. 17 ust. 2 obecnego prawa patentowego, z różnicami tylko co do szczegółów — np. wysokość, sposób ustalenia itp. premii lub autorstwa. Mam wrażenie, że byłoby to bardziej korzystne w stosunkach międzynarodowych.

#### VIII. Postępowanie sądowe i postępowanie administracyjne

Prawo patentowe z 1928 r. opierało się zasadniczo na konstrukcjach prywatno-prawnych, na „metodzie cywilistycznej”. Nauka prawa dążyła do pełnego wcielenia „praw na dobrach niematerialnych” do systemu praw prywatnych, a obowiązujące ustawodawstwo rozwijało ochronę praw podmiotowych całkowicie na podstawie zasady art. 3 kod. post. cyw., a więc w drodze postępowania przed sądami powszechnymi. Także i postępowanie przed Urzędem Patentowym upodobniono do postępowania sądowego.

##### 1. System ochrony przez sądy powszechne w obowiązującym prawie patentowym.

Prawo patentowe (w rozumieniu podmiotowym), ów zakres określonej patentem wyłączności, jest chroniony przed jego naruszeniami, jako dobro prawne, jak każde prawo podmiotowe. W przepisach, chroniących to prawo podmiotowe, przejawiają się najwyraźniej podstawowe zasady konstrukcyjne prawa patentowego. Można tu wyróżnić przede wszystkim dwa rodzaje praw: prawa majątkowe i prawa osobiste.

Prawa majątkowe przejawiają się w ochronie wyłączności przez patent określonej, w ochronie owego wyłącznego prawa do korzystania z wynalazku w sposób przemysłowy i handlowy. Służą one do ochrony interesów majątkowych, są przenaszalne, wywłaszczalne, ograniczone w czasie, treści i przestrzeni. Wyposażone są w środki ochronne zarówno prywatno-prawne (cywilne), jak i karne.

Roszczenia prywatno-prawne mają na celu zyskanie zaprzestania naruszenia prawa, wydanie niesłusznego z bogacenia i wynagrodzenie szkody. Tych roszczeń prywatno-prawnych są dwa rodzaje: bezwzględne (actio in rem) i względne (actio in personam). Roszczenie bezwzględne chroni uprawnionego na wypadek wkroczenia w jego prawa (rzeczowe), roszczenie względne chroni go w razie wyrządzenia mu szkody w jego prawach bez wkroczenia w zakres jego wyłączności patentowej.

Prawa osobiste przejawiają się w razie naruszenia interesów niemajątkowych, duchowych, idealnych, psychicznych. Można oczywiście przewidzieć w ustawie osobne prawa podmiotowe dla ochrony interesów osobistych, niezależne od praw majątkowych, w zasadzie wieczyste, nieprzenaszalne, niepozbyszalne i nieograniczone. Prawo patentowe nie przewiduje jednak takich odrębnych praw osobistych. Oczywiście, w razie istnienia wynalazku jako dzieła, podlegającego ochronie autorskiej, stosować się będzie przepisy ustawy o prawie autorskim (o ochronie osobistej), a również stosować się będzie stale ogólne przepisy prawa cywilnego. Ponadto wynalazca zachowuje zawsze prawo występowania w charakterze twórcy wynalazku.

Poza tym jednak ochrona interesów osobistych jest przewidziana w postaci „zadośćuczynienia za krzywdy osobistej natury” tylko jako ochrona, występująca dodatkowo, w razie naruszenia praw majątkowych. Wynika stąd, że obowiązujące przepisy ujęły prawo patentowe (podmiotowe) jako prawo jednolite, o podwójnej, majątkowej i osobistej, ochronie prawnej. Osobnej ochrony praw osobistych, poza prawem z patentu, nie przewidziano.

Jak już powiedzieliśmy, *actio in rem* powstaje w razie bezprawnego wkroczenia, w wykonywaniu przemysłu lub handlu, w zakres wyłączności przez patent określonej: *actio in personam* — w razie wyrządzenia szkody wkroczenia, lecz w inny sposób, niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami. Takie roszczenia powstają również i w razie naruszeń wynalazku przed jego opatentowaniem, jednakowoż tylko przeciw tym, którzy w złej wierze korzystali w wykonaniu przemysłu i handlu z cudzego wynalazku, a pozew dopuszczalny jest dopiero po udzieleniu patentu. Roszczenia te ulegają przedawnieniu trzyletniemu, licząc co do każdego czynu bezprawnego ten czasokres oddzielnie, a co do naruszeń, zaszyłych przed udzieleniem patentu, licząc dopiero od udzielenia patentu. Zakres odpowiedzialności naruszającego jest zależny od stopnia jego winy. Naruszający jest w każdym przypadku obowiązany do zaprzestania naruszenia oraz wydania niesłusznego z bogacenia z trzech lat ostatnich. Jeśli zaś działanie jego polegało na złym zamiarze lub oczywistym niedbalstwie, winien ponadto wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu (stratę poniesioną i utracony zysk, p. art. 242 i 157 § 1 k. z. z. obow.), oraz dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach i przez odpowiednią deklarację publiczną, a w razie umyślnego naruszenia nadto przez zapłatę pokutnego. Do tych wszystkich roszczeń stosuje się poza tym odpowiednie przepisy kodeksu zobowiązań.

Właściwie dla tych sporów są sądy powszechne (sądy okręgowe, wydziały handlowe).

## 2. Podstawy wprowadzenia modyfikacji.

Jak to starałem się — na podstawie wywodów ustępu I i w zgodzie z ustępem III — wskazać w ustępie II, prawo podmiotowe nie powinno być podstawową konstrukcją prawa patentowego, lecz tylko jedną z używanych konstrukcji. Jak to zaś podniosłem w ustępie IV, w miejsce jednolitego („prawa na wynalazku”) należy rozróżnić trzy zagadnienia: a) użytkowania wynalazku, b) odpłaty na rzecz wynalazcy, c) ustalenia twórczości (autorstwa). Wydaje się zatem rzeczą wątpliwą, czy należy utrzymać „jedność ochrony prawnej”.

Drugą przesłanką, poddającą w wątpliwość konieczność jednolitej ochrony sądowej, jest zatarcie granic między prawem publicznym a prywatnym. Jako charakterystyczny przykład podaję, że w miejscowościach, w których wprowadzono publiczną gospodarkę lokalami, obligacyjny (a więc „prywatno - prawny”) stosunek najmu powstaje nie przez oświadczenie woli stron, lecz przez t. zw. przydział (a więc akt administracyjny) oraz objęcie lokalu.

Nie ma więc żadnej konieczności teoretycznej ani potrzeby społeczno - gospodarczej, aby wszystkie „spory”, które obecnie rozstrzygają sądy powszechne, miały nadal tym sądom podlegać. W szczególności, można — zależnie od względów teleologicznych — przewidzieć cztery różne drogi:

- a) postępowanie sądowe,
- b) postępowanie przed Urzędem Patentowym,
- c) postępowanie administracyjne,
- d) postępowanie w zakładzie pracy.

Z uwagi na wstępny charakter moich uwag, należy poświęcić parę słów tylko owemu „postępowaniu w zakładzie pracy”.

Postępowanie tego rodzaju nie ma jeszcze w ustawodawstwie określonych konstrukcji ani zasad, brak jest jeszcze nawet szczegółowych przepisów. Niewątpliwie jednak istnieje ono, i to w dwu sytuacjach:

a) w zakładach pracy państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym w związku ze szczególnymi przepisami prawa pracy, oraz

b) we wszelkich zakładach pracy, w których istnieje rada zakładowe lub delegaci.

Osobiście jestem zdania, że do postępowania tego rodzaju należy stosować analogicznie przepisy o postępowaniu administracyjnym. Mamy tu do czynienia niewątpliwie z elementami prawno - publicznymi. Tego rodzaju postępowanie należy mieć również przed oczyma przy rozstrzyganiu norm o charakterze proceduralnym. Nie trzeba chyba dodawać, że dla tych samych czy analogicznych zagadnień można przewidzieć różne formy proceduralne, zależnie od tego, o jaką sytuację prawną (p. w ustępie VII pod lit. 3) idzie. Tak np. sprawa autorstwa wynalazku zakładowego w zakładzie państwowym (pod zarządem państwowym itd.) oraz wystawiania świadectw autorskich i ustalania wysokości premii może być przerzucona do postępowania w zakładzie pracy. Analogiczne zagadnienia w zakładzie pracy prywatnym — gdyby przewidziano i tu wynalazki zakładowe — powinny się przekazać do postępowania sądowego; przy wynalazkach pracowniczych można by bez względu na rodzaj zakładu pracy oddać rozstrzygnięcie w ręce Urzędu Patentowego i (czy też: lub) sądu powszechnego.

Nie przecyzując na tym miejscu żadnych szczegółów, zaznaczam tylko potrzebę rozróżnienia tych czterech form postępowania oraz potrzebę ew. ściślejszego ujęcia przepisów o postępowaniu w zakładzie pracy (ad usum nowego prawa patentowego).

## IX. Stosunek świadectw autorskich do ustawy o prawie autorskim

Wyżej w ust. V przyjąłem rozróżnienia terminologiczne dla szeregu podmiotów w prawie patentowym, a pomiędzy nimi wyróżniłem osobno „wynalazcę”, osobno zaś „twórcę wynalazku”, przyjmując dla pierwszego prawo do zgłoszenia wynalazku do opatentowania, dla drugiego zaś — uprawnienie do autorstwa wynalazku. W konsekwencji powstaje rozróżnienie: „patent” i „patentowo uprawniony”, oraz „świadectwo autorskie” i „autorsko - uprawniony”. Wprowadzenie wyrażenia: „świadectwo autorskie” opiera się na wzorach prawa radzieckiego oraz ustalonych teżach dla reformy prawa patentowego.

Spotkałem się jednak z podniesieniem zastrzeżeń przeciwko wyrażeniu „autorskie”, twierdzących, że powstanie zamieszanie terminologiczne w zestawieniu z przepisami ustawy o prawie autorskim z 1926 r. Zastrzeżeń tych nie podzielałem.

1. Według art. 1 ustawy o prawie autorskim „przedmiotem prawa autorskiego jest od chwili ustalenia w jakiejś postaci (słowem żywym, pismem, drukiem, rysunkiem, barwą, bryłą, dźwiękiem, mimiką, rytmiką) każdy przejaw działalności duchowej, noszący cechę osobistej twórczości. Zgodnie z tym ujęciem dzieło musi posiadać dwa znamiona, aby móc być przedmiotem prawa autorskiego: a) musi być przejawem działalności duchowej, noszącym cechę osobistej twórczości, a więc, według wyrażenia Zenona Mariana Przesmyckiego, który brał udział w debatach Komisji Kodyfikacyjnej, musi nosić na sobie piętno osobiste twórcy; inaczej mówiąc, musi być dziełem indywidualnym, przejawem intelektualnej twórczości, utworem; po wtóre b) musi być już utworem, to znaczy musi być w pewnej postaci, formie, wydane na świat, splodzone. Określenie jest więc tak szerokie, że obejmuje całą dziedzinę twórczości. Obojętne jest natomiast: a) jak daleko sięga to piętno osobiste, czy jest uderzające, czy niepozorne; ochrona sięga zawsze tam, gdzie to piętno występuje, ale też tylko tak daleko, jak dalece ono się przejawia (a więc przy odkryciach naukowych i badaniach chroni się ich postać, w której indywidualnie uczony je przedstawił, ale nie ich treść); dlatego i cudzych utworów, jak tłumaczenie, układ muzyczny, przeniesienie na film kinematograficzny i na muzyczne instrumenty mechaniczne, przerobienie powieści na dramat lub odwrotnie itp. są również, przy istnieniu warunków wyżej podanych przedmiotem prawa autorskiego, jakkolwiek wykonywanie praw na nich jest ograniczone; obojętną jest również b) postać utrwalenia, które może nastąpić nawet tylko w pamięci pewnych osób, a więc np. pantominy i utwory choreograficzne są przedmiotem ochrony, choćby nie były utrwalone pisemnie, a tylko wykonane; dalej c) wartość utworu pod względem artystycznym i naukowym; d) zgodność z dobrymi obyczajami, moralnością i porządkiem prawnym, co nie wyklucza odmówienia im ochrony, jeżeli są czynem przez prawo zakazanym; wreszcie e) przeznaczenie utworu (dla celów kulturalnych, artystycznych, społecznych, praktycznych i gospodarczych itd.).

Ustawa o prawie autorskim chroni więc zarówno utwory literackie, artystyczne, muzyczne, fotograficzne, inżynierskie i architektoniczne, wynalazki, wzory użytkowe i zdobnicze — w ogóle całą działalność twórczą, bez szczegółowego jej określenia. Ustawa o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych jest tylko *lex specialis* w stosunku do ustawy o prawie autorskim.

2. Takie same stanowisko zajmuje główny twórca ustawy o prawie autorskim, Zoll, twierdząc, że w szerokim zakresie utworów oryginalnych o znamionach z art. 1-go pomieścić można także przedmioty praw patentowych (wynalazki), wzorów użytkowych i zdobniczych: toż będą one doznawały ochrony prawnej na podstawie ustawy autorskiej, ale

tylko o tyle, o ile prawo o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych nie wyklucza jako ustawa specjalna stosowalności ustawy generalnej, t. j. autorskiej (*lex specialis derogat generali*). Odmienne zdanie Rittermana uważam za mylne i oparte na nieporozumieniu. Ritterman twierdzi, że nie jest dziełem i w konsekwencji nie podlega rządowi ustawy autorskiej „wynalazek”, jako taki; że wynalazca, o ile chodzi o istotę jego twórczości, dąży do wyzyskania sił przyrody dla zaspokojenia potrzeb życia codziennego, nie jest zaś istotnym celem wynalazcy, by umysłem ludzkim przedstawić fenomeny przyrody, by tworzywem swych myśli oddziaływać na ludzką świadomość; że wynalazek jest dziełem ducha, lecz nie dla ducha przeznaczonym, stąd nie może uchodzić za utwór, cieszący się ochroną autorską. A więc Ritterman opiera swój pogląd na przyjęciu różnicy w celu i przeznaczeniu. Tymczasem cel i przeznaczenie, jak już podniosłem, są rzeczą obojętną, a i sam Ritterman dalej twierdzi, że przeznaczenie dzieła jest rzeczą obojętną. Skoro zaś ten motyw usuniemy, to całe odmienne stanowisko Rittermana zawisa w powietrzu.

3. Z tych przyczyn nie żywię żadnych wątpliwości co do możności uznania wynalazku za dzieło w rozumieniu prawa autorskiego. Sądę też, że przepisy o „autorstwie” wynalazków należałoby związać z przepisami ustawy o prawie autorskim. Byłoby więc rzeczą potrzebną:

a) znowelizowanie art. 1 ustawy o prawie autorskim przez wyraźne wymienienie wynalazków;

b) dodanie w tejże ustawie przepisu, stanowiącego, że przepisy co do wynalazków i praw autorskich do nich (na nich) są podane w prawie patentowym; tę część przepisów prawa patentowego należałoby uważać za *lex specialis* w stosunku do ustawy o prawie autorskim;

c) ustalenie w prawie patentowym lub w ustawie o prawie autorskim, które ew. przepisy tej ustawy odnoszą się do autorstwa wynalazków (do twórców wynalazków).

4. Pogląd swój opieram nadto na szerszych motywach. Przyjęto się powszechnie używać uproszczonych określeń, jakoby „prawo autorskie” polegało koniecznie na ochronie jakichś praw twórców. Zdanie takie razi nawet na tle gramatycznie rozumianych słów ustawy polskiej z 1926 r. Przecież art. 12 tej ustawy mówi tylko, że „twórca rozporządza swym dziełem wyłączenie i pod każdym względem”, a więc ujmuje prawo autorskie tak, jak własność, z wszystkimi możliwymi jej ograniczeniami i wyłączeniami, a art. 6 ust. 1 tejże ustawy stwierdza, że owo „prawo autorskie należy w zasadzie do twórcy dzieła” — a więc tylko w zasadzie. Toteż określenie ustawowe lub teoretyczne pojęcia „dzieła” i „twórcy” nie mówi nam jeszcze, samo za siebie, które z tych dzieł i w jakiej mierze, albo powiedzmy równie dobrze: którzy autorowie i jak dalece są chronieni. Co więcej: określenie to nie uzasadnia nam jeszcze w ogóle ochrony twórców dzieł; uzasadnia tylko uregulowanie powstających stosunków. Uregulowanie to możemy zaś w dwójaki sposób przeprowadzić: albo 1) nie przyznaje się nikomu części praw, jakie można by wysnuć, czyli

uważa się stworzone dzieło za dobro powszechne, z którego każdy może dowolnie korzystać, albo też 2) można pewnym określonym sposobem przyznać całość tych praw, jakie można sobie pomyśleć w związku z powstaniem dzieła, a powszechności, czy też innym osobom przyznać tylko ściśle określone uprawnienia. W pierwszym z tych systemów jest możliwe znowu podwójne dalsze uregulowanie: można bowiem 1 a) przyznać określonym osobom ściśle oznaczone uprawnienia, pozostawiając całą ich niewymienioną resztę powszechności i innym, albo też 1 b) nikomu owych określonych uprawnień nie przyznać. W systemie pierwszym 1 a) i 1 b) domniemanie uprawnienia przemawia zawsze na korzyść powszechności, kogokolwiek ze społeczeństwa, w systemie drugim zaś na korzyść oznaczonych osób, a przeciwko powszechności. Skoro zaś dzisiaj coraz szerzej słusznie uznaje się za istotną cechę prawa własności przyznanie właścicielowi wszelkich możliwych uprawnień, prócz tych, które mu wyraźnie odjęto (czy to przez szczegółowe opisanie zakazów, czy też w drodze wymogów dobrej wiary, zakazów wykonywania prawa tylko w celu szycy i innych tego rodzaju), niezależnie od tego, co jest przedmiotem tego prawa: rzecz zmysłowa (*res corporalis*), czy też nie, należy system pierwszy uznać za przyznanie dziełu charakteru dobra publicznego, system zaś drugi za uznanie na dziele prawa własności jednostki, czy będzie nią osoba prywatna fizyczna, przede wszystkim autor, lub prawnicza, czy też osoba prawa publicznego, jak państwo.

Jako przykład pierwszego systemu można wymienić spośród wielkiej ilości ustawodawstw § 11 niemieckiej ustawy z 19 czerwca 1901 r. o prawie autorskim na dziełach literatury i muzyki (*Reichs-Gezetzblatt* z 1901 r., str. 227 nn), którego początkowy ustęp opiewa: „Twórca ma wyłączne prawo odtwarzania i zarobkowego rozszerzania dzieła”; albo określenie art. 8 włoskiej ustawy, wydanej jako dekret nr 1950 z 7 listopada 1925 r., zawierający postanowienia o prawie autorskim (*Gazzetta Ufficiale* nr 70 z 20. XI. 1925 r., str. 4599 nn.): „Autor ma wyłączne prawo... w ogóle do uzyskiwania korzyści majątkowych ze swojego dzieła”; albo wreszcie ustawę czechosłowacką z 24 listopada 1926 r. o prawie autorskim na dziełach literackich, artystycznych i fotograficznych (zbiór urzędowy czeski, nr 218 z 18. XII. 1926 r., str. 1115 nn.), która nie tylko nie ujmuje razem prawa autorskiego, jako takiego, ale nawet przy poszczególnych rodzajach dzieł wymienia tylko pojedyncze uprawnienia, bez ich jednolitego określenia, np. w § 21 co do dzieł literackich mówi, że ich autor ma wyłączne prawo do ogłoszenia dzieła, odtwarzania go, wprowadzania w obrót, adaptowania dla instrumentów i przyrządów mechanicznych i tak dalej aż do rozszerzania przy pomocy radia, a w § 27 zachowuje ten sam system co do dzieł muzycznych, w § 31 co do dzieł sztuk plastycznych, wreszcie w § 36 co do dzieł fotograficznych. Przykładem drugiego systemu jest ustawa polska o prawie autorskim, której art. 12 opiewa w swym początkowym zdaniu: „Autor rozporządza swym dziełem wyłącznie i pod każdym względem”.

Widzimy stąd, że nic nie stoi na przeszkodzie uzna-

niu wynalazku za dzieło w rozumieniu ustawy o prawie autorskim, a więc mówieniu w następstwie o twórcy, świadectwie autorskim itd..., i uregulowaniu stosunków, wynikających z powstania wynalazku — nawet w odniesieniu do twórcy — odmiennie, niż to czyni ustawa o prawie autorskim. Zaznaczam wreszcie, że nawet uzależnienie ochrony twórcy wynalazku od uzyskania świadectwa autorskiego (zresztą może nie w pełni do przeprowadzenia) nie sprzeciwia się zasadom prawa autorskiego. W niektórych państwach bowiem wymaganym jest zgłoszenie dzieła w odpowiednim urzędzie i wciągnięcie do rejestru, jako warunek korzystania z ochrony, udzielanej ustawą o prawie autorskim. System ten, panujący we wielu państwach amerykańskich, a przypominający obowiązek zgłoszenia wynalazku w urzędzie patentowym dla uzyskania patentu i ochrony, utrzymuje się nie tylko jako pozostałość powszechnego dawniej systemu przywilejów, ale ma dawać pewne korzyści samym autorom. To, że Anglia, Francja, Niemcy, Polska, Rumunia, Szwajcaria, Włochy i przeważna ilość państw nie wymagają w ogóle dopełnienia jakichkolwiek formalności dla korzystania z ochrony, a więc dla nabycia prawa autorskiego, nie przesądza możliwości wprowadzenia tego systemu co do twórców wynalazków.

Potrzebne byłoby natomiast ustalenie, czy owo przejście się osoby „wynalazcy” i „twórcy wynalazku”, następujące w sektorze prywatnym, miałyby sprawę ochrony twórców wynalazków przekazać w całości do ustawy o prawie autorskim, czy też należałoby wprowadzić i tutaj możliwość uzyskania świadectwa autorskiego, ale wydawanego przez Urząd Patentowy lub sądy powszechne w postępowaniu niespornym, przy ew. odsyłaniu na drogę sporu.

## X. Zakończenie

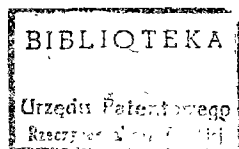
Wywody powyższe miały na celu wskazanie kilku istniejących trudności konstrukcyjnych — a może lepiej: potrzeb konstrukcyjnych. Dostrzeżenie tych zagadnień posłuży zapewne do sprecyzowania ściśle stanowiska ze strony technicznej, tak, że następnie przy prawniczym redagowaniu projektowanych przepisów nie będzie większych trudności.

Pragnę jednak na zakończenie podnieść ze szczególnym uznaniem myśl, że uznanie wynalazku za wspólne dobro społeczeństwa nie wyłącza ochrony twórczości, prawa występowania w charakterze twórcy, ochrony osobistych uczuć tego twórcy, wolnych — poza ew. odpłatą — od jakichkolwiek momentów zysku produkcyjnego. Od szeregu lat bronię stanowiska, że w wytworzonym systemie prawa cywilnego ochrona majątkowa i ochrona osobista polega w ostatecznej analizie na jednym: na ochronie uczuć ludzkich. Ale właśnie dlatego, jak długo jest szeroko rozwinięta ochrona majątkowa, doznają przez nią ochrony i te interesy osobiste, które zostają pozbawione ochrony w miarę zmieniania ustroju gospodarczego w kierunku jego zsojalizowania. Inaczej mówiąc: jednolita dawniej ochrona majątkowa, w miarę zmieniania się interesu w dwu różnych kierunkach: „interesu przeciwnego” i w kierunku komunizmu a interesu osobi-

stego w kierunku ochrony ogólnej, wymaga tym bardziej innego ukształtowania, że już poprzednio opierała się na uznaniu zasadniczo tylko interesu przeciętnego. Dzieje ochrony majątkowej mogą sobie płynąć swoim korytem: niesłuszny jest zarzut uczyniony Goethe'mu za jego słowa

Volk und Knecht und Ueberwinder,  
Sie gestehn zu jeder Zeit:  
Höchstes Glück der Erdenkinder  
Sei nur die Persönlichkeit.  
Jedes Leben sei zu führen,  
Wenn man sich nicht selbst vermisst;  
Alles könne man verlieren  
Wenn man bliebe, was man ist.

Zarzucono mu bowiem: Leider ist in diesem Satz ein „wenn“. Denn was ist der Mensch, der nichts hat? Słowa Goethe'go są o wiele głębsze, niż konstrukcja, na której opiera się ten zarzut. Potwierdzają one pogląd, że istotą jest osobistość, istotną ochroną prawną jest ochrona osobista. Ale jeśli w komunizmie, w jego pełni lub choćby tylko w nim jako w kierunku, widzimy — chętnie lub niechętnie — przyszłe nasze dzieje, to tym bardziej winniśmy uznać ochronę interesów osobistych. Zmiana naszego ustroju gospodarczego winna być tym silniejszym bodźcem do wyidealizowania naszego ustroju - intelektualnego i podniesienia w ten sposób i najwyżej tego, co jedynie zasługuje koniecznie na ochronę prawną: uczucia ludzkiego.





Jest do odstąpienia patent, lub licencja z patentu polskiego nr 29491, firmy Metals Disintegrating Company, Inc. w Elizabeth, New Jersey (Stany Zjednoczone Ameryki), p.t. „Sposób wywarzania proszku brązowniczego o silnym polysku”.

Wiadomość:  
Inż. Wacław Zakrzewski  
Rzecznik patentowy  
Warszawa, Lwowska 4 m. 21

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja Pat. Nr 25573 — p. Hippolyt Saurer, Arbon (Szwajcaria), p.t. „Wytryskowy silnik spalinowy”.

Wiadomość:  
Rzecznik patentowy  
mgr Andrzej Au  
Poznań, ul. Wojskowa 19  
Tel. 72-74

Jest do odstąpienia patent, lub licencja z patentu polskiego Nr 32049, firmy S-té A-me Securit's E.D.L.C. w Paryżu, p.t. „Część zewnątrzna do nakrętki, zabezpieczanej od samoczynnego odkręcania się nawet przy najbardziej raptownych drganiach, oraz sposób jej wyrobu”.

Wiadomość:  
Inż. Wacław Zakrzewski  
Rzecznik patentowy  
Warszawa, Lwowska 4 m. 21

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja z patentu nr 33636 p.t.: „Forma do wypieku opłatków wigilijnych i konsekracyjnych”.

Wiadomość:  
Jan Koszeński  
Ślawniów, p. Pilica, woj. krakowskie

Zgłoszenia  
Obrona  
Skargi  
Odwołania  
w kraju  
i zagranicą

Inż. dypl. **STEFAN MAKOWSKI** — RZECZNIK PATENTOWY  
**Poznańska 16 — WARSZAWA — Poznańska 16**  
Adres telegr.: MAKPATENT — WARSZAWA — (Naprzeciw Ministerstwa Górnictwa)

Wynalazki  
Wzory  
Znaki:  
towarowe —  
fabryczne  
w kraju  
i zagranicą

Przywracanie praw — OdŹwarzanie akt spalonych — Patentów — Wynalazków — Wzorów — Znaków tow.

**PRENUMERATA** wynosi: za drugie półrocze 1949 r. — Zł. 500.— Zeszyt pojedynczy Zł. 100.—  
**CENA OGŁOSZEŃ:** po tekście oraz na 2, 3 i 4 str. okładki zł. 50.— od wiersza 1 mm szpalty redakcyjnej. **KONTO** czekowe w P. K. O. nr. I-3577 „Urząd Patentowy Rz. P.”  
**WYDAWNICTWO URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**  
Redakcja i Administracja: Urząd Patentowy Rz. P., Warszawa, Al. Niepodległości 188/192, Tel 8-20-92.